

ДЪГЛАС ПРЕСТЪН, ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД МЕЧЪТ НА ГЕДЕОН

Част 1 от „Гедеон Крю“

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2011

chitanka.info

*Посвещаваме тази книга на нашия изключителен
литературен агент Ерик Симоноф.*

МЕЛВІН КРЮ

1.

АВГУСТ 1988 Г.

Нищо през дванайсетте години от живота му не беше подготвило Гедеон Крю за този ден. Всички незначителни подробности, всички тривиални жестове, всички звуци и миризми сякаш замръзнаха в парче стъкло, неизменни и постоянни, винаги достъпни за разглеждане.

Майка му го прибираще от урок по тенис със семейното комби „Плимут“. Беше около трийсет и пет градуса, един от онези дни, в които дрехите подгизват и слънцето лепне по кожата като ленти мухоловки. Гедеон бе насочил вентилаторите на таблото към лицето си и се наслаждаваше на струите студен въздух. Докато пътуваха по шосе 27 покрай дългата бетонна стена на Националния гробищен парк „Арлингтън“, два полицейски мотора засякоха колата им, единият отпред, другият отзад, и двата с виещи сирени и въртящи се червени светлини. Полицаят отпред посочи към изхода за Кълъмбия Пайк и даде знак на майката на Гедеон да отбие. Поведението им нямаше нищо общо с отмерената мудност на рутинните пътни проверки — двете ченгета скочиха от моторите и се втурнаха към плимута.

— Карайте след нас — нареди единият, като се наведе към прозореца.

— Какво има? — попита майката на Гедеон.

— Национална сигурност. Не изоставайте — ще се движим бързо и ще ви освобождаваме пътя.

— Не разбирам...

Ала двамата вече скачаха на моторите си.

Надули сирените, полицаите ги ескортираха по Кълъмбия Пайк до Джордж Мейсън Драйв, като разчистваха трафика по пътя им. Към тях се присъединиха още мотори, патрулни коли и накрая линейка, цяло шествие, което фучеше по задръстените улици. Гедеон не знаеше дали да се радва на бясното каране, или да се страхува. Щом излязоха на Арлингтън Булевард, вече можеше да познае къде отиват: в Арлингтън Хол Стейшън, където се помещаваше командването на

СВРС, Службата за военно разузнаване и сигурност на Съединените щати. Там работеше баща му.

На входа на комплекса имаше полицейски барикади, но светкавично ги отместиха, за да направят път на шествието, което продължи по Серемониъл Драйв и спря пред втора линия заграждения, сред хаотично паркирани пожарни коли, патрулни и ванове на спецчастите. Гедеон видя между дърветата тухлената фасада с величествени бели колони на сградата на баща си, разположена сред смарагдовозелени морави и грижливо подкастрирани дъбове. Беше бивше девическо училище и все още приличаше на такова. Пред нея не се виждаше жива душа. Зад едно ниско хълмче на моравата обаче лежаха двама снайперисти с пушки, поставени на двуноги.

Майка му се обърна към него и настойчиво каза:

— Остани в колата. Не мърдай оттук, каквото и да се случи. — Посивялото ѝ напрегнато лице го уплаши.

Тя слезе от колата. Фалангата полицаи ѝ проправи път сред навалищата и те изчезнаха.

Беше забравила да угаси мотора и климатикът продължаваше да работи. Гедеон отвори прозореца и в купето нахлу вой на сирени, прашене на радиостанции, викове. Покрай плимута притичаха двама мъже със сини костюми. Някакво ченге крещеше по уоки-токито си. От всички посоки се приближаваха още сирени.

Разнесе се глас, усилен от електронен мегафон, остър и неестествен:

— Излезте с вдигнати ръце.

Тълпата незабавно се смълча.

— Вие сте обкръжен. Не можете да направите нищо. Освободете заложника и излезте веднага.

Отново се възцари тишина. Гедеон се огледа. Вниманието на навалищата беше насочено към предния вход на сградата. Явно действието щеше да се разиграе там.

— Съпругата ви е тук и иска да ви каже нещо.

Аудио системата запраця и електронното устройство многократно усили сподавен хлип, гротескен и странен.

— Мелвин... — Отново задавено ридание. — Мелвин!

Гедеон се вцепени. Беше гласът на майка му.

Беше като в сън, в който нищо не е логично. Не можеше да е наистина. Момчето натисна дръжката на вратата, отвори я и излезе в душния пек.

— Мелвин... — Пак ридание. — Моля те, излез. Никой няма да ти направи нищо, обещавам. Моля те, пусни човека. — Пронизителният глас по мегафона звучеше чуждо и все пак не можеше да го сбърка с друг. Беше на майка му.

Гедеон си проправи път през групите полицаи и военни. Никой не му обръщаше внимание. Стигна до първата барикада и постави длан върху малко грапавото, боядисано в синьо дърво. Впери очи в Арлингтън Хол, но не забеляза никакво движение по спокойната фасада и в разчистения от хора участък. Трептящата от маранята сграда изглеждаше мъртва. Пред нея листата висяха неподвижно по клоните на дъбовете и небето беше плоско и безоблачно, толкова бледо, че чак изглеждаше бяло.

— Мелвин, ако пуснеш човека, ще те изслушат.

Отново очакване и тишина. После на входа изведнъж настана смут. Отвътре със залитане излезе пълен мъж с костюм, момчето не го познаваше. Той се огледа объркано, после се затича към барикадите. Дебелите му крака се тресяха. Четирима полицаи с каски се втурнаха напред с извадени оръжия, двама го хванаха под мишниците и всички заедно го отведоха зад един от вановете.

Гедеон се мушна под барикадата и се запромъква между полицаите, мъжете с радиостанции и униформените. Никой не го забелязваше, никой не се интересуваше от него: всички погледи бяха отправени към входа на сградата.

После отвътре се разнесе слаб глас.

— Трябва да има разследване!

Викаше баща му. Гедеон се закова на място. Сърцето му се беше качило в гърлото.

— Настоявам за разследване! Двайсет и шестима души са мъртви!

Приглушен шум от движение по мегафона, после по аудиосистемата изкънтя мъжки глас:

— Ще ви изслушат, доктор Крю. Но сега трябва да излезете с вдигнати ръце. Разбирате ли? Трябва да се предадете.

— Вие не ме слушате — треперливо отговори баща му. И уплашено, някак като дете. — Загинаха хора и не беше направено нищо! Искам гаранции.

— Давам ви гаранции.

Гедеон стигна до последната барикада. Около сградата все още не се движеше нищо, но той вече беше достатъчно близо, за да види, че вратата е открената. Чувстваше се като насън, всеки момент щеше да се събуди. Виеше му се свят от жегата, в устата му киселееше. Сънуваше кошмар — и все пак се случваше наистина.

И тогава видя, че вратата се отваря навътре, и в черния правоъгълник на входа се появи баща му. Изглеждаше ужасно малък на фона на изящната фасада. Направи една крачка, вдигнал ръце с дланите напред. Правата му коса се спускаше над челото му, вратовръзката му висеше накриво, синият му костюм беше измачкан.

— Стига — нареди гласът. — Спрете.

Мелвин Крю спря, премигваше на ярката светлина.

Изстрелите отекнаха толкова едновременно, че прозвучаха като фойерверки, куршумите отхвърлиха баща му назад в чернотата на входа.

— Тате! — изкрещя Гедеон, прескочи бариерата и се затича по горещия асфалт на паркинга. — Тате!

Зад него изригнаха викове: „Кое е това дете?“ и „Не стреляйте!“

Той пресече моравата към входа, към него затичаха някакви хора, за да му пресекат пътя.

— Боже Господи, спрете го!

Гедеон се подхлъзна на тревата, падна на четири крака, изправи се. Виждаше само двата крака на баща си — стърчаха на светло от тъмния вход. Върховете на обувките му сочеха към небето и изтърканите му подметки, едната пробита, бяха пред погледите на всички. Това беше сън, сън — и последното, което зърна, преди да го приковат към земята, бяха подритващите крака, които се разтърсиха два пъти.

— Тате! — извика той с уста в тревата, мъчеше се да се изправи, докато целият свят натискаше раменете му, ала беше видял помръдващите крака. Значи баща му бе жив.

Щеше да се събуди и всичко щеше да е наред.

2.

ОКТОМВРИ 1996 Г.

Гедеон Крю хвана нощния полет от международното летище на Лос Анджелис. Самолетът чака на пистата цели два часа, преди най-после да излети за „Дълес“. Той взе автобус до града, после метро и накрая такси — в момента финансите му най-малко имаха нужда от непредвидената цена на самолетния билет. Харчеше с тревожна скорост, без изобщо да разчита бюджета си, а последният му удар се оказа по-сериозен от обикновено и имаше проблем с пласирането на стоката.

Когато му позвъниха, отначало се надяваше, че е поредната фалшива тревога, нов истеричен пристъп или пиянска молба за внимание. Но когато пристигна в болницата, лекарят му съобщи с хладна прямота:

— Черният ѝ дроб не функционира и тя не подлежи на трансплантация заради миналото ѝ. Това може би е последното ви идване тук.

Майка му лежеше в интензивното. Изрусените ѝ кичури бяха пръснати върху възглавницата, с два и половина сантиметрови черни корени и изцапана с боя кожа. Беше направила жалък нескопосан опит да си сложи сенки, все едно да боядисаш кепенците на изоставена къща. Чуваше дрезгавото ѝ дишане през назалната канюла. В стаята цареше сумрачна тишина, нарушавана единствено от бдителното присъствие на дискретно пиукащата електроника. Изведнъж го обзеха угризения и съжаление. Беше погълнат от собствения си живот, вместо да се грижи за нея. Но след всеки негов опит в миналото тя се връщаше към бутилката и всичко приключваше със скандали. Не беше честно животът ѝ да свърши така. Просто не беше честно.

Той хвана ръката ѝ и неуспешно се опита да измисли какво да каже. Накрая успя неубедително да произнесе: „Как си, мамо?“, мразейки се заради нелепия въпрос още преди да го е задал.

В отговор тя само го погледна. Бялото на очите ѝ имаше цвят на презрели банани. Костеливата ѝ ръка стисна неговата в слаба, трепереща прегръдка. Накрая тя немощно се размърда.

— Е, това е краят.

— Моля те, мамо, не говори така.

Тя махна с ръка.

— Видял си се с доктора, знаеш как стоят нещата. Имам цироза с всичките ѝ прелестни странични ефекти — да не споменавам сърдечната недостатъчност и емфиземата от пушенето. Аз съм развалина и сама съм си виновна.

Гедеон нямаше какво да ѝ отговори. Знаеше, че всичко това е вярно, разбира се, и майка му беше пряма, както винаги. Чудеше се, че една толкова силна жена проявява такава слабост по отношение на химическите пороци. Не, нямаше какво да се чуди: тя имаше склонност към пристрастяване и той откриваше същото в себе си.

— Истината ще те направи свободен, но първо ще те направи нещастен.

Любимият ѝ афоризъм винаги предшестващо нещо неприятно.

— Настъпи моментът да ти разкрия една истина... — майка му мъчително си пое дъх, — която ще те направи нещастен.

Гедеон зачака, докато тя отново вдишваше хрипливо.

— Отнася се за баща ти. — Жълтите ѝ очи се насочиха към вратата. — Затвори.

С растящи опасения той внимателно затвори вратата и се върна до леглото.

Майка му пак го хвана за ръка и прошепна:

— Голубци.

— Какво?

— *Голубци*. Сарми с кисело зеле на руски.

Умиращата замълча, за да си поеме дъх.

— Това беше съветското кодово название на операцията. „Сармите“. За една нощ свиха сармите на двайсет и шестима дълбоко засекретени агенти. Просто изчезнаха.

— Защо ми го казваш?

— „Вършачката“. — Тя затвори очи, дишаше накъсано. После продължи бързо, сякаш нямаше нито търпение, нито време да му каже всичко. — Това е другата дума. Проектът, по който баща ти работеше

за военното разузнаване. Нов стандарт за шифроване... строго секретен.

— Сигурна ли си, че можеш да говориш за това? — попита Гедеон.

— Баща ти не трябваше да ми казва. Но го направи. — Очите ѝ бяха затворени и тялото ѝ изглеждаше хлътнало, сякаш потъваше в леглото. — „Вършачката“ трябваше да се тества и назначиха баща ти. Тогава се пренесохме във Вашингтон.

Гедеон кимна. За един седмокласник преместването от Клеърмонт, щата Калифорния, в столицата не беше особено приятно.

— През хиляда деветстотин осемдесет и седма от СВРС пратили „Вършачката“ за окончателно разглеждане в Агенцията за национална сигурност, и системата била одобрена. И въведена в употреба.

— Нищо не съм чувал за това.

— Сега чуваш. — Тя мъчително преглътна. — На руснаците им трябвали само няколко месеца, за да разбият шифъра. На пети юли осемдесет и осма, веднага след Деня на независимостта, Съветите избиха всичките ония американски агенти.

Замълча и въздъхна тежко. Тихото пиукане на медицинските уреди се сливаше със съскането на кислород и приглушения шум на болницата извън стаята.

Гедеон просто я държеше за ръката; не знаеше какво да каже.

— Обвиниха баща ти за катастрофата...

— Мамо. — Той стисна ръката ѝ. — Всичко това е минало.

Тя поклати глава.

— Съсипаха му живота. Затова направи така и взе оня заложник.

— Какво значение има сега? Отдавна приех, че татко е допуснал грешка.

Клепачите ѝ внезапно се вдигнаха.

— Никаква грешка. Той беше *изкупителната жертва*.

Почти изкашля последните думи, сякаш прочистваше гърлото си от нещо неприятно.

— Какво искаш да кажеш?

— Още преди операция „Голубци“ баща ти прати докладна. Написа, че теоретичните основи на „Вършачката“ са сбъркани. Че има потенциална вратичка. Не му обърнаха внимание. Но той беше прав. Загинаха двайсет и шестима души.

Тя вдиша през носа и замачка завивката с ръце от усилие.

— „Вършачката“ беше секретна и можеха да кажат каквото си искат. Никой не можеше да им възрази. Баща ти беше външен специалист, университетски преподавател, цивилен. И го бяха лекували от депресия в миналото, факт, който много удобно можеха да изровят.

Гедеон се вцепени.

— Искаш да кажеш... че не е бил виновен той, така ли?

— Тъкмо напротив. Те унищожиха доказателствата и го обвиниха за катастрофата с „Голубци“. Затова взе оня заложник. И затова го застреляха, въпреки че излезе с вдигнати ръце — за да не му позволят да се разприказва. Хладнокръвно убийство.

Гедеон изпита някаква странна лекота. Колкото и ужасяващо да звучеше тази история, сякаш от плещите му бяха вдигнали тежко бреме. В крайна сметка се оказваше, че баща му, чието име публично очерняха, откакто Гедеон беше на дванайсет, не е никакъв депресиран и лабилен нескопосан математик. Всички подигравки и насмешки, които трябваше да изтърпи, шушукането и хихикането зад гърба му — те не означаваха нищо. И в същото време започна да осъзнава размерите на престъплението, извършено срещу баща му. Спомняше си живо онзи ден, спомняше си дадените гаранции. Спомняше си как бяха примамили баща му да излезе... за да го застрелят.

— Но кой... — започна той.

— Генерал-лейтенант Шамбли Тъкър. Заместник-началник на Службата за военно разузнаване и сигурност. Ръководител на проекта „Вършачка“. Той направи баща ти изкупителна жертва, за да се защити. Той даде заповед да стрелят. Запомни това име: *Шамбли Тъкър*.

Майка му млъкна, цялата в пот, задъхана, сякаш е участвала в марафон.

— Благодаря, че ми го казваш — безизразно рече той.

— Не съм свършила. — Ново мъчително поемане на дъх. Гедеон виждаше на стената уреда, измерващ сърдечния й ритъм. Пулсът й надвишаваше сто и четирийсет.

— Не говори повече. Трябва да почиваш.

— Не — с внезапна настойчивост каза тя. — Ще имам време да почивам... по-късно.

Гедеон зачака.

— Знаеш какво се случи после. Ти също го преживя. Постоянното местене, бедността. Мъжете... Просто не успях да се съвзема. Животът ми всъщност свърши в деня, в който убиха баща ти. Оттогава чувствам душата си мъртва. Бях ужасна майка. А ти... това беше страшна травма за тебе.

— Не се безпокой, оцелях.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. — Ала дълбоко в сърцето го преряза внезапна болка.

Дишането ѝ започна да се забавя и Гедеон усети, че ръката ѝ постепенно се отпуска. Майка му заспиваше. Той внимателно сложи ръката ѝ върху завивката. Но когато се наведе, за да я целуне, ръката ѝ се стрелна нагоре и тя го хвана за яката с мършавите си пръсти. Очите ѝ се впериха в неговите.

— Отмъсти!

— Какво?

— Направи с Тъкър същото, което той направи с баща ти. Унищожил го. И се погрижи накрая да разбере кой и защо го е съсипал.

— Господи! Ти разбираш ли какво искаш? — възкликна Гедеон и панически се огледа. — Не знаеш какво говориш, мамо!

Гласът ѝ спадна до шепот.

— Не бързай. Довърши следването си. Учи. Наблюдавай. Чакай. Ще измислиш начин.

Ръката ѝ бавно се отпусна и тя отново затвори очи. Издишваше сякаш цяла вечност, все едно това е последният ѝ дъх. И в известен смисъл наистина беше така, защото изпадна в кома и след два дни почина.

Това бяха последните ѝ думи, думи, които безкрайно щяха да отекват в ума му. „Ще измислиш начин“.

3.

В НАШЕ ВРЕМЕ

Гедеон Крю излезе от боровата гора на поляната пред хижата. Носеше алуминиев тубус с въдицата си, а на рамото му висеше брезентова торба с две пъстърви в гнездо от мокра трева. Беше чудесен ден в началото на май и слънцето нежно галеше кожата на тила му. Докато вървеше през тревата, дългите му крака вдигаха във въздуха пчели и пеперуди.

Хижата беше в отсрещния край — ръчно одялани трупи, замазани с глина, покрив от ръждивочервена ламарина, два прозореца и врата. На покрива дискретно тъмнееха няколко слънчеви панела, до които беше монтирана сателитна чиния.

Планинският склон се спускаше към огромната долина Пиедра Лумбре, а на хоризонта като сини зъби се издигаха далечните върхове на Южно Колорадо. Гедеон работеше в „Хълма“ — Националната лаборатория Лос Аламос — и нощуваше в евтин служебен апартамент в блок на ъгъла на Тринити и Опенхаймер. Но прекарваше уикендите — и истинския си живот — в тази хижа в планината Хемес.

Отвори вратата и влезе в кухненския бокс. Смъкна торбата от рамото си, извади изкормените пъстърви, изми ги и ги подсуши. Включи айпода си и след кратък размисъл избра Телониъс Мънк. От тонколоните се понесоха ударните акорди на „Зелени комини“.

Смеси лимонов сок, сол, зехтин и прясно смлян пипер и заля рибата с маринатата. После изброи наум останалите съставки на *truite à la provençale*^[1]: лук, домати, чесън, вермут, брашно, риган и мащерка. Обикновено се хранеше истински само по веднъж на ден, с ястие от най-високо качество, стотвено лично от него. Беше почти дзенбудистко изживяване — и самото готвене, и бавното хранене. Ако все още беше гладен, най-често се задоволяваше с понички, чипс и кафе в движение.

Изми си ръцете, отиде в дневната и сложи алуминиевия тубус в старата стойка за чадъри в ъгъла. Плъсна се на кожения диван и

изтегна крака. Запаленият повече заради атмосфера, отколкото заради топлина огън пращеше в голямата каменна камина. Следобедното слънце хвърляше жълтеникава светлина върху закованите над нея рога от лос. На пода беше просната мечка кожа, по стените висяха стари дъски за табла и шах. По масичките бяха разхвърляни книги, други бяха натрупани на земята, а етажерката в отсрещния край на стаята се пръскаше от томове, натъпкани по всевъзможен начин във всяко свободно пространство.

Погледна към нишата зад импровизираната завеса от старо вълнено одеяло и се намръщи. Не беше проверявал системата от миналата седмица и нямаше желание да го прави. Беше уморен и с нетърпение очакваше вечерята. Но това самоналожено задължение отдавна му беше станало навик и накрая той се надигна, приглади дългата си права черна коса и се затътри към одеялото, иззад което се разнасяше тихо бръмчене.

С неохота отметна одеялото и вдиша слабия мирис на електроника и топла пластмаса. Погледът му се плъзна по дървеното бюро и компютърната система, мигаща с електронни светлини в сумрака. Състоеше се от четири компютъра с различна големина, всичките куче марка, най-малко петгодишни: апачи сървър и три клиента под линукс. За неговите цели компютрите не трябваше да са бързи, а само абсолютно надеждни. Единствената чисто нова и сравнително скъпа техника в бокса беше мощен сателитен рутер.

Над компютрите висеше изящна малка графика на Уинслоу Хоумър, изобразяваща скалите по крайбрежието на Мейн — единственото нещо, останало от предишната му професия. Просто не му даваше сърце да я продаде.

Дръпна назад раздрънкания офис стол на колела, седна, вдигна крака на малкото дървено бюро, смъкна клавиатурата в скута си и започна да пише. Отвори се екран с обобщение на резултатите от търсенето: информираше го, че го е нямало шест дни.

Веднага видя, че има попадение.

Впери очи в екрана. През годините беше разработил и усъвършенствал търсачката. От последния лъжлив положителен резултат беше изтекла почти година.

Сърцето му се разтупка. Той свали краката си от бюрото и яростно затрака по клавишите. Ключовият израз се срещаше в

съдържание, публикувано от Архива за национална сигурност в университета „Джордж Вашингтон“. Самият архивен материал беше класифициран, но съдържанието се публикуваше в рамките на текущото широко разсекретяване на документи от времето на Студената война по силата на Президентски указ 12958.

Търсеният ключов израз беше името на баща му: Л. Мелвин Крю. Заглавието на архивния, все още класифициран документ гласеше: „Критика на стандарта ЕВП-4 за дискретно логаритмично шифроване «Вършачка»: теоретична стратегия за криптоаналитична атака с помощта на група ϕ -торсионни точки от елиптична крива с характеристика ϕ “.

— Майко Божия — вперил очи в екрана, промълви Гедеон. Този път не беше фалшива тревога.

От години се надяваше да открие нещо. Но това изглеждаше много повече. Можеше да е търсената цел.

Изглеждаше невероятно: можеше ли да е същата онази докладна записка, в която баща му е критикувал „Вършачка“, докладната записка, която генерал Тъкър уж унищожил?

Имаше само един начин да разбере.

[1] Пъстърва по провансалски (фр.). — Б.пр. ↑

4.

Полунощ. Гедеон Крю се размотаваше по улицата с ръце в джобовете, с бейзболна шапка, обърната с козирката назад, с разпасана мръсна риза под мазен шлифер и торбести панталони, смъкнати до средата на задника му, и си мислеше, че е извадил късмет, защото този ден във вашингтонското предградие Брукланд изхвърляха боклука.

Зави по Кърни Стрийт и подмина къщата — паянтово бунгало с обрасла морава, заобиколена от бяла дъсчена ограда, боядисана само донякъде. И естествено, възхитително препълнена кофа за смет в дъното на алеята, от която в душния въздух се носеше отвратителна воня на развалени скариди. Спря при кофата и плахо се огледа. После бръкна дълбоко в боклука. Пръстите му напипаха нещо, което май бяха пържени картофи, и той го извади, увери се, че наистина са пържени картофи, и ги хвърли обратно в кофата.

Зърна някакво движение и от живия плет подаде глава мършава едноока котка.

— Гладно ли си, коте?

Котката тихо измяука и се приближи, мърдаше предпазливо опашка. Гедеон ѝ подаде едно картофче. Животното подозрително го подуши, изяде го и пак измяука, вече по-високо.

Той ѝ подхвърли останалите.

— Няма повече, коте. Имаш ли представа колко са вредни за теб трансмастните киселини?

Котката се нахвърли на картофките.

Гедеон отново затършува в кофата и този път извади изхвърлени листове. Бързо ги прегледа и установи, че са домашните по математика на някой малчуган — пълни шестици, отбеляза с одобрение. Защо ги бяха изхвърлили? Би трябвало да ги поставят в рамки и да ги закачат на стената.

Пусна ги вътре, изрови пилешко бутче и го отдели за котката. Пак бръкна, вече с две ръце, докосна нещо лигаво, продължи надолу и отново стигна до хартии. Стисна ги и ги измъкна. Точно това търсеше

— изхвърлени сметки. И сред тях — горна половина от сметка за телефон.

Направо в десетката.

— Ей! — извика някой и той вдигна глава. Беше самият собственик, Ламойн Хопкинс, дребен слаб афроамериканец, сочеше възбудено ръката му. — Ей! Разкарай се!

Без да бърза, зарадван от неочакваната възможност да влезе в контакт с една от целите си, Гедеон напъха листовите в джоба си, вдигна бутчето и попита:

— Не може ли човек да се нахрани?

— Върви да се храниш другаде! — изкрещя Хопкинс. — Това е приличен квартал! И това си е моят боклук!

— Стига бе, човек, недей така.

Хопкинс извади мобилния си телефон.

— Ей сега ще повикам ченгетата!

— Нищо не съм направил бе!

— Ало? — театрално извика по телефона Хопкинс. — В имота ми има нарушител, тършува в боклука ми! Североизточна Кърни Стрийт номер три хиляди петстотин и седемнайсет!

— Добре де, изчезвам — измърмори Гедеон и си тръгна с пилешкото бутче в ръка.

— Веднага пратете патрулка! — крещеше Хопкинс. — Опитва се да се измъкне!

Гедеон запрати бутчето по посока на котката, зави зад ъгъла и ускори крачка. Доколкото можа, избърса ръцете си в шапката, хвърли я, обърна взетия от Армията на спасението шлифер наопаки — от тази страна беше безупречно син и чист — и го облече, запаса ризата си и се среса. Когато стигна до взетата под наем кола, по улицата мина патрулка, но полицаите не му обърнаха никакво внимание. Той седна зад волана и потегли. Радваше се на късмета си. Не само бе намерил каквото му трябваше, но и лично се бе запознал с господин Ламойн Хопкинс — и бе провел наистина приятен разговор с него.

И полезен.

На сутринта Гедеон започна да набира номерата от телефонната разпечатка на Хопкинс. Свърза се с неколцина негови приятели и на

петото обаждане улучи десетката.

— Мол „Сърцето на Вирджиния“, технически отдел — отговори му мъжки глас. — С вас разговаря Кени Роумън.

„Технически отдел“. Геден бързо включи свързания с телефона дигитален диктофон.

— Господин Роумън?

— Да?

— Казвам се Ерик и се обаждам от финансова компания „Съдърланд“.

— Да? Какво има?

— Отнася се за заема за вашия додж „Дакота“ две хиляди и седма.

— Каква „Дакота“?

— Заемът е просрочен с три месеца, господин Роумън, и компанията...

— Какви ги говорите? Аз нямам никаква „Дакота“.

— Господин Роумън, разбирам, че времената са тежки, но ако не получим дължимата просрочена сума...

— Виж, приятел, я си извади памуците от ушите! Сбъркал си номера. Нямам никаква „Дакота“, казах ти! — Чу се изщракване и връзката прекъсна.

Геден затвори и изключи диктофона. После три пъти изслуша току-що записания разговор.

— Какви ги говорите? Аз нямам никаква „Дакота“ — имитира мъжа той. — Виж, приятел, я си извади памуците от ушите! Сбъркал си номера. Нямам никаква „Дакота“, казах ти! — Повтори думите многократно, в различни комбинации, докато реши, че е усвоил интонацията и ритъма както трябва.

Отново вдигна слушалката и набра: този път IT отдела във Форт Бийвър.

— Ай ти — разнесе се отговорът. Беше гласът на Ламойн Хопкинс.

— Ламойн? — прошепна дрезгаво Геден. — Обажда се Кени.

— Кени, какво ти става? Защо шепнеш?

— Пипнал съм някакъв грип. И... това, което ще ти кажа, е малко деликатно.

— Деликатно ли? Какво имаш предвид?

— Ламойн, имаш проблем.
— Аз ли? Какъв проблем? Какво искаш да кажеш?
Гедеон се консултира с бележките си.
— Обади ми се... хм, Роджър Уинтърс.
— Уинтърс ли? *Уинтърс* ти се е обадил?!
— Да. Каза, че имало проблем. Пита ме колко пъти си ми звънял от работа, такива глупости.
— Божичко!
— Аха.
— Интересуваше се дали си ми се обаждал от служебния си компютър по воайпи или скайпа — продължи Гедеон в ролята на Кени.
— Ама това е нарушение на правилника за сигурност! Никога не бих го направил!
— Той твърди, че си се обаждал.
Чуваше тежкото дишане на Хопкинс.
— Не е вярно!
— И аз така му казах. Виж, Ламойн, там правят проверка на сигурността и явно са те нарочили.
— Какво да правя? — почти простена Хопкинс. — Не съм направил нищо лошо! Тъй де, даже да исках, не бих могъл да се обадя по воайпи оттука!
— Защо?
— Заради файъруола.
— Има начини да го заобиколиш.
— Ти майтапиш ли се? Ние сме секретно поделение!
— *Винаги* има начин.
— За бога, Кени, просто *знам*, че няма начин. Аз съм от ай ти отдела все пак. Също като тебе. В цялата мрежа има един-единствен изходен порт и той допуска само криптирани пакети от конкретни възли, всичките абсолютно сигурни. И даже тогава пакетите стигат само до няколко външни айпита. Всички класифицирани документи в тоя архив са дигитализирани, тука са свръхпараноични по отношение на електронната сигурност. По дяволите, няма никакъв начин да се обадя по скайпа! Та аз дори не мога да пратя имейл!
Гедеон се закашля, подсмръкна и си издуха носа.
— Не знаеш ли номера на порта?

— Естествено, че го знам, ама нямам достъп до паролите, а и те се сменят всяка седмица.

— Уингърс има ли достъп?

— Не. Само тримата главни в организацията знаят паролата — директорът, заместник-директорът и шефът на сигурността. Искам да кажа, с тая парола можеш да пратиш по имейл всеки класифициран документ.

— Не им ли давате паролите вие от ай ти отдела?

— Майтапиш ли се? Те се получават в запечатани пликове. Изобщо не влизат в *никаква* електронна система — пишат се на ръка върху хартия, по дяволите!

— Проблемът е номерът на оня порт — каза Гедеон.

— Той написан ли е някъде?

— Пази се в сейф. Обаче го знаят много хора.

— Нещо ми се струва, че са ти скроили номер — изсумтя Гедеон.
— Може някой от шефовете да се е издънил и да търси на кого да стовари вината. В случая — на теб.

— Няма начин.

— Ха, няма! Дребните риби винаги опират пешкира. Трябва да се защитиш, мой човек.

— Как?

Гедеон нарочно остави мълчанието да се проточи.

— Имам една идея... може да се окаже добра. Я пак повтори номера на оня порт?

— Шест-едно-пет-едно. Какво общо има това?

— Ще проверя някои неща и довечера ще ти звънна у вас. Дотогава не казвай нищо на никого, просто си гледай работата и си трай. Не ми се обаждай — сто процента следят разговорите ти. Ще се чуем, като се прибереш.

— Не мога да повярвам, сериозно. Адски съм ти благодарен, Кени.

Гедеон пак се закашля, после каза:

— Няма нищо. Нали знаеш — приятел в нужда се познава.

5.

След като затвори, Геден Крю започна да се съблича. Отвори гардероба и сложи на леглото найлонова торба, от която извади парфюмирана шита по поръчка риза от „Търнбул & Асър“, нахлузи я на мършавото си тяло и я закопча. Продължи със син костюм на Томас Маън. Обу панталоните, сложи си колан, завърза си вратовръзка на цветя от Спиталфийлд (откъде ги вадеха тия имена англичаните?) и облече самото. Разтърка гел за коса между дланите си и приглади правата си коса назад. Накрая с гребен втърка малко сива боя в бакенбардите си, което моментално увеличи възрастта му с пет-шест години.

Обърна се и се погледна в огледалото. Три хиляди и двеста долара за новата самоличност — риза, костюм, обувки, колан, вратовръзка, прическа, — две хиляди и деветстотин за пътуване, мотел, кола и шофьор. Всичко това платено с четири чисто нови кредитни карти, извадени и напълно източени само с тази цел, без никаква надежда за изплащане.

Добре дошли в Америка.

Колата вече го чакаше пред мотела, черен линкълн „Навигейтър“. Геден се настани отзад и подаде листа с адреса на шофьора. После, докато колата потегляше, се отпусна на меката кожена седалка, нагласи си нужната физиономия, подготви се психически и се опита да не мисли за таксата от триста долара на час. Нито пък за много по-високата цена, която щеше да плати за тази измама, ако го заловяха...

Нямаше много движение и след половин час колата влезе във Форт Бийвър, където се помещаваше ръководството на Информационния отдел на СВРС: ниска отвратително грозна сграда от 60-те години на XX век, разположена сред акации и заобиколена от огромен паркинг.

Някъде в нея седеше и несъмнено се потеше от напрежение Ламойн Хопкинс. А някъде другаде в същата сграда се намираще класифицираната докладна записка, написана от бащата на Геден.

— Спрете отпред и ме изчакайте — нареди той. Гласът му прозвуча пискливо от нервност и той преглътна в опит да отпусне мускулите на гърлото си.

— Съжалявам, господине, но тук пише „Не се задържай“.

Гедеон се прокашля и отговори със спокоен и самоуверен гърлен глас:

— Ако някой пита, кажете, че конгресмен Уилсичек има среща с генерал Морхед. Но ако настояват, не правете сцени, просто се преместете. Едва ли ще се бавя повече от десетина минути.

— Добре, господине.

Гедеон слезе от джипа и тръгна по алеята, влезе в сградата и се насочи към рецепцията. Просторното фоайе беше пълно с военни и надути цивилни. Господи, как мразеше Вашингтон!

Приблжи се с хладна усмивка към рецепционистката. Жената имаше грижливо фризирана синя коса и педантичен вид — явно държеше на процедурите и взимаше работата си на сериозно. Не можеше и да се надява на нещо по-добро. Поведението на хората, които спазват правилата, е най-лесно предсказуемо.

— Аз съм конгресмен Уилсичек, имам среща със заместник-директора генерал Морхед. — Говореше на пространството на няколко сантиметра над главата ѝ. — Подранил съм... — той си погледна часовника — с три минути.

Жената рязко се изпъна.

— Разбира се, господин конгресмен. Един момент.

— Тя вдигна телефона, натисна един бутон и заговори. После го погледна. — Извинете, господин конгресмен, бихте ли повторили името си?

Гедеон го произнесе с ядосана въздишка. Ясно даваше да се разбере, че името би трябвало да ѝ е познато — и изобщо се държеше като човек, който очаква да е известен на всички и изпитва презрение към невежеството на онези, които не го познават.

Рецепционистката сви устни и отново вдигна слушалката. Последва кратък разговор и тя затвори.

— Ужасно съжалявам, господин конгресмен, но генералът е излязъл и днес няма да се върне. Секретарката му няма информация за срещата. Сигурен ли сте...

— Тя млъкна, пронизана от строгия поглед на Гедеон.

— Дали съм *сигурен*?! — Той повдигна вежди.

Устните ѝ вече бяха съвсем свити и синята ѝ коса започваше да трепери от преглътнатата обида.

Гедеон пак си погледна часовника и сви устни.

— Госпожо...

— Уилсън.

Той извади един лист от джоба си и ѝ го подаде.

— Можете да се уверите сама.

Сам беше написал този имейл, уж получен от секретарката на заместник-директора в потвърждение на срещата с генерала, който по това време със сигурност щеше да отсъства. Рецепционистката го прочете и му го върна.

— Много съжелявам, но генерал Морхед явно го няма. Да се обадя ли пак на секретарката му?

Гедеон я фиксираше с леден поглед.

— Бих искал лично да разговарям със секретарката му.

Тя се поколеба, вдигна слушалката и му я подаде, като първо набра номера.

— Извинете, госпожо Уилсън, но материята е класифицирана. Нали не възразявате?

Лицето ѝ, което беше леко преbledняло от гняв, сега се зачерви. Жената безмълвно се изправи и се отдръпна. Гедеон вдигна слушалката към ухото си. Телефонът звънеше, но той се обърна така, че да скрие апарата от нея, натисна бутона и незабелязано набра друг вътрешен номер — този път на секретарката на генерал Шортхаус, самия директор.

„Само тримата главни в организацията знаят паролата — директорът, заместник-директорът и шефът на сигурността...“

— Кабинетът на директора.

Като говореше тихо и бързо с гласа на мъжа, с когото предишната вечер се беше срещнал при кофите за смет, Гедеон отвърна:

— Тук е Ламойн Хопкинс от ай ти отдела, генералът ме е търсил. Спешно е, отнася се за пробив в сигурността.

— Един момент.

Гедеон зачака. След малко се обади генерал Шортхаус.

— Да? Какъв е проблемът? Не съм ви търсил.

— Много съжалявам за тая отвратителна история, господин генерал — имитира Хопкинс той, този път с тих и мазен глас.

— Какви ги говорите, Хопкинс?

— Системата ви се срива, господин генерал, и подсигуряващата не се задейства.

— Няма такова нещо.

— Господин генерал! При нас се вижда, че цялата ви система е срината. Това е нарушение на сигурността — и вие знаете какво означава това.

— Пълен абсурд. В момента компютърът ми е включен и работи идеално. И защо ми се обаждате от рецепцията?

— Това е част от проблема, господин генерал. Телефонната централа е свързана с компютърната мрежа и дава грешни данни. Моля, излезте от мрежата и пак влезте, докато проверявам. — Гедеон хвърли поглед към рецепционистката, която продължаваше да стои настрана, полагайки съзнателни усилия да не подслушва разговора.

В слушалката се чу тракане на клавиши.

— Готово.

— Странно, не регистрирам никакво движение на вашия адрес. Опитайте пак да излезете.

Отново тракане на клавиатура.

— Нищо, господин генерал. Изглежда, че акаунтът ви е компрометиран. Това е лошо — ще се наложи да пишем доклад и да проведем разследване. Много съжалявам.

— Хайде да не изпреварваме нещата, Хопкинс. Сигурен съм, че можем да оправим проблема.

— Ами... може да опитаме. Но ще трябва да рестартирам системата и после да вляза в акаунта ви оттук. За тая цел ще имам нужда от името и паролата ви.

Мълчание. После:

— Не мога да ви ги дам.

— Може би не го знаете, обаче в случай на рестартиране на мрежата паролата автоматично се променя, тъй че имате право да я съобщите на ай ти отдела. Разбирам, че имате съмнения, но тогава ще се наложи да се обадя в Агенцията за национална сигурност и да поискам отмяна на паролата, много съжалявам...

— Добре, Хопкинс. Не знаех за това правило. — Шортхаус продиктува името и паролата си и Гедеон ги записа.

— Бре! — с огромно облекчение възкликна след малко той. — Рестартирах мрежата и всичко се оправи. Явно е забил екранът. Няма пробив в сигурността. Можете да бъдете спокоен.

— Отлично.

Гедеон натисна бутона и се обърна към рецепционистката.

— Съжалявам, че ви обезпокоих. — Подаде ѝ слушалката. — Всичко се изясни. — После бързо излезе от сградата и се върна в очакващия го линкълн.

След половин час лежеше на леглото в мотелската си стая с лаптоп, свързан с компютър някъде в недрата на Управлението за общи услуги, който беше хакнал. Избра тъкмо УОУ, огромната държавна бюрократична машина, която се занимава с доставки, оборудване, процедури и така нататък, защото знаеше, че е сравнително лесна мишена и в същото време е в системата на националната сигурност.

Хопкинс му беше обяснил, неволно, естествено, че архивът на СВРС може да праща документи само на упълномощени IP адреси, а за съжаление повечето такива също бяха класифицирани... освен Архива за национална сигурност в университета „Джордж Вашингтон“. Този частен архив, най-големият на света извън Конгресната библиотека, съдържаше огромен брой държавни документи, включително почти всичко, което рутинно се разсекретяваше в рамките на правителствената програма за декласифициране на документи по силата на няколко закона. В архива ежедневно се вливаше истинска Амазонка от информация.

Гедеон прати през компютъра на УОУ автоматично искане до секретния архив на СВРС през порт 6151, нареждайки pdf файлът, съдържащ определен класифициран документ, да бъде прехвърлен през същия порт, „отворен“ с паролата на генерал Шортхаус, и да бъде прибавен към обичайната група декласифицирани документи от времето на Студената война, ежедневно насочвани към Архива за национална сигурност. Файлът беше надлежно изпратен, мина през файъруола по единствения порт, където паролата беше приета и одобрена. След това документът се отправи към университета

„Джордж Вашингтон“ и попадна сред милиони други в една от архивните база данни.

По този начин Гедеон незаконно декласифицира секретен документ и го скри в огромен информационен поток, излизащ от системата на националната сигурност. Сега оставаше само да изтегли файла.

Към единайсет на другата сутрин рошавият, но безспорно чаровен гост-професор Ъруин Бичъм, облечен в сако от туид, неподходящ кадифен панталон, лачени обувки и плетена вратовръзка (трийсет и два долара от Армията на спасението) влезе в библиотека „Гелман“ на университета „Джордж Вашингтон“ и поиска достъп до различни документи. Името му още не фигурираше в системата и беше изгубил временната си карта, но една любезна секретарка се съжали над разсеяния учен и му даде достъп до мрежата. След половин час Бичъм напусна сградата с тънка кафява папка под мишница.

В мотела Гедеон Крю с трепереща ръка извади листовете от папката. Моментът на истината настъпваше — истината, която щеше да го направи или свободен, или само още по-нещастен.

6.

Критика на стандарта ЕВП-4 за дискретно логаритмично шифроване „Вършачка“: теоретична стратегия за криптоаналитична атака с помощта на група ϕ -торсионни точки от елиптична крива с характеристика ϕ .

Гедеон Крю беше учил висша математика в колежа и по-късно в Масачузетския технологичен институт, но материята в този документ надхвърляше познанията му. И все пак разбираше достатъчно, за да е наясно, че в ръцете му е попаднало мощно оръжие. Това беше докладната записка, в която баща му критикуваше „Вършачка“, докладната записка, която според майка му била унищожена. Оказваше се обаче, че не е. Смятайки, че е прекалено трудно или рисковано направо да унищожи документа, виновното копеле най-вероятно го бе скрило в някой архив с идеята, че никога няма да бъде разсекретен. В края на краищата кой американски генерал през епохата на Берлинската стена е вярвал, че Студената война някога ще свърши?

Той продължи да чете с разтуптяно сърце и накрая стигна до последните няколко абзаца. Бяха написани на сух научен език, но съдържанието им си беше чист динамит.

В заключение смятам, че предлаганият стандарт ЕВП-4 за шифроване „Вършачка“, основан на теорията за дискретните логаритми, е несъвършен. По-горе посочих, че съществува потенциален клас алгоритми, основани на теорията за елиптичните функции, дефинирани чрез сложни числа, които могат да разрешат някои дискретни логаритмични функции в реалновремеви компютърни параметри. Въпреки че все още не съм в състояние да идентифицирам конкретни алгоритми, тук доказвах, че това е възможно.

Следователно предлаганият стандарт „Вършачка“ е уязвим. Като се има предвид високото ниво на съветската математическа наука, смятам, че ако той бъде приет, разработените с него шифри могат да бъдат разбити за сравнително кратко време.

Настоятелно препоръчвам стандартът ЕВП-4 за шифроване „Вършачка“ да не се приема в сегашния му вид.

Това беше. Доказателството, че са обвинили баща му несправедливо. И после са го убили. Гедеон Крю вече знаеше всичко за човека, който го е направил: генерал-лейтенант (о.р.) Шамбли С. Тъкър, в момента президент на „Тъкър & Асошиейтс“, една от най-могъщите лобистки фирми в областта на военната индустрия на Кей Стрийт. Тя представляваше много от най-големите производители в страната и Тъкър беше затънал в дългове, за да я финансира. Печелеше огромни пари, но те успяваха да изтекат между пръстите му поради екстравагантния му начин на живот.

Сам по себе си документът не означаваше нищо. Гедеон знаеше, че всичко може да се фалшифицира — или да бъде обявено за фалшификат. Документът не беше крайната, а началната точка за малката изненада, която готвеше на Шамбли С. Тъкър.

Чрез вече хакнатия компютър на Управлението за общи услуги той отстрани от документа водните знаци за класифицирано съдържание и го разпрати на десетина големи компютърни база данни по целия свят. Гарантирал по този начин съхраняването му, Гедеон прати имейл от собствения си лаптоп на chamblee.tucker@tuckerandassociates.com, към който приложи документа. Самото съобщение гласеше:

Генерал Тъкър,

Знам какво сте направили. Знам защо сте го направили. Знам как сте го направили.

В понеделник ще пратя приложения файл в „Поуст“, „Таймс“, „Асошиейтед Прес“ и информационните

телевизионни канали, придружен със съответното
обяснение.

Приятен уикенд,
Гедеон Крю

7.

Шамбли С. Тъкър седеше зад огромно бюро в облицования с дъбова ламперия кабинет в къщата си в Маклейн, щата Вирджиния, и замислено подхвърляше в длан почти двукилограмово преспापие от венецианско стъкло. На седемдесет години той беше в отлична форма за възрастта си и много се гордееше с това.

Прехвърли преспапие то в другата си ръка и няколко пъти го стисна.

На вратата се почука.

— Влез. — Той изключително внимателно остави преспапие то на бюрото.

В кабинета влезе Чарлз Дайкович. Макар да бе в цивилно облекло, поведението и физиката му издаваха военния: къса подстрижка, яка шия, изправена стойка, стоманеносини очи. Прошарените къси мустаци бяха единствената отстъпка пред цивилния живот.

— Добро утро, господин генерал — поздрави той.

— Добро утро, Чарли. Сядай. Сипи си кафе.

— Благодаря. — Мъжът се настани на предложения му стол. Тъкър посочи сребърния поднос на съседната масичка, на който имаше кафеник, захар, сметана и чаши. Дайкович се обслужи.

— Да видим сега... — Генералът замълча за миг. — Откога си в „Тъкър енд Асошиейтс“? От десет години, нали?

— Горедолу.

— Обаче ние с тебе работим заедно много по-отдавна.

— Да.

— Имаме общо минало. Операция „Неотложна ярост“. Затова те взех при мен: защото изграденото на бойното поле доверие е най-здравото в тоя шантав свят. Мъжете, които не са се сражавали заедно, изобщо не разбират истинското значение на думите „доверие“ и „лоялност“.

— Напълно сте прав, господин генерал.

— И затова те помолих да дойдеш вкъщи. Защото ти имам доверие. — Генералът замълча за миг. — Ще ти разкажа една история. В нея има поука, но ще трябва да я откриеш сам. Не мога да ти разкрия всички подробности и ще видиш защо.

Кимване.

— Чувал ли си за Джон Уокър Линд?

— „Американския талибан“ ли?

— Да. А за Адам Гадан?

— Не беше ли оня, който се присъедини към Ал Кайда и прави видеоизявления от името на Бен Ладен?

— Точно така. Получих строго секретна информация за трети американец, приел исляма, само че много по-опасен. — Тъкър направи нова пауза. — Баща му работеше в СВРС по мое време. Оказа се, че е предател, шпионирал в полза на Съветите. Може би си спомняш резултата — той взе заложник в старата главна квартира и нашите снайперисти го очистиха. Синът му присъства там.

— Спомням си случая.

— Не знаеш обаче, тъй като и това е секретно, че той беше виновен за разкриването на двайсет и шестима агенти. Те бяха заловени за една нощ, изтезавани и убити в съветските концлагери.

Дайкович безмълвно остави празната си чаша.

— Това е само предисторията. Можеш да си представиш какво е да израснеш в такава среда... Така или иначе, тоя тип приел исляма също като Линд и Гадан. Само че не проявил глупостта да отиде в тренировъчен лагер в Афганистан. Завършил Масачузетския технологичен институт и сега работи в Лос Аламос. Казва се Гедеон Крю.

— Как са му разрешили?

— Има влиятелни приятели на високи постове. Не е допускал никакви грешки. Държи се примерно и изглежда убедителен, искрен. И е вратичката на Ал Кайда към Бомбата.

Дайкович се размърда на стола си.

— Защо не го арестуват? Или поне да анулират разрешението му за достъп до класифицирана информация?

Тъкър се наведе напред.

— Толкова ли си наивен, Чарли?

— Не, надявам се.

— Според тебе какво става в тая страна? Както по време на Студената война сред нас проникваха червени, сега проникват джихадисти. Американски джихадисти.

— Разбирам.

— Виж сега, тоя тип е недосегаем, понеже се радва на височайша закрила. Няма нищо конкретно, естествено. Натъкнах се на информацията съвсем случайно и не съм от хората, дето ще се подвоумят да защитят родината си. Само си представи какво ще направи Ал Кайда с ядрена бомба.

— Невъобразимо.

— Добре те познавам, Чарли. Ти беше най-добрият от специалните части под мое командване. Притежаваш способности, каквито няма никой друг. Въпросът е колко обичаш родината си.

Дайкович сякаш се изду на стола си.

— Няма защо да ме питате, господин генерал.

— Известно ми е. Затова си и единственият, с когото посмях да споделя тази информация. Мога да кажа само, че понякога човек трябва да взима патриотичния си дълг в собствените си ръце.

Дайкович не каза нищо, но по обветреното му лице плъзна слаба червенина.

— Според последните ми данни тоя тип е във Вашингтон. Отседнал е в мотел „Луна“ в Додж Парк. Смятаме, че ще се свърже с друг джихадист. Може би се готви да предаде документи.

Дайкович мълчеше.

— Не знам докога ще е там, нито къде ще отиде. Носи компютър, естествено, който е не по-малко опасен от самия него. Разбираш ли какво искам да кажа?

— Разбирам *всичко*. И ви благодаря, че ми давате такава възможност.

— Аз ти благодаря, Чарли. От все сърце. — Стисна ръката на Дайкович и в спонтанна проява на вълнение го притегли към себе си и силно го прегърна.

Докато гостът му си тръгваше, на Тъкър му се стори, че вижда сълзи в очите му.

8.

Скайлайн Драйв заобиколи Стормтауър Ридж и отзад се показа Манахоук Лодж & Ризорт, група кооперации и къщи в алпийски стил, струпани около хотел и игрище за голф в подножието на планината Стормтауър. В мъгливата далечина синееха многобройните върхове на Блу Ридж.

На входа на курорта Дайкович отпусна педала, спря на портала и каза:

— Имам резервация.

Охраната му махна да продължи.

Крю беше оставил този адрес в мотел „Луна“ — „в случай че някой го потърси“, според рецепционистката. В момента бе отседнал в курорта — уединен, отдалечен и несъмнено с много охранителни камери. Тъй че или, както предполагаше Тъкър, Крю се готвеше да се срещне с някой от своите... или това беше капан. Последното изглеждаше по-вероятно. Но капан за кого? С каква цел?

Мина по отбивката, паркира отпред и даде на служителя петдоларова банкнота.

— Връщам се след пет минути.

— О, да — отвърна жената на рецепцията на въпроса му. — Геденон Крю пристигна тази сутрин. — Затрака на клавиатурата. — Остави съобщение за вас, че се изкачва на Стормтауър...

— За мене ли?

— Ами, в съобщението пише, че щял да го потърси някой, на когото да предадем къде е отишъл.

— Ясно.

— Тук пише, че щял да се изкачи на Стормтауър по Соумил Трейл и да се върне към шест.

— Колко дълго е изкачването?

— Около два часа в едната посока. — Тя се усмихна и плъзна поглед по тялото му. — За вас сигурно по-малко. Съобщението е оставено на рецепцията... точно преди двайсет минути.

— Имате ли карта на планината?

— Разбира се.

Жената му даде подробна топографска карта, на която ясно бяха означени туристическите маршрути. Дайкович се върна при колата си и седна зад волана. Началото на Соумил Трейл не беше далеч. Според картата пътеката лъкатушеше нагоре по планинския склон, очевидно следвайки стар горски пожарникарски път.

Крю можеше да е дал указанията на рецепцията, за да го открие човекът с когото имаше среща. И все пак изглеждаше малко вероятно. Никой шпионин нямаше да е толкова несръчен, че да остави такава следа. Да, повече приличаше на капан. Не конкретно за него, а за всеки, който го преследва. В такъв случай джихадистът трябваше да е на планината и да чака в засада край Соумил Трейл.

Дайкович разгледа картата. Имаше много по-бърз и по-пряк път до върха — минаваше по главната просека за ски лифта от задната страна на планината.

Той пресече курорта и игрището за голф и стигна до паркинга на ски лифта. Слезе, отвори багажника и извади кутия за пистолети. Върна се в колата и отключи кутията, която съдържаше колт М1911 и раменен кобур. Сложи си кобура със заредения пистолет и си облече яке. Затъкна в колана си нож и още един в кубинката си, а в джоба на крачола си пхна берета дваисет и втори калибър. В малката си раница сложи патрони, бинокъл и две бутилки вода.

Отново проучи картата. В един участък с голи хълмчета по Соумил Трейл имаше няколко подходящи места за засада. Ако Крю имаше такова намерение, щеше да избере точно това място.

9.

Дайкович бързо се заизкачва по просеката на ски лифта. Разстоянието до върха по стръмния склон беше осемстотин метра, но той бе в отлична форма и можеше да го вземе за десет минути. После щеше да се спусне по Соумил Трейл, да пресече до един по-нисък връх, който беше видял на картата, идеално място за оглед на участъка с голи хълмчета, да открие чакащия в засада Крю и да го изненада в гръб.

След пет минути преполови пътя и стигна до сервизна кабина за ски лифта, затворена за лятото. Енергично продължи нагоре и я заобиколи. Щом я подмина, чу оглушителен гърмеж и усети силен удар по плещите, който, комбиниран със собствената му инерция, го запрати напред и го повали на земята.

Докато се мъчеше да извади колта и се бореше с болката в гърба, някой стъпи на врата му и опря още топло оръжейно дуло в главата му.

— Разперете ръцете си настрани.

Дайкович замръзна; отчаяно се опитваше да измисли нещо, въпреки вцепеняващата болка. После бавно разпери ръце.

— Повалих ви със стоппатрон, но останалите са със сачми.

Дулото остана притиснато към тила му, докато нападателят — несъмнено Крю — го претърсваше; взе двете огнестрелни оръжия и затъкнатия в колана му нож. Не откри втория нож в кубинката.

— Обърнете се по гръб, така че да виждам ръцете ви.

Дайкович мъчително се претърколи на пътеката и се озова пред висок слаб мъж с права черна коса, дълъг нос и блестящи тъмносини очи, насочил към него ремингтън дванайсети калибър.

— Чудесен следобед за разходка, нали, сержант? Казвам се Гедеон Крю.

Дайкович го зяпна.

— Точно така. Знам доста за вас, Дайкович. Какви измислици ви е наприказвал Тъкър за мен, за да ви прати тук да ме търсите?

Военният не отговори. Беше унижен, че са го сварили неподготвен, ала не всичко беше изгубено — оставаше му още един

нож. И въпреки че бе поне петнайсет години по-млад от него, Крю изглеждаше хилав — не особено годен физически индивид.

Крю му се усмихна.

— Всъщност се сещам какво ви е казал милият генерал.

Дайкович мълчеше.

— Трябва да е измислил страхотна история, за да ви превърне в наемен убиец. Защото иначе не сте от хората, които ще застрелят някого в гръб. Сигурно ви е казал, че съм предател, може би даже че съм маша на Ал Кайда. И несъмнено, че използвам работата си в Лос Аламос, за да предам родината. Това е задействало всичките ви инстинкти.

Дайкович зяпна. Откъде знаеше, по дяволите?

— Навярно ви е разказал за предателството на баща ми, как заради него са убили ония агенти. — Крю мрачно се засмя. — Може да ви е казал, че предателството ни е семейна традиция.

Умът на военния се проясняваше. Беше се прецакал, но сега само трябваше да извади ножа от кубинката си и Крю щеше да е мъртъв, даже да успееше да стреля с пушката.

— Може ли да седна? — попита Дайкович.

— Бавно и без резки движения.

Дайкович се надигна. Болката бързо се разнасяше. Счупените ребра боляха така. Спира за известно време, после пак започва, два пъти по-силно. При мисълта, че този слабак го е повалил със стоппатрон, по лицето му изби червенина.

— Ще ви попитам нещо — каза Крю. — Откъде знаете, че старият Тъкър ви е казал истината?

Дайкович не отговори. Погледът му попадна върху дясната ръка на Крю и той забеляза, че последната фаланга на безименния му пръст липсва.

— Бях абсолютно сигурен, че Тъкър ще прати свой човек подире ми, защото самият той не обича да е на предната линия. Знаех, че ще е човек, на когото има доверие, който е служил при него. Проверих списъка на служителите му и стигнах до извода, че това ще сте вие. Командвали сте взвод морски пехотинци при операцията в Гренада, охранявали сте американския медицински университет преди същинския десант. И сте се справили добре — не е пострадал нито един студент.

Безизразното изражение на Дайкович не се промени. Чакаше възможност.

— Та така: отношението ви към мен окончателно ли е, или сте готов да чуете някои факти, които може би влизат в противоречие с казаното от генерал Тъкър?

Отново мълчание. Нямаше намерение да достави удоволствие на този скапаняк.

— Понеже аз държа оръжието, предполагам, че бездруго ще трябва да ме изслушате. Обичате ли приказки, сержант? Ще ви разкажа една, само че краят не е щастлив. Имало едно време едно дванайсетгодишно момче, а по-точно през август хиляда деветстотин осемдесет и осма...

Дайкович го изслуша. Знаеше, че това са глупости, обаче внимаваше, защото добрият войник е наясно със значението на информацията, та дори да е невярна.

Отне само пет минути. Историята си я биваше, а и Крю разказваше добре. Всички тези хора бяха удивително способни лъжци.

Когато свърши, Крю извади от джоба си някакъв плик и го хвърли в краката на Дайкович.

— Това е докладната записка, която баща ми пратил на Тъкър. Причината да го убият.

Сержантът не си направи труда да вдигне плика. Няколко секунди двамата просто останаха на местата си, вперили очи един в друг.

— Е — каза накрая Крю и поклати глава. — Сигурно съм бил прекалено наивен да смятам, че мога да убедя стар войник като вас, че любимият ви командир е лъжец, страхливец и убиец. — Той се замисли за миг. — Искам да предадете на Тъкър едно съобщение. От мен.

Дайкович продължаваше да стиска зъби и да го гледа студено.

— Кажете му, че ще го унищожа, както той е унищожил баща ми. Бавно и мъчително. Пратих докладната записка на пресата и това ще предизвика следствие. Някоя информационна агенция несъмнено ще се позове на Закона за свобода на информацията и ще поиска проверка на автентичността на документа. Когато истината малко по малко излезе наяве, Тъкър ще бъде дискредитиран. Въпреки че всички в неговия бранш са корумпирани, *привидната* почтеност струва злато. Бизнесът

му ще се провали. Бедният генерал! Знаете ли, че е задлъжнял до гуша? Ипотеката на безвкусния му дворец е просрочена. Дължи цяло състояние за апартамента в голф клуба в планината Поконо, жилището в Ню Йорк и яхтата на крайбрежието на Джърси. — Крю тъжно поклати глава. — Знаете ли как е кръстил яхтата? „Неотложна ярост“. Смешно, нали? Единственият му славен миг. Апартаментът в Поконо, имението, яхтата... Не може да се каже, че генералът има вкус, нали? Естествено, гаджето му от Горен Истсайд е било крачка в правилната посока, само че пиленцето се оказало гладно и му изкълвало паричките. Не е пестил като добро момче. Обаче банкрутът ще е само началото, защото следствието накрая ще разкрие всичко, за което ви разказах преди малко: че е инсценирал предателството на баща ми и че всъщност тъкмо той е виновен за смъртта на онези двама и шестима агенти. Ще свърши в затвора.

Дайкович продължаваше да мълчи. Виждаше, че младият мъж започва да се дразни от липсата на реакция.

— Ще ви задам още един въпрос — накрая рече Крю.

Сержантът чакаше и инстинктивно усещаше, че скоро ще получи своя шанс.

— Виждали ли сте Тъкър на огневата линия? Какво знаете за него като военен? Басирам се, че по време на онази операция не е стъпил на сушата, докато не се е уверил, че брегът е абсолютно чист.

Дайкович не можеше да не си спомни разочарованието си от факта, че Тъкър бе слязъл на Гренада последен. Но той беше генерал, един от най-висшите командири, и това се изискваше от военния правилник.

— Майната му — изруга Крю и отстъпи назад. — Сбъркал съм, като очаквах, че сте способен да мислите. Чухте съобщението, сега вървете да му го предадете.

— Може ли да се изправя?

— Разбира се, вдигнете си жалкия задник и се махайте оттук.

Моментът настъпи. Дайкович опря длани на земята и започна да се надига. Плъзна ръце покрай кубинките си, измъкна ножа и с плавно движение го хвърли, целейки се в сърцето на Крю.

10.

Гедеон Крю видя бързото движение, зърна проблясъка на стомана и се метна настрани, ала закъсня. Ножът го улучи в рамото и се заби почти до дръжката. Той политна назад и понечи да вдигне пушката, но Дайкович се хвърли върху него, блъсна го с огромна сила и я изтръгна от ръцете му. Крю чу изкънтяването на собствената си глава, която се удари в един камък.

За миг светът угасна. После той отново дойде на себе си. Лежеше проснат на земята, под прицела на собствената си пушка. Усещаше разкъсващата пареща болка в рамото си, течащата кръв. Понечи да извади ножа.

— Не. — Дайкович отстъпи назад. — Дръж си ръцете настрани. И си прочети молитвата.

— Недейте — каза Гедеон.

Сержантът зареди патрон в патронника.

Гедеон си наложи да мисли, да разпръсне мъглата в ума си.

— Какво знаете за мен, освен онова, което ви е казал Тъкър? Господи, не можете ли да разсъждавате сам?

Дайкович вдигна пушката и го погледна в очите. Гедеон беше обзет от отчаяние: ако умреше, баща му никога нямаше да бъде отмъстен и Тъкър никога нямаше да получи възмездие.

— Вие не сте убиец — каза той.

— За тебе ще направя изключение. — Показалецът на Дайкович легна върху спусъка.

— Ако ще ме убивате, поне ми направете една услуга: вземете плика. Прегледайте историята, която ви разказах. *Проследете доказателствата.* И после постъпете както смятате за правилно.

Сержантът мълчеше.

— Намерете някой, който е бил там през осемдесет и осма. Ще видите. Баща ми беше хладнокръвно застрелян — с вдигнати ръце. И тази докладна записка — истинска е. Накрая ще се уверите и в това. Защото ако отнемете живота ми, ще трябва и да се нагърбите с отговорността да откриете истината.

Дайкович се взираше в него със странно напрежение. Не натискаше спуська — засега.

— Звучи ли ви правдоподобно? Не че човек с пълен достъп до класифицирана информация в Лос Аламос може да предава тайни на Ал Кайда — това е възможно. Не. А че генерал Тъкър може да знае за това? И че ще помоли точно вас да се погрижите за този проблем? Струва ли ви се логично?

— Ти имаш влиятелни приятели.

— Какви влиятелни приятели?

Сержантът бавно отпусна пушката. Пребледнялото му лице лъщеше от пот. После изведнъж приклепна и посегна към дръжката на забития в рамото на Крю нож.

Гедеон се извърна. Край. Дайкович щеше да му пререже гърлото и да остави трупа му да се въргаля в праха.

Военният стисна дръжката и изтегли ножа от рамото му.

Гедеон изкрещя. Сякаш бяха изгорили плътта му с нажежено желязо.

Ала Дайкович не вдигна ножа, за да нанесе удар. Вместо това си съблече ризата и я нарязва на ивици. Гедеон — виеше му се свят от болка и изненада — смаяно наблюдаваше как сержантът превързва рамото му.

— Дръж тук — каза Дайкович.

Гедеон притисна превръзката към раната.

— Трябва да те заведем в болница.

Крю кимна. Усещаше как платът подгизва от кръвта. Опитваше се да овладее пронизващата болка, станала още по-силна след изваждането на ножа.

Военният му помогна да се изправи.

— Можеш ли да вървиш?

— Целият път нататък е по нанадолнище — изпъшка Гедеон.

С помощта на Дайкович, който ту го носеше, ту го влачеше, след петнайсет минути стигнаха при колата на сержанта и той му помогна да се настани на предната дясна седалка.

— Колата под наем ли е? — попита Гедеон. — Ще си изгубите депозита заради кръвта по седалката.

Старият войник затвори вратата, заобиколи, седна зад волана и запали мотора. Лицето му беше бледо, решително, свъсено.

— Значи ми повярвахте, така ли? — попита Гедеон.

— Да речем.

— Какво ви накара да промените мнението си?

— По-спокойно. — Дайкович изкара колата на заден от паркинга и превключи на първа. — Когато човек осъзнае, че ще умре, всичко се свежда до основните неща. Той се пречиства. Приключва с дрънканиците. Виждал съм го в битка. И го видях в очите ти, когато повярва, че ще те убия. Видях омразата и отчаянието ти — и искреността ти. Тогава разбрах, че не лъжеш. Което значи... — Той се поколеба, настъпи газта, гумите засвириха по чакъла и автомобилът се стрелна напред.

— Което значи, че Тъкър ме е излъгал — продължи военният. — А това ме вбесява.

11.

— По дяволите! — изруга Тъкър, когато Дайкович вкара окования в белезници Гедеон в кабинета, изскочи иззад бюрото, извади четирийсет и петкалибров пистолет и го насочи срещу младия мъж.

Гедеон за пръв път се срещаше лично с обекта на своето възмездие. На живо Шамбли Тъкър изглеждаше още по-охранен, отколкото на десетките снимки, които беше разглеждал през годините. Шията му се гънеше над колосаната яка, бузите му бяха толкова гладко избръснати, че лъщяха, косата му беше подстригана по войнишки. Паяжината от капиляри по кожата му издаваше, че пие много. Облеклото му бе чисто вашингтонско: раирана вратовръзка, синя риза, обувки за четиристотин долара. Безвкусният кабинет напълно съответстваше на своя обитател — дървена ламперия, антикварни мебели, персийски килими, стена, покрита със снимки и отличия.

— Да не си полудял? — изсумтя генералът. — Защо го водиш тук? Господи, Дайкович, мислех, че можеш да се справиш сам!

— Доведох го, защото той ми разказа нещо съвсем различно от вашата версия — отвърна сержантът. — И звучеше напълно правдоподобно.

Тъкър гневно впери поглед в него.

— И ще повярваш на тая отрепка, а не на мене?!

— Просто искам да знам какво става, господин генерал. Години наред съм ви прикривал гърба. Вършил съм вашата работа, чиста или мръсна, и ще продължавам да я върша. Но на планината се случи нещо странно — започнах да вярвам на тоя човек.

— Какво се опитваш да ми кажеш, по дяволите?

— Започвам да изпитвам съмнения и съответно вече не съм ефикасен войник. Искате да го очистя? Няма проблем. Ще изпълня заповедта ви. Но трябва да знам какво става, преди да му пръсна черепа.

Генералът продължи втръчено да се взира в него, после прокара длан по късата си коса. Отиде при един полиран шкаф, извади чаша и

шише „Пади“, тръшна ги върху махагоновото бюро, наля си два пръста и ги гаврътна. Чак след това отново се обърна към Дайкович.

— Някой видя ли те да влизаш тук?

— Не.

Тъкър погледна Гедеон, после пак сержанта.

— Точно какво ти каза той?

— Че баща му не е предател. И че самият той не е терорист, нито помага на терористи.

Генералът внимателно остави чашата.

— Добре. Наистина преувеличих нещата. Баща му не е издавал тайни на Съветите.

— А какво е направил?

— Не забравяй, че водехме война, Дайкович. Студената война. А на война се случват гадости. Падат невинни жертви. Имахме проблем: беше допуснатата грешка. Използвахме лош шифър и в резултат загинаха ценни агенти. Ако се разчуеше, целият криптологически отдел щеше да си отиде в момент, в който отчаяно се нуждаехме от нов шифър. Трябваше да жертваме баща му за общото благо. Помниш как беше: или те, или ние.

Дайкович кимна.

— Да, господин генерал. Помня.

— И сега, след повече от двайсет години, тоя тип, Гедеон, ме заплашва. Шантажира ме. Иска да разруши всичко, което сме построили, да унищожи не само моята репутация, но и репутацията на цяла група всеотдайни патриоти. Затова трябва да бъде очистен. Разбираш ли?

— Да. — На лицето на Дайкович бавно плъзна усмивка. — Не е нужно да изопачавате фактите, за да ме накарате да ви свърша нещо. С вас съм на сто процента, каквото и да ви трябва.

— Наясно ли сме какво трябва да се направи?

— Абсолютно.

Гедеон мълчеше и чакаше.

Тъкър кимна към бутилката.

— Ще пиеш ли едно?

— Не, благодаря.

Генералът си наля още една доза, изгълта я и продължи:

— Повярвай ми, за добро е. Ще заслужиш вечната ми признателност. Изведи го през гаража и внимавай да не те види някой.

Сержантът кимна и побутна Гедеон.

— Да вървим.

Гедеон се обърна и тръгна. Дайкович го последва. Излязоха в коридора и тръгнаха към кухнята, чиято задна врата очевидно водеше към гаража.

Младият мъж натисна бравата с окованите си ръце и установи, че е заключено. В същия момент зърна бързо движение с периферното си зрение и светкавично разбра какво става. Хвърли се настрани и блъсна с рамо Дайкович в мига, в който Тъкър стреля, но куршумът все пак улучи сержанта в гърба и го запрати напред към затворената врата. Пистолетът изхвърча от ръката му и той се свлече на пода и изпъшка.

Докато се превърташе на пода, Гедеон видя генерала — стоеше леко разкрячен на прага с оръжие в ръка. Тъкър отново натисна спусъка, като този път се целеше в него, и проби дупка в мексиканските плочки на пода само на сантиметри от лицето му. Гедеон скочи на крака и направи лъжливо движение, сякаш се готвеше да го нападне.

Третият изстрел отекна в момента, в който скочи настрани към Дайкович и грабна с две ръце падналия му до стената пистолет. Покрай ухото му изсвири четвърти куршум. Той вдигна пистолета, но Тъкър изчезна навън.

Без да губи време, Гедеон хвана Дайкович за ризата, изтегли го зад пералнята и също се прикри там.

Какво щеше да направи Тъкър? Не можеше да ги остави живи, не можеше да повика полиция, не можеше да избяга.

Тази битка щеше да се води докрай.

Надзърна към вратата, където беше стоял генералът. Тя водеше към голямата тъмна трапезария. Тъкър ги чакаше там.

Чу се кашляне — Дайкович се бе раздвижил. В следващия миг откъм прага отекнаха бързи изстрели. Гедеон отново се прикри и в пералнята се забиха още два куршума. От нея бликна вода, навярно от скъсан маркуч.

Той отговори на стрелбата, ала Тъкър вече беше потънал в мрака на трапезарията.

— Дай ми пистолета — изпъшка сержантът. Огромната му длан измъкна оръжието от ръката на Гедеон и той понечи да се изправи.

— Чакай — спря го младият мъж. — Ще изтичам до кухненската маса и той ще се приближи до вратата, за да стреля по мен. Ще застане точно зад касата. Стреляй през стената.

Дайкович кимна. Гедеон дълбоко си пое дъх, изскочи иззад пералнята и се хвърли към масата, със закъснение осъзнал, че е напълно оголен.

Сержантът нададе нечленоразделен рев и се заклатушка като ранена мечка. От устата му бликна кръв, но въпреки това той обезумяло се хвърли напред, като стреляше по стената отдясно на касата.

В първия момент всичко в тъмната трапезария остана неподвижно. После на вратата се появи Тъкър — тежкото му тяло, надупчено на пет-шест места от куршуми, полита през прага и се строполи на пода като труп на заклано животно. И едва тогава Дайкович се свлече на колене, закашля се мъчително и падна на една страна.

Гедеон се изправи и изрита пистолета на генерала от неподвижната му ръка. После приклепна до Дайкович, пребърка джобовете му, намери ключа за белезниците си и ги отключи.

— Не се движи — каза той и огледа раната. Куршумът беше улучил сержанта в долната част на гърба и очевидно бе засегнал белия му дроб, но не — поне така се надяваше Гедеон — и други жизнени органи.

Сержантът неочаквано се усмихна и окървавените му устни се разтеглиха в ужасяваща гримаса.

— Записа ли всичко?

Гедеон се потупа по джоба.

— Да.

— Чудесно — изпъшка Дайкович и изгуби съзнание с усмивка на лице.

Гедеон изключи дигиталния диктофон. Причерня му и стаята се завъртя около него. В далечината виеха сирени.

ГЕДЕОН КРЮ

12.

Гедеон Крю се спускаше по стръмния склон към Чихуахуенъос Крийк по стар керванджийски път. Вече виждаше потока, който лъкатушеше в подножието. На почти две хиляди и осемстотин метра височина юнският въздух беше прохладен и свеж, по лазурното небе пълзяха купести облаци.

По-късно щеше да се разрази буря, помисли си той.

Дясното рамо още го болеше малко, но предишната седмица му бяха извадили конците и вече си движеше ръката свободно. Раната от ножа беше дълбока, но чиста. Слабото мозъчно сътресение, което бе получил по време на сблъсъка с Дайкович, не му причиняваше неприятности.

Излезе на открито и спря. За последен път беше идвал на риба в тази малка долина преди месец, точно преди да замине за Вашингтон. Междувременно успя да постигне — извънредно драматично — единствената първостепенна и всеобсебваща цел в живота си. Всичко бе приключило. Тъкър бе мъртъв, баща му беше отмъстен.

През последните десет години до такава степен се беше посветил на това, че бе пренебрегнал всичко друго — приятели, жени, кариера. И сега, след като бе постигнал целта си, изпитваше невероятно спокойствие. Свобода. Можеше да заживее като нормален човек. Беше само трийсет и три годишен, почти целият живот бе пред него. Искаше да направи страшно много неща.

На първо място, да улови чудовищната пъстърва, която със сигурност се криеше в големия вир.

Вдиша дълбоко мириса на трева и борове, опита се да забрави миналото и да се съсредоточи върху бъдещето. Плъзна очи наоколо, опивайки се от гледката. Това беше любимото му място на света. Никой освен него не ловеше риба в този участък, защото се намираше далече от горския път и изискваше дълъг преход в пресечена местност. Пъстървите в дълбоките вирове и подмолите бяха плашливи и се ловяха трудно — едно-единствено погрешно движение, сянката на

въдицата върху повърхността, тежките стъпки по мочурливата трева — всичко това можеше да провали риболова в един вир за целия ден.

Седна по турски на тревата далеч от потока, смъкна раницата и взе тубуса с въдицата. Развъртя капачката, извади бамбуковите части и ги съедини, монтира макарата, прокара кордата през пръстените и потърси в кутията си подходяща стръв. Наоколо нямаше много скакалци, но все пак бяха достатъчно, та поне няколко да попаднат във водата и да бъдат изядени. Ставаха за примамка. Избра един малък жълто-зелен скакалец и го закачи. Остави багажа си и тръгна през тревата, като внимаваше да стъпва колкото може по-леко. Когато наближи първия вир, приклепна, отпусна кордата и с едно движение на китката хвърли стръвта в потока.

Водата почти моментално се раздвижи. Кълвеше.

Гедеон засече и скочи на крака. Рибата беше голяма и се опита да избяга сред преплетените корени в подмолите, но той вдигна върха на въдицата по-високо и с палец още повече опъна кордата, задържайки пъстървата в центъра на вира. После отпусна кордата, когато рибата изскочи на повърхността, разтърсвайки глава и вдигайки пръски, които заискриха на слънцето заедно с мускулестото ѝ пъстро тяло. Червените цепки под хрилете ѝ много приличаха на кръв. Тя плюсна във водата и отново се опита да избяга. Гедеон пак увеличи напъна, но пъстървата беше решена да се вмъкне сред корените и кордата се опъна почти до скъсване...

— Доктор Гедеон Крю?

Сепнат, Гедеон рязко завъртя глава и изпусна кордата. Рибата се възползва от това и заплува към подмолите. Той се опита да я спре и отново усили напъна, но закъсня. Влакното се заплете в някакъв корен и пъстървата се откачи.

Обзет от раздразнение, Гедеон ядосано се вторачи в мъжа, застанал на пет-шест метра зад него. Носеше идеално изгладен панталон в цвят каки, чисто нови туристически обувки, карирана риза и слънчеви очила. Беше по-възрастен от него, най-малко петдесетгодишен, с прошарена коса, мургава кожа и лице, което изглеждаше много уморено. И малко уплашено, като че ли току-що се е спасил от пожар. Но въпреки изтощението видът му излъчваше изключителна жизненост.

Гедеон изруга под нос, нави влакното и огледа куката. После пак се обърна към мъжа, който чакаше търпеливо, леко усмихнат.

— Кой сте вие, по дяволите?

Онзи се приближи и му подаде ръка.

— Мануел Гарса.

Гедеон намръщено изгледа ръката му и натрапникът накрая я отдръпна.

— Съжалявам, че ви смущавам през свободното ви време, но е спешно. — Гарса продължаваше да се усмихва. Цялото му същество сякаш излъчваше спокойствие и самообладание. Това раздразни Гедеон.

— Как ме открихте?

— С обосновано предположение. Знаем, че понякога идвате на риба тук. Освен това установихме местонахождението ви, когато за последен път се обадохте по джиесема си.

— Значи сте Големият брат. За какво става дума?

— В момента не мога да го обсъждам с вас.

Дали не беше някаква последица от историята с Тъкър? Но не, всичко това бе приключило с категоричен успех, официалните въпроси бяха зададени, името му беше изчистено. Гедеон подчертано си погледна часовника.

— В шест часа в хижата ми се поднасят коктейли. Сигурен съм, че знаете къде е. Ще се видим тогава. Сега съм зает с риболова.

— Съжалявам, доктор Крю, но както казах, спешно е.

— И какво е това толкова спешно нещо?

— Работа.

— Благодаря, но си имам работа. В Лос Аламос. Нали знаете, мястото, където проектират всички ония страхотни ядрени бомби?

— Честно казано, тази работа е по-вълнуваща и много по-добре платена. Сто хиляди долара за една седмица. Работа, за която сте изключително подходящ и която ще е от полза за родината ни. Пък и имате нужда от тези пари. Дълговете по всички онези кредитни карти... — Гарса поклати глава.

— Е, кой няма кредити? Живеем в страната на свободата, нали така? — Гедеон се поколеба. Това бяха много пари. И ужасно му трябваха. — И в какво ще се изразява тази ваша работа?

— Повтарям, още не мога да ви кажа. Чака ви хеликоптер, който ще ви откара на летището в Албакърки, където ще се качите на частен самолет.

— Дошли сте да ме вземете с хеликоптер?! Дяволите да ме вземат! — Геден смътно си спомни, че беше чул хеликоптера. Тогава не му обърна внимание — поради изолираността на планината Хемес от военновъздушната база Къртланд често я използваха за тренировъчни полети.

— Бърза ме.

— Виждам. Кого представлявате?

— И това не мога да ви кажа. — Поредната усмивка, придружена от подканящо махване към пътеката. — Да вървим.

— Мама ме е учила никога да не се качвам на хеликоптер с непознати.

— Доктор Крю, ще повтора същото, което ви казах и преди малко: тази работа е интересна и доходна. Няма ли поне да дойдете с мен в централата на нашата компания, за да чуете подробностите?

— Къде?

— В Ню Йорк.

Геден впери поглед в него, после поклати глава и изсумтя. Стоте хиляди щяха да му позволят да реализира много планове и идеи, по които работеше в новия си живот.

— В тази работа има ли нещо незаконно?

— Категорично не.

— Какво пък, по дяволите. Отдавна не съм бил в Ню Йорк. Добре, водете ме, Мануел.

13.

След шест часа — слънцето залязваше над река Хъдсън — лимузината зави по Малка западна дванайсета улица в стария Месарски квартал в Манхатън. Районът се беше променил коренно от студентските години на Гедеон, когато той от време на време идваше в града да се позабавлява. Някогашните тухлени складове и безистени с техните вериги и куки за окачване на месо се бяха превърнали в ултрамодерни магазини и ресторанти, лъскави жилищни небостъргачи и скъпарски хотели. Улиците гъмжаха от хора, прекалено изтрупани, за да са истински.

Колата се задрусва по възстановената в първоначалния ѝ вид улица — разтърсващ костите паваж от XIX век — и спря пред безлична сграда, една от няколкото не реновирани наоколо.

— Стигнахме — съобщи Гарса.

Слязоха. В Ню Йорк беше много по-топло, отколкото в Ню Мексико. Гедеон подозрително се вторачи в единствения вход — товарна платформа с двукрила метална врата, цялата покрита със стари плакати и графити. Сградата беше голяма и внушителна, висока дванайсетина етажа. Едва успя да прочете написаната с боя в горния край на фасадата фирма: ПРАЙС & ПРАЙС ПОРК ПАКИНГ ИНК. Над мръсните тухли се издигаше модерна надстройка от стъкло и хром.

Гедеон последва Гарса по бетонното стълбище покрай платформата. Когато се приближиха, вратите се отвориха на добре смазани панти. Влязоха в сумрачен коридор и стигнаха до втора врата, много по-нова, от неръждаема стомана. Отстрани имаше охранителни панели и скенер на ретина. Гарса остави куфарчето си на пода, доближи лице до скенера и вратата безшумно се отвори.

— Къде е Максвел Сمارт^[1]? — пошегува се Гедеон, като се оглеждаше наоколо. Гарса го погледна, този път без усмивка, но не отговори.

Озоваха се в огромно помещение, високо най-малко четири етажа, осветено сякаш от стотици халогенни лампи. Стените бяха опасани с метални галерии. На голямото колкото бейзболно игрище

първо ниво имаше редици грамадни стоманени маси с най-различни неща — полуразглобени самолетни двигатели, свръхсложни 3-D модели на градски райони, макет на нещо, което приличаше на атомна електростанция, подложена на терористична атака със самолет. На една особено голяма маса в отсамния ъгъл се виждаше макет на морско дъно с разрез на геологическите пластове. Между масите се движеха хора с бели престилки, водеха си бележки върху таблетки или тихо разговаряха.

— И това е фирмена централа?! — попита Гедеон. — Повече прилича на киностудио за визуални ефекти.

— И така може да се каже — отвърна Гарса, докато го водеше напред. — Само че тук се произвеждат истински неща.

Гедеон го следваше покрай масите. На една видя абсолютно точни макети на Порт о Пренс преди и след земетресението. Миниатюрни флагчета маркираха схемата на катастрофата. На друга имаше грамаден макет на космически модул, целия в тръби, цилиндри и слънчеви панели.

— Онова там ми е познато — посочи той. — Международната космическа станция.

Гарса кимна.

— Както изглеждаше, преди да излезе от орбита.

— Да излезе от орбита ли? — Гедеон го погледна изненадано.

— За да изпълни втората си роля.

— *Какво* да изпълни? Сигурно се майтапите.

Гарса му отправи мрачна усмивка.

— Ако смятах, че ще приемете думите ми сериозно, нямаше да ви кажа.

— С какво се занимавате тук, за бога?

— С инженерство и пак с инженерство, нищо повече.

Стигнаха до отсрещната стена, качиха се с открит асансьор до галерията на четвъртия етаж и минаха през врата, която ги отведе в лабиринт от бели коридори. Накрая влязоха в малка заседателна зала с нисък таван и спартанска мебелировка. В средата имаше полирана дървена маса. По голите бели стени не висяха нито картини, нито фотографии. Гедеон се опита да измисли подходяща шега, ала не му хрумна нищо. Пък и само щеше да си изгуби времето с Гарса, който явно бе имунизиран срещу всякаква духовитост.

На масата седеше мъж в инвалидна количка — навярно най-необикновеният човек, когото Гедеон беше виждал. Съвсем късо подстригана прошарена кестенява коса, голяма глава. Под високото чело блестеше едно-единствено сиво око, настойчиво вперено в него. Второто беше скрито под черна копринена превръзка като на пират. По дясната страна на лицето му се спускаше морав крив белег, започващ от косата, минаващ под превръзката и изчезващ под яката на синята му риза. Черен костюм на тънки райета допълваше зловещия му вид.

— Доктор Крю — каза той и на лицето му се изписа бледа усмивка, която ни най-малко не смекчи суровото му изражение. — Благодаря, че дойдохте толкова отдалече. Заповядайте, седнете.

Гедеон седна, но Гарса остана прав отзад.

— Какво, няма ли кафе или вода от Фиджи? — попита подигравателно Гедеон и се огледа.

— Казвам се Илай Глин — без да обърне внимание на думите му, се представи мъжът. — Добре дошли в „Ефективни инженерни решения“.

— Предварително се извинявам, че не си нося сиви-то. Вашият приятел Гарса бързаше.

— Не обичам да си губя времето. Ако проявите любезността да ме изслушате, ще ви изложа задачата.

— Тя има ли нещо общо със Света на Дисни, който видях долу? Самолетни катастрофи, природни бедствия — на това ли му викате „инженерство“?

Глин го измери с поглед.

— Освен всичко останало, ЕИР се специализира в анализ на неизправности.

— Анализ на неизправности ли?

— Да. Как и защо се повреждат нещата — независимо дали се отнася за атентат, самолетна катастрофа или терористична атака. Това е жизненоважен елемент от решаването на инженерни проблеми. Анализът на неизправности е другото лице на инженерството.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Инженерството е науката за начините да направиш нещо. Но това е само половината от предизвикателството. Другата половина е да анализираш всички възможности за неизправност — за да бъдат избегнати. ЕИР се занимава и с двете. Ние решаваме изключително

сложни инженерни проблеми. И изследваме неизправностите. И никога не сме се проваляли и в двете неща. *Никога*. С едно дребно изключение, върху което все още работим. — Той махна с ръка, сякаш пропъждаше досадна муха. — Тези две неща, инженерството и анализът на неизправности, са основният ни бизнес. Видимият ни бизнес. Но те са и наше *прикритие*. Защото зад публичната фасада ние от време на време изпълняваме и изключително необикновени конфиденциални поръчки на специални клиенти. *Много* специални клиенти. И имаме нужда от вас за една от тези поръчки.

— Защо точно от мен?

— След малко ще стигна до това. Първо подробностите. Един китайски учен пътува за Съединените щати. Според нас той носи планове за ново високотехнологично оръжие. Не сме сигурни, но имаме основания да се надяваме, че ще премине на наша страна.

Гедеон се канеше да направи саркастична забележка, ала погледът на Глин го накара да се откаже.

— От две години американското разузнаване знае за тайнствен проект, осъществяван в подземна лаборатория в ядрения полигон Лоп Нор в Западен Китай — продължи инвалидът. — В него се изливат изумителни количества пари и научни таланти. Според ЦРУ там разработват ново оръжие, нещо като китайски проект „Манхатън“, което тотално ще промени равновесието на силите.

Гедеон го зяпна.

— По-разрушително от водородната бомба ли?

— Да, поне такива са нашите сведения. Но сега един от ръководителите на проекта, изглежда, е откраднал плановете и пътува за Съединените щати. Защо ли? Не знаем. Надяваме се, че ще премине на наша страна с плановете за това оръжие, но не сме сигурни.

— Защо му е да го прави?

— Явно е станал жертва на секскапан по време на научна конференция в Хонконг.

— Секскапан ли?

— Не може да не сте чували този термин. Працат красива жена да привлече обекта в компрометираща ситуация, снимат го и после му оказват натиск... Но този секскапан се провалил и довел до паническото бягство на нашия човек от Китай.

— Ясно, разбирам. И кога би трябвало да пристигне този учен?

— В момента пътува. Лети с Джапан Еърлайнс от Хонконг за Ню Йорк. Преди девет часа е сменил самолета в Токио и ще кацне на „Кенеди“ в единайсет и десет — след четири часа.

— Господи! Ясно.

— Вашата задача е проста: проследете го от летището, вземете плановете колкото се може по-скоро и ги донесете тук.

— Как?

— Това ще трябва да измислите сам.

— За четири часа?!

Глин кимна.

— Не знаем нито в какъв формат са плановете, нито къде са скрити. Може да са във формата на компютърен код в лаптопа му, скрити в стеганографско изображение или да са на флашка в куфара му, или пък на фотографски филм.

— Тази задача е безумна. Никой не би могъл да я изпълни.

— Малцина биха могли, вярно. Тъкмо затова се свързахме с вас, доктор Крю.

— Шегувате се, нали? Никога не съм правил такова нещо. В Лос Аламос работя в отдела по високоенергийна астрофизика. Тук несъмнено имате десетки по-квалифицирани хора.

— По случайност вие сте най-подходящ за тази задача. По две причини. Първо, заради бившата ви професия.

— Каква професия?

— Кражби от художествени галерии.

Изведнъж се възцари ледена тишина.

— Не от големи галерии, разбира се. От малки частни музеи с по-елементарни охранителни системи и не толкова скъпи картини.

— Май не сте си взели лекарството — тихо отвърна Гедеон. — Аз не съм крадец на картини. Даже нямам досие в полицията.

— Което само показва, че ви бива. Такива умения може да са много полезни. Естествено, вие сте зарязали тази професия, когато в живота ви се е появило нещо много по-важно. И тук стигаме до втората причина. Виждате ли, ние с огромен интерес проследихме ловката ви операция срещу генерал Шамбли С. Тъкър.

Гедеон едва успя да се възстанови от втората изненада и си придаде озадачен вид.

— Каква операция? Тъкър се побърка и нападна мен и един от собствените си служители в дома си.

— Така си мислят всички. Но не и аз. Известно ми е, че през последните десет години сте се усъвършенствали, завършили сте колеж и сте защитили докторат в МТИ, като през цялото това време сте търсили начин да унищожите Тъкър и да отмъстите за баща си. Знаем как сте успели да „освободите“ онзи строго секретен документ от дирекция „Информация“ и как сте го използвали, за да се доберете до Тъкър. Той беше влиятелен човек и можеше да се защитава. При провеждането на тази операция вие проявихте разнообразни изключителни способности, а след неговото убийство — и невероятно самообладание. Сега никой не се съмнява във вашата версия и в същото време вие отмъстихте за баща си.

На Гедеон му прималя. Значи цялата тази история беше обикновен шантаж.

— Не знам за какво говорите.

— Я стига. Няма да ви издам. Ние също търсехме начин да се справим с Тъкър. Естествено, по поръчка на един наш специален клиент. Вие ни спестихте труда. И така привлякохте вниманието ни.

Гедеон не знаеше какво да каже.

— Преди малко ме попитахте защо имаме нужда точно от вас. Всъщност ние знаем всичко за вас, доктор Крю. И не само за способностите ви на крадец и за сблъсъка ви с генерал Тъкър. Знаем за тежкото ви детство. За работата ви в Лос Аламос. Хобито ви да готвите деликатеси. Склонността ви към ризи хавайки и кашмирени пуловери. Любовта ви към джаза. Слабостта ви към алкохола. И към жените — когато сте пиян. Не успяхме да научим само как сте изгубили последната фаланга на безименния си пръст. — Глин въпросително повдигна веждата на здравето си око.

Гедеон се зачерви от гняв, но си пое дълбоко дъх и се овладя.

— Ако не искате да ми отговорите на този въпрос, навярно ще отговорите на друг: от самото начало ли възнамерявахте да привлечете Дайкович на своя страна?

Гедеон продължаваше да мълчи. Не му се вярваше, че всичко това се случва наистина.

— Имате думата ми, че каквото и да кажете, ще си остане между тези стени. Както може би се досещате, ние можем да пазим тайна.

Гедеон се колебаеше. Всъщност Глин го беше хванал натясно. Ала той усещаше, че зад суровата безизразна фасада този човек е откровен.

— Добре — въздъхна накрая той. — Цялата работа беше планирана отначало докрай. Подготвих засадата, като знаех, че няма да дойде самият Тъкър — генералът беше страхливец. Проучих фирмата му и хората, които работеха в нея. И стигнах до заключението, че ще прати Дайкович, който е свестен човек. Знаех, че мога да се справя с него, и се надявах да го привлека за своята кауза. Получи се. Накрая заедно довършихме... операцията.

Глин кимна.

— Както си и мислех. Шедьовър на социалното инженерство в много отношения. Обаче сте допуснали една грешка. Каква?

— Пропуснах онзи проклет нож в кубинката му.

Глин най-после се усмихна и лицето му за пръв път придоби почти човешко изражение.

— Отлично. Обаче операцията не е минала безпроблемно. Дайкович е бил ранен. Как се случи?

— Тъкър не беше глупак и усети, че Дайкович го лъже.

— Как?

— Сержантът отказа да пие с него. Според нас това го е издало.

— Значи грешката е на Дайкович, не е ваша. Което доказва моето твърдение. В цялата операция сте сбъркали само веднъж. Никога не съм виждал такова нещо. Вие определено сте най-подходящ за тази работа.

— Имах десет години да измисля как да унищожа Тъкър. А сега вие ми давате четири часа.

— Този проблем е много по-елементарен.

— А ако не успея?

— Ще успеете.

Мълчание.

— Още нещо: какво ще правите с това китайско оръжие? Не искам по никакъв начин да навредя на страната си.

— Всъщност Съединените американски щати са мой клиент.

— Я стига, те биха използвали ФБР за такава работа — няма да наемат компания като вашата, колкото и да е специализирана.

Глин бръкна в джоба си и извади визитна картичка. Сложи я на масата и я побутна с пръст към него.

Гедеон впери очи в картичката, на която беше отпечатан герб на държавна институция.

— Директорът на Националното разузнаване?!

— Щях да се изненадам, ако вярвахте на всичко, което ви казвам. Можете да проверите лично. Обадете се в министерството на вътрешната сигурност и поискайте да разговаряте с този господин. Той ще потвърди, че ние сме техен подизпълнител и вършим законна и патриотична работа за родината си.

— Изобщо няма да ме свържат с него.

— Използвайте моето име и веднага ще ви свържат.

Гедеон не посегна към картичката, а се вторачи в Глин. Сто хиляди долара. Парите си ги биваше, но тази работа му се струваше изключително трудна. Опасна. А и увереността на Глин в него беше напълно неоснователна.

Той поклати глава.

— Господин Глин, допреди месец целият ми живот беше посветен на едно-единствено нещо. Цялата ми енергия отиваше за него. Сега съм свободен. Имам много да наваксам. Искам да си създам приятелства, да се установя на едно място, да се оженя и да имам деца. Искам да науча сина си да лови риба. Сега разполагам с цялото време на света. Тази ваша работа — е, струва ми се адски опасна. Поех достатъчно рискове, стигат ми за цял живот. Разбирате ли? Вашето предложение не ме интересува.

Последва още по-дълго мълчание.

— Решението ви окончателно ли е? — попита инвалидът.

— Да.

Глин погледна към Гарса и му кимна. Той бръкна в куфарчето си, извади някаква папка и я сложи на масата. Беше медицинско досие с червен етикет. Глин го отвори. Вътре имаше рентгенови снимки, томографии и резултати от лабораторни изследвания.

— Какво е това? — попита Гедеон. — Чии са снимките?

— Ваши — мрачно отвърна Глин.

[1] Герой от американската шпионска пародия „Умирай умно“.
— Б.пр. ↑

14.

Гедеон плахо се пресегна и взе папката. Имената от рентгеновите снимки и томографиите бяха изрязани, а в резултатите от изследванията — замазани с черно.

— Какво е това, по дяволите? Откъде ги взехте?

— Получиха се от болницата, в която са лекували раната ви от ножа.

— И какво би трябвало да означава това?

— В хода на снемането на анамнеза и лечението ви са били направени обичайните изследвания: рентген, скенер и кръвен анализ. Тъй като, освен всичко останало, сте имали мозъчно сътресение, лекарите обърнали особено внимание на главата ви. И направили случайно откритие. Установили артериовенозна малформация — и по-конкретно, състояние, наречено „аневризма на *vena magna Galeni*“.

— Това пък какво е, по дяволите?

— Патологичен възел от артерии и вени в мозъка, включително на голямата вена на Гален. Тази малформация обикновено е вродена и не се проявява до двайсетгодишна възраст. И после... хмм... се обажда.

— Опасна ли е?

— Много.

— Как се лекува?

— Във вашия случай артериовенозната малформация е в кръга на Уилис, дълбоко в мозъка. Не подлежи на операция. И винаги е фатална.

— Как така фатална?! Кога?

— Остава ви около една година.

— Една година? — На Гедеон му се зави свят. — Една година?!

— Той се задави и мъчително преглътна. Още малко и щеше да повърне.

— От статистическа гледна точка шансът ви да живеете още дванайсет месеца е около петдесет процента — делово и безизразно продължи Глин. — За осемнайсет месеца процентите са трийсет, а за

две години — по-малко от пет. Краят настъпва изключително бързо, почти без предупреждение. Състоянието обикновено не се влошава и няма никакви симптоми, не се изискват физически ограничения и диети. С други думи, ще водите нормален живот около година — и после ще умрете много бързо. Както казах, тази аневризма е нелечима. Просто поредната ужасна безвъзвратност.

Гедеон се вторачи в него. Това беше чудовищно. Обзе го почти неовладяема ярост и той скочи на крака.

— Какво е това, шантаж ли? Ако си мислите, че така ще ме накарате да приема поръчката ви, трябва да сте идиоти, копелета такива! — Впери очи в папката. — Това са пълни глупости. Някаква измама. Ако всичко това беше вярно, в болницата щяха да ми кажат. Откъде да знам дали тези рентгенови снимки изобщо са мои?

— Помолихме лекарите да не ви казват — меко поясни Глин. — Беше въпрос на национална сигурност. Искахме да получим второ мнение и се обърнахме към доктор Мортън Стол от Масачузетската многопрофилна болница в Бостън, който е световен експерт по артериовенозни малформации. Той потвърди и диагнозата, и прогнозите. Повярвайте ми, тази новина шокира и ужаси и нас. Имахме големи планове за вас.

— Какъв е смисълът да ми го казвате сега?

— Повярвайте ми, доктор Крю, ние искрено ви съчувстваме — сърдечно произнесе прикованият на инвалидна количка мъж.

Задъхан, Гедеон се вторачи в него. Това трябваше да е някакъв зловец сценарий или грешка.

— Просто не го вярвам.

— Проучихме състоянието ви с всички възможни средства. Искахме да ви вземем на работа, да ви предложим постоянно място при нас. Тази ужасна диагноза ни постави в затруднено положение и обсъждахме какво да правим. После получихме новината за У. Това е въпрос на национална сигурност от най-висш порядък. Не ни е известен друг, освен вас, който може да се справи със задачата, особено при толкова спешни обстоятелства. Затова ви излагаме всичко това изневиделица — за което дълбоко съжалявам.

Гедеон прокара треперещата си длан по челото си.

— Моментът наистина е крайно неподходящ.

— За фаталните болести няма подходящ момент.

Целият му гняв се изпари също толкова бързо, колкото го беше обзел. От ужас му призляваше. Бе изгубил толкова много време...

— В крайна сметка нямахме друг избор. Спешно е. Не знаем точно какви са намеренията на У. Не можем да изпуснем този шанс. Ако откажете, ФБР ще прати свой агент, за което упорито настояват, и ви уверявам, че резултатът ще е катастрофален. Трябва да вземете решение до десет минути, Гедеон, и ужасно се надявам да се съгласите.

— Това е някаква грешка. Не мога да повярвам.

Мълчание. Гедеон се изправи, отиде до матирания прозорец, после се обърна.

— Възмутен съм. Възмутен съм от начина, по който ме домъкнахте тук и ми съобщихте цялата тая гадост... и после имате наглостта да ми предлагате работа?!

— И на мен ми се ще да не се беше случило така.

— Една година? И толкова? Само една година?!

— В папката има графика, представяща продължителността на живот при това заболяване. Чиста статистика. Може да е шест месеца, година, най-много две.

— И няма абсолютно никакво лечение, така ли?

— Няма.

— Имам нужда от алкохол. Скоч.

Гарса натисна един бутон и част от дървената ламперия се отвори с плъзгане. След малко на масата пред Гедеон беше поставена чаша.

Той я надигна и отпи глътка, после още една. Зачака, усещаше проникващото в тялото му вцепенение. Не помогна.

— Можете да прекарате последната си година, като се забавлявате, като вземете всичко от живота — тихо каза Глин. — А можете да я прекарате по друг начин — като работите за родината си. Аз мога само да ви предложа този избор.

Гедеон пресуши чашата си.

— Още една? — попита Гарса.

Гедеон направи отрицателен жест.

— Можете да свършите тази работа за нас — продължи инвалидът. — За една седмица. После решете. Поне ще имате

достатъчно пари, за да изживеете оставащото ви време сравнително комфортно.

Последва мълчание. Гедеон местеше поглед от папката към Глин и обратно.

— Добре, съгласен съм. — Вдигна папката, после отново погледна Глин. — Само че имам едно условие. Ще взема това и ще проверя всичко. Ако се окаже лъжа, лично ще ви държа отговорен.

— Отлично. — Глин плъзна по масата друга папка. — Това е информацията за задачата ви. Вътре ще откриете сведения за обекта и негови снимки. Казва се У Лонгуйей, но се представя и като Марк У. Използването на западно име е широко разпространено сред китайските учени. — Той се отпусна назад. — Мануел?

Гарса се приближи и с едната си ръка постави на масата тежка пачка стодоларови банкноти, а с другата — колт „Питон“.

— Парите ще покрият случайните ви разходи — поясни Глин. — Можете ли да боравите с това оръжие?

Гедеон взе парите и претегли колта в длан.

— Бих предпочел стоманата да е със сатенено покритие.

— Ще се уверите, че синкавият оттенък е по-подходящ за нощна работа — сухо отвърна Глин. — По време на операцията при никакви обстоятелства и по никаква причина не се опитвайте да се свържете с нас. Ако е необходимо, ние ще ви открием. Разбирате ли?

— Да. Защо?

— Любознателният ум е достоен за възхищение. Господин Гарса, моля, изпратете доктор Крю. Няма време за губене.

Докато двамата се насочваха към вратата, Глин прибави:

— Благодаря ви, Гедеон. Много ви благодаря.

15.

Гедеон спря лимузината на забранено за паркиране място зад опашката от таксите на изхода за пристигащи пътници на Терминал 1. Продължаваше да си мисли за разговора с министерството на вътрешната сигурност, където се беше обадил от уличен телефон веднага след срещата в ЕИР. Реши да набере номера на централата, а не този от визитната картичка, отговори му някаква телефонистка, той спомена името на Глин и моментално го свързаха със самия директор. След десет смайващи минути той затвори, като все още се чудеше как е възможно да изберат тъкмо него за тази шантава задача. Директорът неколккратно повтори: „Имаме пълно доверие в господин Глин. Никога не ни е подвеждал“.

Гедеон се отърси от тези мисли и се опита — с по-малък успех — да се отърси от другите, по-мрачните, свързани със здравето му. По-късно щеше да има време за това. В момента трябваше да се съсредоточи върху едно-единствено нещо: върху непосредствения проблем.

Наближаваше полунощ, но на летище „Кенеди“ цареше невероятно оживление — пристигаха последните няколко самолета от Далечния изток. Докато седеше в колата до тротоара, видя, че го наблюдават две ченгета от транспортна полиция. След малко се приближиха, физиономиите им бяха надуты и намръщени.

Той слезе от лимузината и им отправи арогантна усмивка. Тъмният му костюм лепнеше по тялото му в лятната нощ.

— Защо сте спрели тук? — сопна му се първият полицаи, дребен, слаб и агресивен като пор, и демонстративно извади кочан с квитанции за глоба. — Лимузините чакат ей там! — И посочи с ръка. Листовете на кочана трепереха от раздражението му.

Вторият полицаи, дебел и потен, се чумереше страховито.

Гедеон скръсти дългите си ръце, стъпи с крак върху предната броня и спокойно се усмихна на дебелака.

— Полицаи Костело, предполагам?

— Казвам се Горски — отвърна онзи.

— О, напомняйте ми на Костело.

— Не познавам такъв — заяви Горски.

— Няма *никакъв* полицай Костело — отсече слабият.

— А вие нямате право да спирате тук.

— Чакам един ВИП... Знаете за това, нали? — Гедеон намигна, извади пакетче дъвки, разкъса опаковката и им предложи.

Дебелият си взе една.

— Я дайте да ви видим лиценза за превоз на пътници — каза слабият и стрелна партньора си с ядосан поглед.

Гедеон извади лиценза, който беше взел „под наем“ заедно с лимузината — срещу значителна сума, — и му го подаде. Дребното ченге го грабна от ръката му, вторачи се в него и го връчи на другия. Дебелакът сви устни, напрегнато вперил очи в документа. Гедеон замислено задъвка дъвката си.

— Известно ви е, че не можете да спирате тук — повиши глас слабият полицай. — Ще ви глобя и след това се преместете на определеното за лимузини място. — Отвори кочана и започна да пише.

— Недейте — спря го Гедеон. — От глобите ми избива уртикария.

Ченгето се намръщи.

— Явно не ме разбрахте — продължи Гедеон.

— Какво да разберем?

Той се подсмихна.

— Посрещам един ВИП.

— Хич не ми пука кого посрещате. Спирането тук е забранено. Без изключения. — Обаче химикалката престана да пише. Дебелият продължаваше да изучава лиценза му, съсредоточено свил влажните си устни.

Гедеон зачака.

— Та кого всъщност посрещате? — накрая попита дребният.

Гедеон се усмихна още по-широко.

— Знаете, че не мога да ви кажа. — Погледна си часовника. — Самолетът му пристига сега. От Далечния изток. Ще мине бързо през ВИП митницата и ще ме чака. *Вътре*. А не тук, на тротоара, да спори с двама лу... тъй де, полицаи.

Горски му върна документа и изсумтя:

— Лицензът и стикерите изглеждат наред.

— Не са ни предупреждавали за пристигането на ВИП — рече дребният. Гласът му вече не беше толкова агресивен. — Съжалявам, но правилата са си правила.

Гедеон извъртя очи.

— Чудесно. Значи не знаете нищо. Е, мене не ме бърка. Като се замисля, давайте, напишете ми глобата. Ще я приложа към докладната записка. — Поклати тъжно глава и се обърна към лимузината.

Дребното ченге впери присвити очи в него.

— Щом пристига някой ВИП, трябваше да ни предупредят. Кой е, някой политик ли?

Гедеон спря пред отворената врата.

— Да речем, че е от вашите. Шефът. Човек, за когото се знае, че е само *мъничко* сприхав, когато стане някаква преебавка.

Двамата полицаи се спогледаха.

— Комисаря ли имаш предвид?

— Не сте го чули от мен.

— Трябваше да ни предупредят — повтори Горски, вече почти хленчеше.

Гедеон реши, че е време да играе твърдо. Добродушното му изражение изчезна и той си погледна часовника.

— Май трябва да ви го обясня по-ясно. Няма нищо сложно. Ако не посрещна човека при ескалаторите след една минута, ще хвърчат редки лайна. И знаете ли какво ще направя? Ще напиша докладна записка, в която ще се казва, че са ме спрели две тъпи транспортни ченгета, които са забравили да си проверят в имейла съобщенията за пристигане на ВИП-ове. — Извади бележник и химикалка. — Как се казвахте вие, Горски ли?

— Хмм... — Дебелакът погледна неуверено колегата си.

Гедеон се обърна към дребния.

— Ами вие? Нали искате да включа и вас в докладната записка? Как се казвате? Абът^[1] ли?

Изгледа изпепеляващо първо единия, после и другия.

Полицайте омекнаха.

— Ще ви наглеждаме лимузината — обеща дребното ченге и нервно се зае да изпъва предницата на униформата си. — Вървете да го посрещнете.

— Точно така, няма проблем — присъедини се към него Горски.
— Ще ви чакаме тук.

— Правилно решение. И докато ме чакате, защо не се поупражнявате с „Кой е на първа?“ Обожавам този скеч. — Гедеон мина покрай тях и енергично влезе в огромното помещение за получаване на багаж. От двете му страни тракаха и скърцаха багажни колички. Отпред имаше два ескалатора, които бълваха потоци пътници. Той застана при групичката шофьори на лимузини, чакащи при ескалаторите с табелки с имена в ръце.

Ескалаторите продължаваха да изсипват човешкия си товар. Гедеон внимателно оглеждаше всяко лице с азиатски черти. Беше запомнил двете снимки на У, получени от Глин, ала имаше опасност ученият да е от онези хора, които на снимка изглеждат съвсем различно, отколкото в действителност.

Но не — ето го и него. Дребен, напрегнат наглед мъж с високо чело, старомодни очила с черни рамки и професорско сако от туид. Спусна се по ескалатора със сведени очи и прегърбени рамене, плах и незабележим. Дори не носеше пътна чанта или лаптоп.

Слезе от ескалатора, но вместо да се насочи към багажните конвейери, тръгна право напред, бързо подмина Гедеон и излезе през изхода за такситата.

Изненадан, Гедеон забърза подире му. Пред върволицата таксиметрови коли нямаше опашка. У се мушна под ограничителната лента, взе талон от диспечера и се качи на първия автомобил, форд „Ескейп“.

Гедеон се втурна към лимузината.

— Ей! Какво става? — извика дребното ченге.

— Не е на този терминал! — отвърна Гедеон. — Сбъркал съм! Господи, сега вече наистина се преебах!

— Измъкна от предния джоб на самото си петдесетачката, която държеше за такива случаи, и им я подхвърли, докато се вмъкваше зад волана.

Двамата се метнаха към понесената от летния ветрец банкнота, а Гедеон потегли след бързо отдалечаващото се такси.

[1] Абът и Костело — американски комедиен тандем от края на 30-те до 50-те години на ХХ век, най-известен със скеча „Кой е на

първа?“. — Б.пр. ↑

16.

Успя да го настигне на изхода за магистрала „Ван Вик“. Намали и продължи с умерена скорост, като се движеше на пет-шест коли зад него в не особено натоварения нощен трафик. От време на време се престрояваше в друга лента, изоставаше и отново се приближаваше, в случай че У е подозрителен.

Явно нито таксиметровият шофьор, нито ученият забелязваха, че ги следи, въпреки че лимузината му се набиваше на очи. Таксито избра обичайния маршрут до Горен Манхатън, излезе на Гранд Сентръл Паркуей и подмина стадиона Сити Фийлд, после и летище „Ла Гуардия“. Когато стигнаха до моста „Робърт Ф. Кенеди“, центърът на Манхатън се очерта напред като килим от блещукащи диаманти над тъмните води на Ист Ривър. Влязоха по моста на Трето авеню и вместо по Рузвелт Драйв потеглиха по Сто дващсет и пета улица през Източен Харлем, а после завиха към центъра по Парк Авеню.

„Сигурно отива в Горен Истсайд“ — реши Гедеон и за кой ли път мислено повтори плана си. Щеше да проследи таксито до целта му, да паркира наблизо и...

Изведнъж забеляза черен линкълн „Навигейтър“ със затъмнени стъкла. Движеше се в бавната лента и бързо се приближаваше.

Линкълнът настигна таксито и плътно се долепи зад него, въпреки че спокойно можеше да го изпревари. Гедеон изостана. Макар че лимузината очевидно беше нова, крушката над задния номер не светеше и той не се виждаше.

Гедеон се престрой в лявото платно и за кратко настъпи газта в опит да погледне през предното стъкло на джипа, ала толкова късно през нощта беше безнадеждно. Обзет от опасения, той отново изостана.

Таксито увеличи скоростта, но джипът направи същото. Таксиметровият шофьор опита да намали, ала линкълнът неотклонно продължи да го следва.

Това не вещаеше нищо хубаво.

Джипът скъси дистанцията и масивната му хромирана предна броня се долепи до задната броня на таксито — после с рев ускори и тласна форда настрани. Таксито поднесе с писък на гуми, после рязко отби в лявото платно. Линкълнът го последва и пак се приближи, за да го блъсне отново.

Фордът се върна в дясната лента и намали скоростта, но джипът ловко се вмъкна зад него и се заби в задната му броня, този път много по-силно. Таксиметровият шофьор за пореден път трябваше да ускори, за да коригира отклонението; воят на клаксона му огласи широкия булевард.

Линкълнът полетя напред, за да го блъсне, ала таксито рязко отби в лявото платно и зави на изток по Източна Сто и шестнайсета улица. Това беше един от главните търговски квартали в латиноамериканската част на Харлем и изведнъж се озоваха в по-оживен район — широка добре осветена улица с все още отворени барове и ресторанти, гъмжащи от хора въпреки късния час.

Джипът също зави и гумите му запищяха. Гедеон го последва и лимузината тромаво поднесе. С разтуптяно сърце той настъпи газта, за да ги настигне. Шофьорът на линкълна не се опитваше да спре таксито — явно искаше да убие пътниците му, като предизвика катастрофа.

Фордът увеличи скоростта в опит да избяга от преследвача си. Двете коли хвърчаха на изток по Сто и шестнайсета, лъкатушеха из трафика и предизвикваха яростен хор от клаксони, свирещи гуми и виковете. Залепил потни длани за волана, Гедеон полагаше всички усилия да не изостава.

Профучаха покрай Лексингтън и продължиха към ярко осветеното кръстовище на Сто и шестнайсета и Трето авеню. Когато приближиха с над сто и десет километра в час, светофарът светна жълто. Гедеон рязко удари спирачки — нямаше начин да успеят. Линкълнът внезапно излезе в насрещното платно, изравни се с таксито и точно преди пресечката зави надясно и го блъсна силно отстрани. Фордът се завъртя сред облак дим, удари се в идващата откъм пряката кола, преобърна се и се стовари сред навалищата пред един пуерторикански ресторант. Разнесе се ужасяващ звук от сблъсък на метал в плът. Във въздуха полетяха тела и като парцалени кукли се запремятаха из кръстовището. Таксито с оглушителен трясък се заби в стъклената витрина на ресторанта и спря с предсмъртно изхъркване и

гейзер пара. От изложените на витрината тави се посипа готвено месо: печени свински бутове, пръжки и прасенца на шиш се затъркаляха по смачкания форд и тротоара.

За миг се възцари страшна тишина. После изригнаха викове и писъци и хората се пръснаха като мравки, бягащи от огън.

Гедеон беше успял да спре точно преди светофара. Изскочи навън и се втурна към катастрофирания автомобил. Точно в този момент към кръстовището се понесе автобус от градския транспорт — движеше се на север по Трето авеню най-малко с двайсет и пет километра в час над максимално позволената скорост. Спрял на пресечката, Гедеон безпомощно наблюдаваше връхлитащия рейс. Шофьорът забеляза какво става, удари спирачки, ала закъсня. Грамадните колела прегазиха няколко души, шофьорът изгуби управление и автобусът поднесе с ужасен писък на горящи гуми, после се наклони и се преобърна. Заби се в една кола в отсрещния край на кръстовището, спря и моторът му избухна в пламъци. Надаващите крясъци пътници разбиха прозорците и задната врата и се изсипаха навън, блъскаха се и се тъпчеха в опит да се спасят.

Гедеон отчаяно затърси с очи линкълна и го забеляза спрял на известно разстояние след кръстовището. Не остана обаче дълго там: двигателят му изрева и той полетя по Сто и шестнайсета, рязко зави на юг по Второ авеню и изчезна.

Гедеон затича към таксито, което лежеше на покрив със забита в ресторанта предница. Навсякъде имаше тела — едни мърдаха, други бяха неподвижни. По тротоара течеше тъмен бензинов поток и продължаваше по канавката към горящия автобус — който избухна със страхотен грохот и експлозията го вдигна във въздуха. Пламъците се извисиха чак до четвъртия етаж на околните сгради и осветиха адското зрелище със зловещо сияние. Стотици хора от съседните блокове отваряха прозорците си, надничаха и сочеха с ръце. Внезапно настана невероятен шум: крясъци и писъци, молби за помощ, мъчителни стонове, безконечният вой на клаксона на автобуса, пращането на пламъците.

Гедеон клекна до форда. Предната лява страна беше смачкана до неузнаваемост. Тялото на шофьора буквално се бе смесило с разкъсания метал и строшените стъкла. Гедеон бързо мина откъм задната дясна страна. Ученият беше жив — очите му бяха отворени,

устните му се движеха. Видя Гедеон и протегна към него окървавената си ръка.

Младият мъж хвана дръжката на вратата и се опита да я отвори, ала тя не поддаваше. Той легна по корем, пресегна се през строшения прозорец, хвана китаеца за ръцете и колкото може по-внимателно го измъкна на тротоара. Краката на У бяха ужасно обезобразени, целите в кръв. Гедеон го пренесе по-надалеч от разпространяващия се огън, чак зад ъгъла, и предпазливо го остави на земята. Извади джигесема си, за да позвъни в полицията, ала чу в далечината сирени, приближаваха се от всички посоки.

Смътно усещаше струпалата се зад него огромна навалица — застанали на безопасно разстояние, зяпачите наблюдаваха разиграващата се сцена с хипнотична похотливост.

Внезапно ученият го сграбчи с окървавената си ръка за шофьорската униформа. Изглеждаше озадачен, сякаш не знаеше какво му се е случило. После произнесе някаква дума.

— Моля? — Гедеон се наведе над него и почти долепи ухо до устните му.

— Роджър вие ли сте? — прошепна ученият на английски. — Роджър?

— Да — светкавично реагира Гедеон. — Аз съм. Роджър.

У каза нещо на китайски, после пак мина на английски.

— Запишете това, което ще ви кажа. Бързо. Осем-седем-едно-нула-пет-нула...

— Чакайте. — Гедеон извади химикалка и бележник.

— Дайте пак отначало.

У му продиктува поредица числа и Гедеон ги записва. Въпреки силния акцент гласът на У бе ясен, прецизен, педантичен — глас на учен.

87105003302201401047836415600221120519715013
51010017502503362992421140099170520090080070
04003500278100065057616384370325300005844092
060001001001001

Накрая млъкна.

— Това ли е? — попита Гедеон.

У кимна. После затвори очи и изхриптя:

— Знаете... какво да правите с това.

— Не, не знам. Кажете ми...

Ала китаецът беше изпаднал в безсъзнание.

Гедеон се изправи. Беше замаян и се чувстваше глупаво. По гърдите и ръцете му имаше кръв — кръвта на учения. Пожарни и полицейски коли вече пристигаха и задръстваха булеварда. Автобусът още гореше и в нощното небе се издигаха облаци задушлив черен дим.

— Боже Господи! — възкликна една жена: плачеше, вперила очи в ресторанта. — Каква трагедия! Каква ужасна трагедия!

Гедеон я погледна. После — докато наоколо се щураха полицаи, парамедици и пожарникари и воят на сирените изпълваше въздуха — заряза взетата под наем лимузина и бавно, за да не привлича внимание, тръгна към близката станция на метрото.

17.

Хенриет Ивлин отпусна клипборда, свали си очилата за четене и погледна младия мъж с измачкан и мръсен костюм, който току-що бе влязъл в приемната на спешното отделение. Изглеждаше добре — висок и слаб, с разрошена черна коса, падаща над яркосините му очи. Но боже мой, в какво състояние се намираше — омазани със засъхнала кръв ръце, безумни очи. Вонеше на бензин и изгоряла гума. И цял трепереше.

— Да? — твърдо, но не и нелюбезно каза тя. Обичаше в чакалнята да цари ред — трудна задача в болницата „Маунт Сайнай“ в гореща съботна нощ през юни.

— Приятелят ми... — припряно заговори мъжът. — Току-що го докараха. Ужасна катастрофа. Казва се У Лонгуйей, но се представя като Марк У.

— А вие сте?...

— Близък приятел. Гедеон Крю.

— Благодаря, господин Крю. Самият вие добре ли сте? Имате ли травми, тече ли ви кръв?

— Не, не, нищо ми няма — някак разсеяно произнесе мъжът. — Тази кръв... тази кръв не е моя.

— Разбирам. Един момент. — Тя си сложи очилата, взе списъка на новоприетите пациенти и го прегледа. — Господин У е приет преди петнайсет минути. В момента му оказват помощ. Бихте ли седнали ей там? — И посочи просторната оскъдно мебелирана чакалня. Някои от посетителите тихо плачеха, други се взираха в празното пространство. В единия ъгъл се беше скупчило голямо семейство и утешаваше ридаеща сто и четирийсет килограмова жена.

— Моля ви, кажете ми как е той — рече Гедеон.

— Нямам право да давам такава информация, господин Крю.

— Трябва да го видя. Просто *трябва!*

— В момента това не е възможно — малко по-твърдо отговори Ивлин. — Повярвайте ми, лекарите правят всичко по силите си. —

Замълча за миг и прибави нещо, което винаги успокояваше хората: — „Маунт Сайнай“ е една от най-добрите болници на света.

— Кажете ми поне как е!

— Съжалявам, господине, но правилникът не ми позволява да давам медицинска информация на никого, освен на най-близките.

Мъжът се вторачи в нея.

— Но... Какво означава „най-близките“?

— Роднини или съпрузи.

— Да, но... разбирате ли, ние с Марк... ние сме... партньори. В живота. — Дори под кръвта и мръсотията по лицето му Хенриет Ивлин видя, че се изчервява от тази интимна подробност.

Въздъхна, остави списъка и каза:

— Разбирам. Но мога да дам информация само на роднина или законен съпруг.

— „Законен“ ли? За бога, та вие отлично знаете, че в Ню Йорк не е разрешен брак между лица с еднакъв пол!

— Много съжалявам, господине. Правилникът си е правилник.

— Мъртъв ли е? — Гласът му изведнъж стана висок, много висок.

Тя го погледна вече малко разтревожено.

— Моля, успокойте се, господине.

— Затова ли не искате да ми кажете? О, Господи, *мъртъв ли е?!*

— Гедеон вече истеризираше.

— Трябва ми някакъв документ, някакво доказателство за вашата връзка... — Ивлин млъкна многозначително. Беше се случвало няколко пъти: конфликти заради правото на посещения на хомосексуални партньори. Проблемът се проучваше безкрайно от ръководството и хора като нея трябваше да поемат критиките на обществеността. Не беше честно.

— Ама какви официални документи?! — извика мъжът. — Ние току-що пристигаме от Китай! — Отметна перчема от лицето си. Очите му бяха пълни със сълзи, устните му трепереха.

— Виждам, че сте разстроен, господине, но без съответното доказателство не мога да дам медицинска информация на някой, който твърди, че е партньор на пациент.

— Доказателство ли? — Гедеон протегна окървавените си длани и думите му прозвучаха пронизително като писък. — Ето ви го

доказателството! Кръвта му по моите ръце! Аз го измъкнах от колата!

Ивлин не знаеше какво да отговори. Всички в чакалнята ги слушаха. Дори сто и четирийсет килограмовата жена беше престанала да плаче.

— *Трябва да знам!* — И след този последен стон коленете му се подгънаха и той се свлече на пода.

Ивлин натисна бутона на интеркома и повика главната сестра. Хората зяпаха младия мъж на земята, но припадъкът му беше по-скоро емоционален, отколкото медицински, и тя видя, че вече се свестява. Задъхан, той се надигна на колене и няколко души се втурнаха да му помогнат да се изправи.

— Сложете го да седне — каза Ивлин. — Сестрата ще дойде ей сега. — Отзоваха се още неколцина от чакащите и го настаниха на един стол до стената. Той тежко се отпусна на седалката, скри лице в шепи и се разрида.

— Хайде бе, госпожо — рече една жена. — Какво толкова ще ви стане, ако му кажете как е приятелят му?

Тълпата замърмори в знак на съгласие. Геденон Крю се олюляваше на стола, все още скрил лицето си с длани.

— Мъртъв е — изхлипа високо. — Знаем, че е мъртъв.

Ивлин не обърна внимание на хората и отново насочи вниманието си към клипборда. Чувстваше се ужасно, че правилникът я принуждава да се държи така. Ала нямаше намерение да прояви нерешителност или слабост.

— Защо просто не му кажете как е приятелят му? — настояваше жената.

— Не аз съм написала правилника, госпожо — отсече Ивлин. — Медицинската информация е поверителна.

В този момент забързано се появи сестрата.

— Къде е пациентът?

— Човекът е разстроен и колабира. — Ивлин го посочи.

Сестрата отиде при него и каза с изненадваща любезност:

— Здравейте, аз съм Роуз. Какъв е проблемът?

Мъжът мъчително преглътна.

— Той е мъртъв и не искат да ми кажат.

— Кой?

— Партньорът ми. В спешното. Но не искат да ми кажат нищо, защото съм нямал документ.

— Фактически съжители ли сте?

Той кимна.

— Да, от пет години. Той е всичко за мен! И няма никакви роднини тук. — Погледна я умолително. — Моля ви, не го оставяйте да умре сам!

— Може ли? — Сестрата му премери пулса, постави му маншет и му измери кръвното налягане. — Добре сте, само сте разстроен. Просто се успокойте. Ще поговоря с рецепционистката.

Той кимна благодарно.

Сестрата отиде при Ивлин.

— Виж, запиши го като фактически съжител. Аз ще поема цялата отговорност.

После си тръгна, а Ивлин отвори електронния файл и прочете последната информация.

— Господин Крю?

Той скочи на крака и се приближи.

— Вашият приятел е тежко ранен, но е жив и положението му е стабилизирано — тихо му каза тя. — Ако попълните този формуляр, ще ви запиша като фактически съжител.

— Слава богу! — извика мъжът. — Жив е, слава на Господа!

Чакалнята избухна в ръкопляскания.

18.

Гедеон Крю огледа стаята в „Хауард Джонсън Мотор Лодж“ на Осмо авеню. Оказа се изненадващо прилична, добре обзаведена, без обичайната декорация в синьо и оранжево. И най-хубавото — имаше слот за айпод. Той извади устройството, замисли се, избра Бил Евънс и го включи. Носталгичните акорди на „Двама самотници“ изпълниха стаята. Гедеон допи двойното си еспресо и хвърли чашата в кошчето.

Няколко минути седя неподвижен на стола до малкото бюро, слушаше меланхоличната музика и си налагаше да се отпусне мускул по мускул, докато подреждаше събитията от деня в ума си. Само преди петнайсет часа беше ловил риба на Чихуахуеньос Крийк, а сега седеше в хотелска стая в Манхатън с двайсет хиляди долара в джоба, с надвиснала над главата му смъртна присъда и с кръвта на един непознат по ръцете.

Стана, смъкна ризата си и отиде в банята да се измие. После се върна в стаята и си облече чиста риза. Покри леглото с найлонови чували за смет и грижливо подреди отгоре дрехите на У, разрязани при приемането му в спешното отделение и впоследствие изхвърлени заедно с други медицински отпадъци. Адски трудно се беше добрал до тях. Накрая едва бе успял с помощта на сърцераздирателна история за нарушено обещание, хонконгски шивач и изгубено кученце.

След дрехите Гедеон извади съдържанието на портфейла на китаеца, дребните от джобовете му, паспорт, химикалка и стара самобръсначка в пластмасова кутия. Ножчето откри в джоба на сакото му. И толкова. Нямаше джиесем, блекбери, калкулатор или флашка.

Междувременно навън се съмна, през хотелските прозорци нахлу жълтеникава светлина и градът се събуди с автомобилни клаксони и рев на двигатели.

Гедеон се загледа в подредените с геометрична прецизност вещи, замислено опрял показалец в долната си устна. Ако ученият беше носил планове за нов вид оръжие, те нямаше да бият на очи — ако изобщо ги бе носил. Поредицата числа, която му беше продиктувал след катастрофата, явно не можеше да е целият план — дори в силно

компресиран вид той би трябвало да обхваща значително количество дигитализирани данни, което означаваше, че Гедеон трябва да търси микрочип, магнитно записващо устройство или мехурчеста памет, холографско изображение, записано на някакъв носител, CD или DVD.

Струваше му се логично китаецът да е носил плановете със себе си — може би дори в тялото си. Потрепери от тази „екзотична“ мисъл и реши, че ще се занимава с „вътрешния“ въпрос по-късно — първо внимателно щеше да претърси малкото вещи на У.

Взе електронния уред, който беше купил преди малко — удивително, в Манхатън можеше да си осигуриш всичко по всяко време на деня и нощта, от бомба до свирка, — отвори кутията и го сглоби. Казваше се „Система против подслушване MAG 55W05“ и се използваше от частни детективи, ръководители и други параноични личности, страхуващи се от подслушвателни устройства. Гедеон набързо проучи ръководството за употреба и включи апарата.

После бавно и педантично плъзна палката му над дрехите на леглото. Нищо. Портфейлът и неговото съдържание — пари, визитки, семейни снимки — също дадоха отрицателен резултат, освен магнитната лента на единствената кредитна карта, която бе носил У. Когато палката мина над картата, устройството запиука и по електронния дисплей запремигна баркод. Явно лентата съдържаше данни, но не бе ясно колко: уредът съобщаваше само, че са по-малко от 64 К. Трябваше да измисли начин да ги качи в компютъра си и да ги проучи.

В китайския паспорт на У също имаше магнитна лента, разположена по външния край на предната корица, точно като на американските паспорти. Четецът на MAG 55W05 показва, че и в нея се съдържат данни, отново по-малко от 64 К. Гедеон замислено се почеса по главата. Изглеждаше прекалено малко, за да е план на секретно оръжие. Съвременната технология можеше силно да компресира данните, ала не беше сигурен точно колко.

Щеше да се наложи да подложи лентите в паспорта и кредитната карта на по-сериозен анализ.

Отпусна се на креслото и затвори очи. Не беше спал от цяло денонощие. Заслуша се в богатите акордни прогресии на „Съвсем рано“, оставил ума си да блуждае във вихрещите се тембри и ритми. Баща му обожаваше джаз и Гедеон си го спомняше всяка вечер на

фотьойла, наведен над стереоуредбата, да слуша Чарли Паркър и Фатс Уолър — тактуваше си с крак и поклащаше плешивото си теме. Той също не слушаше друга музика и познаваше джаза добре, изключително добре...

Когато се събуди, тъкмо заглъхваха финалните акорди на „Ако можеш да ме видиш сега“.

Стана, отиде в банята, пъкна глава под крана и пусна студената вода. Разсъни се, избърса се и се върна с бодра крачка в стаята. Притежаваше способността да издържа със съвсем малко сън и да се освежава само с кратко подремване. Наближаваше девет сутринта и в коридора се чуваха гласовете на камериерките.

Прибра електронното устройство и с помощта на бижутерска лупа се зае да оглежда облеклото на У, разпаряше шевовете и подплатата с макетно ножче. Дрехите се бяха втвърдили, целите в кървави петна, по които бяха полепнали парченца метал, стъкло и пластмаса. Гедеон ги вдигаше с пинсета и ги оставяше върху книжна кърпа, за да ги проучи по-късно. Панталоните бяха особено тежко пострадали. Той внимателно навлажняваше с мокри хартиени кърпи местата, където кръвта беше засъхнала на дебел пласт, после ги подсушаваше и отделяше и най-малкото късче „чужд“ материал.

След четири часа приключи. Нищо.

А сега обувките. Беше оставил най-вероятното скривалище за края.

Обед. Освен един сандвич в планината не бе ял нищо и сега в стомаха му имаше само десетина кафета. Имаше чувството, че е изпил половин литър акумулаторна киселина. Голяма работа! Вдигна телефона и си поръча тройно еспресо от румсървиса, много горещо и много късо.

Постави обувките върху една книжна торба на малката масичка. Бяха китайско менте, имитация на „Джон Лоб“. И двете бяха покрити с втвърдена кръв — краката на У бяха смазани при катастрофата. Едната беше ужасно смачкана и се бе наложило да я разрежат, за да я свалят от крака на китаеца. Вече започваха да смърдят от лятната жега.

Първо провери дясната с електронното устройство. Нищо. Почука се и той се подаде навън, даде бакшиш на пиколото, взе кафето и го изпи на една глътка.

Без да обръща внимание на кипенето в стомаха си, се върна към работата си, разглоби обувката методично, парче по парче, и надписа всяка част с маркер. Първо отдели тока, после подметката и с ножчето я раздели на части, подреждаше клечките и конците в стройни редици отстрани. Токът беше кожен, многопластов, и той внимателно отдели всеки пласт, подреждаше ги един до друг. Втората проверка с MAG 55W05 не откри нищо. Пак с ножчето раздели всеки кожен детайл, огледа и двете страни и отново ги провери. Пак нищо.

Със същия успех повтори процедурата с втората обувка.

Накрая прибра всичко в пликчета с ципове, надписа ги, подреди ги в купената специално за целта голяма пластмасова кутия и я заключи. После се отпусна на стола.

— Дяволите да ме вземат — измърмори ядосано. Започваше да става досадно. Мисълта за обещаната му от Глин сума го поободри.

А сега — „вътрешният“ въпрос. Струваше му се малко вероятно, обаче трябваше да си свърши работата докрай. Но първо: музика, проникваща до самите му вътрешности. Спря се на „Въздух“ на Сесил Тейлър.

Взе една кафява папка от нощното шкафче — пълен комплект рентгенови снимки, от главата до петите, до които имаше достъп като „фактически съжител“ на У. Свали абажура на лампата, вдигна първата снимка към крушката и я разгледа с лупата сантиметър по сантиметър. Главата, горната част на гърдите и ръцете бяха чисти, но когато стигна до корема, сърцето му едва не спря: там имаше бяло петънце, означаващо метал. Грабна лупата, за да го проучи, и веднага се разочарова. Наистина се оказа метал, но просто някакво разкривено парче, очевидно забило се в тялото на учения по време на катастрофата. Не беше микрочип, миниатюрна метална кутия или секретна шпионска джаджа.

Нищо в стомаха и чревния тракт не предполагаше наличие на контейнер, балон или записващо устройство. Нито пък в ректума.

Състоянието на краката на У го ужаси. В тях бяха забити над десет метални късчета — бели петна с неправилна форма; имаше и множество по-сивкави участъци, навярно стъкло и пластмаса. Рентгеновите снимки бяха направени от различни ъгли и той получи приблизителна представа за формата на всяко парче — и нито едно от

тях не приличаше на компютърен чип, контейнер или капсула, на магнитна или лазерна памет.

Представи си очилатия мъж, който се спускаше с ескалатора и уплашено се озърташе: дребен, сериозен — и смел. За пръв път се замисли за поетия от китаеца риск. Защо го беше направил? Щеше да е цяло чудо, ако някога отново се изправеше на крака. Ако изобщо останеше жив. У бе в кома — наложи се да му направят трепанация, за да облекчат напрежението. Гедеон си напомни, че катастрофата не беше случайна злополука. Беше си чист опит за убийство. Не, след гибелта на невинния таксиметров шофьор и половин дузина минувачи си беше истинско убийство — при това масово.

Отърси се от тези мисли, прибра снимките в папката и отиде до прозореца. Беше късен следобед — работеше цял ден. Слънцето вече залязваше и по Петдесет и първа улица се разливаше жълта светлина. Пешеходците хвърляха дълги тесни сенки.

Беше в задънена улица — или поне така му се струваше. Ами сега?

Куркацията му стомах му напомни, че е крайно време да прибави още нещо към кафето. Нещо вкусно. Вдигна слушалката, набра румсървиса и си поръча две дузини сурови стриди, отворени.

19.

Полицейският гараж се намираше на брега на река Харлем в Южен Бронкс, под сянката на Уилис Авеню Бридж. Гедеон слезе от таксито и се озова в мрачен район със складове и промишлени зони, задръстени от стари железопътни вагони, бракувани училищни автобуси и ръждиви контейнери. От реката се носеше смрад на мръсотия и разлагащи се миди, шумът от Мейджър Дигън Експресуей във вечерния час пик звучеше като жужене на пчелен кошер. Навремето беше живял в квартал, не много по-различен от този — последната от все по-мизерните квартири, в която се бяха нанесли с майка му. Дори миризмата му се струваше позната. Тази мисъл го потисна.

Участъкът беше ограден с телена мрежа, увенчана със спирали бодлива тел. До плъзгащия се портал на колела имаше будка за охраната. Зад оградата се виждаше почти празен паркинг, заобиколен от суха смрадлика, зад който се намираше складът, ниска продълговата сграда. По-нататък вдясно имаше открит участък, пълен с наблъскани една до друга камари сплескани коли.

В будката на охраната седеше мургаво ченге и четеше книга. Щом Гедеон се приближи, ченгето отвори прозорчето с месестата си, покрита с горилска козина ръка.

— Да? Какво има? — Не вдигаше поглед от книгата си. Гедеон наклони глава, за да погледне корицата, и с изненада установи, че е „За Божия град“ на Августин Блажени.

— Хмм, много се извинявам, че ви безпокоя — с възможно най-милия си и дори раболепен глас каза Гедеон.

— Не ме безпокойте. — Ченгето най-после отпусна книгата.

Гедеон с облекчение видя, че въпреки надвисналите неандерталски вежди и вече наболата след сутрешното бръснене брада човекът има добродушно, открито лице.

— Зет ми, казва се Тони Мартинели, е таксиметровият шофьор, който снощи загина в оная катастрофа — започна Гедеон. — Дето го блъснаха на Сто и шестнайсета улица, четохте ли за злополуката?

Сега вече ченгето се заинтригува.

— Разбира се. Най-тежката катастрофа от години — давах я по всички новини. Значи е бил зет ви... Много съжалявам.

— Сестра ми е направо съсипана. Ужасно е — имат две дечица, на една и три годинки, нямат пари и изплащат огромна ипотека.

— Много е тежко — съгласи се полицаят с искрена загриженост и остави книгата настрани.

Гедеон извади носна кърпичка и си избърса челото.

— Та той имаше един религиозен медальон, висеше на огледалото. Беше много красив, сребърен, имаше го от цяла вечност. Със свети Кристофър.

Ченгето кимна разбиращо.

— Тони ходи в Италия за големия юбилей през двехилядната година и папата благословил медальона. Лично го благословил. Не знам дали сте католик, обаче свети Кристофър е закрилник на пътниците, а той беше таксиметров шофьор — и този медальон беше най-скъпата му вещ. Срещата с папата беше най-светлият миг в живота му.

— Католик съм — отвърна полицаят. — Всичко това ми е ясно.

— Чудесно, радвам се, че разбирате. Не знам дали можете да го направите и не искам да ви вкарвам в неприятности, обаче за вдовицата му е много важно да си върне този медальон. Нали разбирате, иска да го сложи в ковчега и да го погребее заедно със съпруга си. Това ще ѝ донесе огромна утеха... — Гедеон се просълзи. — Извинявайте.

Полицаят неловко се размърда на стола си.

— Разбирам ви. Съчувствам на сестра ви и децата ѝ, наистина. Ама вижте сега...

Гедеон търпеливо зачака.

— Вижте сега — смутено повтори ченгето, чудеше се как да му откаже. — Води се следствие за убийство и смачканата кола е веществено доказателство. В момента е заключена и никой няма право да се доближава до нея.

— Заключена ли?

— Да, в специална клетка ей там. — Полицаят посочи с палец към склада.

— Но медальонът не е веществено доказателство.

— Разбирам. Обаче таксито е заключено. Клетката е с покрив, всичко от телена мрежа. Самият склад също е заключен и има алармена инсталация. Разберете, в такива случаи охраната на веществените доказателства е от изключително значение. Таксиметровата кола е веществено доказателство — по нея има драскотини, боя от другия автомобил, следи от нарочно блъскане. Става въпрос за масово убийство — загинали са седем души, други са ранени тежко. И още не са открили оня боклук, който го е извършил. Никой няма право да влиза там, освен упълномощени лица, и даже тогава се попълват специални формуляри и има сложни процедури. И всичките им следствени действия трябва да се записват на видео. Това ни помага да залавяме извършителите и да ги изправим пред съда.

На лицето на Гедеон се изписа унило изражение.

— Разбирам. Жалко. Медальонът щеше да е наистина утеха за сестра ми. — Изведнъж спря, сякаш го е озарила нова идея. — Погребението на Тони ще е чак другата седмица. Няма ли да извадят колата дотогава?

— Както обикновено стават тия неща, таксито ще остане там, докато не пипнат виновниците, после ще има процес, вероятно и обжалване... Може да минат години. Ще ми се да не беше така. — Ченгето разпери ръце. — Години.

— Какво ще кажа на сестра си?! Споменахте, че складът е с алармена инсталация, нали?

— Да, и се охранява денонощно. И даже да успеете да влезете, както казах, колата е заключена в клетка и даже охраната няма ключ за нея.

Гедеон се почеса по брадичката.

— И клетката е от телена мрежа, така ли?

— Да, като ония в Гуантанамо.

— И тя ли е с алармена инсталация?

— Не.

— Къде са монтирани датчиците на инсталацията?

— По вратите и прозорците.

— Сензори за движение? Лазери?

— Не, вътре има охранител, който прави обиколки през половин час. Мисля, че датчиците са само по вратите и прозорците.

— Видеокамери?

— Да, навсякъде. Целият район е покрит. — Замълча и лицето му стана сериозно. — Даже не си го и помисляйте.

Гедеон поклати глава.

— Прав сте, какви ги дрънкам, по дяволите?!

— Проявете търпение. Накрая ще ви върнат медальона и може би дотогава ще сте получили удовлетворението да видите как осъждат извършителя на не по-малко от двайсет и пет години строг режим.

— Надявам се да го осъдят на смърт.

Полицаят сложи месестата си ръка върху ръката на Гедеон.

— Моите съболезнования за зет ви.

Гедеон кимна, постави другата си ръка върху неговата и я стисна, после си тръгна. Когато стигна до ъгъла, се обърна и погледна назад. Под стрехите по ъглите видя охранителни камери, осигуряващи пълно покритие на подходите към склада. Преброи ги: само от това място се виждаха дванайсет. От другата страна на сградата навярно имаше още много и също толкова — вътре.

Замисли се. Повечето така наречени охранителни системи всъщност бяха ментета — куп скъпи електронни боклуци, нацвъкани хаотично, без мисъл за изграждане на координирана мрежа. Един от най-лошите му навици, който му разваляше удоволствието от посещението на музеи, беше склонността му да анализира начините, по които може да ги ограби. Безжични предаватели, сензори за вибрации и движение, безконтактни инфрачервени детектори, ултразвук — всичко това се виждаше с просто око.

Поклати глава почти със съжаление. Полицейският гараж не беше предизвикателство — абсолютно никакво.

20.

В три през нощта Гедеон Крю бавно вървеше по Браун Плейс, като леко лъкатушеше и си мърмореше под нос. Носеше торбести дънки и тънък блузон с лика на Каб Калоуей — страхотен детайл според него, — чиято качулка почти изцяло скриваше лицето му. Фалшивото шкембе, което беше купил от един магазин за театрален реквизит, тежеше на корема му и го спарваше — и притискаше пъхнатия под пояса му колт към кожата му.

С препъване се качи на отсрещния тротоар и продължи по Сто трийсет и втора към Пъласки Парк покрай оградата на полицейския гараж. Уличните лампи обливаха всичко в жълта като урина светлина, а охранителните прожектори около гаража вливаха яркobelите си лъчи в нея. В будката на портала нямаше никого, вратата беше затворена и заключена, спиралите бодлива тел върху телената мрежа лъцяха на светлината.

Оградата завиваше към стари железопътни релси, пресичащи тревясал изоставен паркинг, който се използваше като склад за бракувани ремаркета. Гедеон продължи нататък, като от време на време се озърташе, сякаш търсеше къде да се изпикае. Нямаше жива душа, ала Гедеон беше сигурен, че охранителните камери записват всяко негово движение. Навярно не ги следяха в момента, но по-късно непременно щяха да проверят записите.

Залитна към оградата, смъкна си ципа, пусна вдигаща пара струя и се насочи към релсите. Отново се обърна, така че да не се вижда откъм улицата, приклепна, бръкна в джоба си и нахлузи на лицето си чорап. Долният край на мрежата беше прихванат с огънати парчета арматурна стомана за бетонната основа и не можеше да се надигне. Гедеон измъкна изпод широкия блузон ножица за тел, преряза долните брънки и продължи нагоре покрай един от стълбовете. Хвана отрязания край на мрежата и го огъна навътре. След няколко секунди вече бе в двора. Внимателно нагласи отрязаното парче мрежа така, че отворът да не се забелязва, и се огледа.

Складът имаше две огромни врати отпред и отзад, в които бяха вградени други, по-малки. Гедеон изтича до задната врата и както очакваше, откри клавиатура с цифри и малък дисплей за включване и изключване на алармата. В металната врата нямаше нито шпионка, нито прозорче.

Естествено, не знаеше кода за изключване на алармата. Вътре обаче имаше някой, който го знаеше — значи просто трябваше да го повика.

Почука на вратата и зачака.

Тишина.

Отново почука, по-силно.

— Ей!

Сега вече чу приближаващите се стъпки на охранителя.

— Кой е? — разнесе се безпльтен глас.

— Полицаи Халси и Медина — високо и отривисто каза Гедеон.
— Някакъв проблем ли има? В участъка се задейства безшумна аларма.

— Каква безшумна аларма? Никакъв проблем няма...

Гедеон зачака, докато охранителят въвеждаше кода от отсрещната страна. На външния дисплей цифрите се показваха само като звездички.

Щом вратата започна да се отваря, той отстъпи зад ъгъла и изтича до външния паркинг, който беше избрал за скривалище, покатери се върху камара смачкани коли и легна отгоре, вперил поглед в склада.

— Хей! — извика охранителят от прага на отворената врата. Озърташе се панически, но не смееше да излезе навън. — Къде сте? — Гласът му беше уплашен.

Гедеон чакаше.

Разнесе се вой на аларма — беше я задействал охранителят — и след пет минути пристигнаха патрулките, цели три. Шестте ченгета наизскачаха на тротоара.

Гедеон се усмихна. Колкото повече, толкова по-весело.

Започнаха да претърсват района — трима влязоха в склада, другите трима обиколиха паркинга. Естествено, повечето не бяха във форма и не се опитаха да се катерят по купчините. Докато ги наблюдаваше как шарят наоколо с фенерчетата си в продължение на

повече от половин час, Гедеон се забавляваше, мислено възпроизвеждайки сложната басова линия от изпълнението на Сесил Тейлър, което беше слушал предишния следобед. Накрая полицаите огледаха оградата, ала както и предполагаше, не забелязаха грижливо замаскираната дупка.

Междувременно, точно както се надяваше, другите три ченгета и охранителят излязоха от склада и в бързината не си направиха труда да затворят вратата и да включат алармата. Претърсването приключи, шестимата полицаи и охранителят се събраха на паркинга до патрулките и докладваха за резултата в участъка.

Гедеон се спусна от купчината сплескани коли, тичешком пресече паркинга и се долепи до стената на сградата. После се прокрадна до все още притворената врата и се вмъкна вътре.

Като се движеше в сенките, се скри в един ъгъл между две редици клетки от телена мрежа, в които имаше коли. Беше задушно и тежкия неподвижен въздух миришеше на бензин, масло и изгоряла гума.

Изтекоха още петнайсет минути и охранителят се върна, затвори вратата, заключи я и включи алармата. След това тръгна към осветения участък в отсрещния край, където имаше стол, бюро и множество монитори, свързани с камерите — както и телевизор.

И естествено, след като се настани на стола, той включи телевизора и вдигна крака на бюрото. Даваха някакво старо шоу и през няколко минути пускаха записан смях. Гедеон се заслуша. Дали наистина разпознаваше пронизителния глас на Люсил Бол и ответния лай на Рики Рикардо? Бог да поживи профсъюзите, помисли си той, задето толкова упорито се бяха борили за правото на общинските служители да разполагат с телевизор по време на нощно дежурство.

Запълзя на четири крака покрай клетките, докато не откри смачкания форд „Ескейп“. Извади ножицата за тел и дебел памучен парцал. Уви го около първата брънка, изчака поредния смях, преряза я, уви плата около следващата, изчака смяха и преряза и нея.

Свърши в самия край на шоуто, когато пушнаха обичайната шумна имитация на копакабана. Повдигна отрязаното парче от мрежата и пропълзя вътре.

Колата беше разрязана на няколко части, толкова смачкани, че човек трудно можеше да ги разпознае. Навсякъде имаше кръв и слюз и

миришеше като в кланица в горещ летен ден. Успя да открие задната част, където бе седял У, и се вмъкна в купето. Седалката още лепнеше от кръвта.

Като се опитваше да не обръща внимание на това, Гедеон пъхна ръце отзад и заопипва. Почти незабавно усети нещо твърдо и малко. Постави го в пликче с цип, което извади от джоба си, и триумфално го запечата.

Джиесем.

21.

През четирите години, откакто Роланд Блокър дежуреше нощем в гаража, не се беше случвало нищо. Абсолютно нищо. Нощ след нощ едно и също — едни и същи обиколки, една и съща успокоителна върволица среднощни черно-бели комедийни сериали. Блокър харесваше спокойствието и тишината на това огромно пространство. Винаги се чувстваше в пълна безопасност в склада с неговите тежки метални врати, аларми и неизменно бдителни камери, всичко това оградено с три и половина метрова телена мрежа, увенчана със спирали бодлива тел. Никога не го бяха обезпокоявали, нямаше опити за обир, нищо. Пък и всъщност нямаше какво да крадат, нито вътре, нито навън — освен катастрофирали коли, коли с неработещи двигатели, извадени от реки, коли с открити в багажника трупове, изгорели коли, коли, превозвали наркотици, коли, надупчени при престрелки. Какво да им крадат?

Ала сега, след инцидента, след като полицаите си тръгнаха, за пръв път изпитваше страх. Адски странна работа, онзи глас пред вратата. Наистина ли го беше чул? Две от отзовалите се на сигнала му ченгета бяха намекнали, че може да е заспал и да му се е присънило. Това го вбеси — никога не спеше на дежурство. Охранителните камери бяха постоянно включени и знае ли човек кой може да провери записите по-късно?

„Аз обичам Люси“ свърши и пуснаха „Селяндури в Бевърли Хилс“, любимия нощен сериал на Блокър. Започна встъпителната песен и той се опита да се отпусне. Дрънченето на банджото и пресиленият селски акцент винаги го караха да се усмихва. Наведе се, за да усили климатика, и насочи въздушните струи към себе си.

И тогава чу звук. Извънтяване — сякаш нещо метално леко е паднало на бетонния под. Свали крака от бюрото, припряно грабна дистанционното и изключи звука на телевизора.

Пак се разнесе извънтяване, този път по-близо. Сърцето му се разтуптя бясно. Първо гласът, а сега и това. Плъзна поглед по мониторите, но не видя нищо особено.

Да задейства ли пак алармата? Не, ченгетата щяха да го скъсат от подигравки. Замисли се дали да не извика и разбра, че това е пълна глупост — дори в склада наистина да имаше някой, той нямаше да отговори.

Блокър се изправи, откопча фенерчето от колана си и тръгна по посока на звука. Вървеше предпазливо, поставил дясната си ръка върху служебното си оръжие.

Когато стигна до мястото, от което се беше разнесъл звукът, плъзна лъча на фенерчето наоколо. В ъгъла бяха натрупани палети със стари части от коли, опаковани в найлон и грижливо надписани — вещественни доказателства, изрязани от автомобилите още преди години — но още не можеше да ги изхвърлят.

Нищо. Просто беше нервен, уплашен от случката по-рано — и толкова. Може да бяха плъхове, нали? Върна се в малкия си офис, седна и включи звука на телевизора, този път малко по-високо от обикновено. Телевизионните гласове го успокоиха. Даваха една от любимите му серии — онази, в която банкерът инсценира индианско нападение срещу имението „Клампет“. Той си отвори нова кутия диетична кола и се приготви да ѝ се наслади.

Звън!

Блокър се понадигна на стола, изключи звука на телевизора и напрегнато се заслуша.

Звън!

Равномерно, неестествено, почти преднамерено иззвънтяване — и идваше от същото място, по дяволите! На мониторите не се виждаше нищо. Той пак отхвърли мисълта да задейства алармата.

Изправи се и светна фенерчето. С дясната ръка откопча кобура и извади пистолета. Отиде пак в ъгъла, от който се разнасяха звуците, и спря с надеждата да ги чуе отново. Нищо. Продължи зад камарите палети, за да провери дали нещо или някой не се крие между тях и стената.

Тръгна бавно по дългата пътека между палетите, спря, преди да стигне до последната, и се заслуша. Пак нищо. Странна работа.

Колебливо се приближи до последните палети, заобиколи ги и плъзна лъча на фенерчето покрай стената.

Усети нещо като раздвижване на въздух зад себе си и рязко се завъртя. От сумрака изскочи черна сянка, ала преди да успее да извика,

проблесна стомана, нещо го опари по шията, пред очите му
причервеня — и всичко свърши.

22.

Гедеон Крю чакаше и се вслушваше. В склада имаше още някой, сигурен беше. Охранителят също го чу и отиде да провери, върна се, после пак отиде. Втория път не се върна и скоро се разнесе приглушен шум от борба, последван от изшляпване на нещо мокро върху пода.

Той продължи да чака, седнал абсолютно неподвижно в колата. През няколко пролуки сред автомобилните останки виждаше широката централна пътека, която стигаше до бюрото с мониторите в отсрещния край на склада. Охранителя още го нямаше — бавеше се прекалено дълго.

Чу тихо шляпване. Нещо се изтърколи измежду палетите отдясно и бавно спря на пътеката.

Отсечената глава на охранителя.

Изтърпна. Веднага разбра, че това е капан — начин да го накарат да се издаде, да го подплашат или да го подведат да отиде да провери какво става. В склада имаше още някой — и сега мишената беше той.

Бързо обмисли възможностите си. Можеше да остане и да се бие — или да дебне своя преследвач. Само че противникът му държеше всички козове — явно знаеше точно къде е той, имаше предварително подготвен план, беше примамил и убил охранителя ефикасно и почти безшумно... Инстинктът му подсказваше, че врагът му е изключителен професионалист.

Тогава какво да прави? Да си плюе на петите. Вече беше взел джиесема, в колата нямаше нищо друго.

Само че противникът му — или противниците? — очевидно очакваше да направи тъкмо това. *Противници*. Виж, тази мисъл вече бе вледеняваща.

Трябваше да направи нещо неочаквано. Но какво можеше да е неочаквано? Намираше се в безопасност в смачканата кола, ала всеки опит да избяга от склада щеше да го изложи на опасност.

Беше се прецакал.

Изведнъж осъзна, че убиецът... или убийците през цялото време са го следили. В момента навярно бяха заели позиция и се целеха в

неговата клетка — само чакаха да излезе навън. Нямаше да търколят главата, ако не знаеха къде е.

Изход все пак *имаше*. Макар и с огромен риск, поне щеше да остане жив. Не виждаше други възможности.

Погледна си часовника. После вдигна колта и внимателно се прицели в ключалката на вратата на склада. Натисна спусъка и изстрелът отекна в затвореното помещение. Куршумът улучи клавиатурата и сирената отново зави.

Сега трябваше да прояви повече търпение от убиеца. Защото неизвестният му противник все някога щеше да се опита да избяга. Тогава щеше да се измъкне и той.

Кой беше този анонимен враг? Шофьорът на черния джип ли? Нямаше кой друг да е — бяха успели да го разгледат добре по време на гонитбата.

Прозвуча гърмеж и куршумът се заби в смачканото такси, последван от втори и трети — едрокалибрени куршуми, потъващи в метала като в масло. Гедеон стъписано осъзна, че убиецът няма намерение да бяга, поне не веднага. Значи трябваше да го принуди, за добро или лошо.

Сега поне знаеше откъде идват изстрелите. Наведе се зад двигателя, прицели се и зачака. Бум! — изкънтя следващият изстрел. Гедеон видя проблясъка на дулото и незабавно отвърна на огъня. Вече чуваше сирените. За колко време бяха пристигнали полицаите преди малко? За около пет минути, не повече.

Отново си погледна часовника. Бяха изтекли три.

Във форда се забиха още два куршума — посипаха го с люспи боя — и той стреля пак. Сирените се приближаваха... чу изсвирване на гуми пред склада.

Зад палетите за миг се мярна нещо черно — убиецът най-после се измъкваше. Гедеон бързо изпъзля от разкъсаната задна седалка и скочи на крака, готов да се втурне към изхода, но покрай него изсвистяха още два куршума и той се хвърли на пода. Копелето го беше измавило: престорило се беше, че бяга, за да го накара да се покаже. Претърколи се, стреля и зърна облечената в черно фигура да изчезва в един тъмен ъгъл. Противникът му явно знаеше друг изход.

Някой заблъска по заключената врата. Алармата продължаваше да пищи. Щеше да е самоубийство, ако се опиташе да се измъкне по

следите на убиеца. Трябваше да намери друг начин. Светкавично се заоглежда. Единствената възможност бяха капандурите на тавана. Затича се към един от металните подпорни стълбове и се закатери по него.

— Отворете! — извика някой отвън. Отново заудряха по вратата, после се разнесе трясък от удар на таран.

Гедеон продължаваше да пълзи нагоре по стълба, стъпваше върху болтовете. Стигна до една напречна греда, придвижи се по нея до една клиновидна подпора, хвана се за подпокривната конзола и се изкатери по нея.

Пак се разнесе грохотът на тарана по металната врата, после още веднъж и още веднъж, и той мислено благодари на Господ за чудесната ѝ изработка.

— Роланд! Отвори!

Гедеон запълзя към най-близката капандура, приклепна и подскочи. Успя да се хване за ръба и увисна, краката му се залюляха във въздуха.

След миг металната врата с трясък отхвърча навътре. Той се изтегли нагоре, изпълзя на полегатия покрив и се прилепи към него. Щяха ли да се сетят да търсят тук? Със сигурност. Щом откриеха обезглавения охранител, полицейският гараж щеше да заприлича на мравуняк.

Плъзна се по покрива, стигна до задната стреха и надникна долу. Добре — засега полицаите бяха само отпред. Чу викове, ужасени и яростни възклицания. Бяха намерили мъртвия охранител.

Хвана се за ръба на стрехата, скочи на земята и понечи да се втурне към отвора в телената мрежа. Но се поколеба и спря. Убиецът явно знаеше страшно много за всичките му действия и можеше да го причаква там. Затича към друга част на оградата, покатери се и колкото можеше по-бързо сряза бодливата тел.

— Ей! Спри!

По дяволите! Провря се през телта — бодлите раздираха дрехите и кожата му — и скочи в някакви храсти.

— Насам! — извика ченгето. — Заподозрян се опитва да избяга! Насам!

Бум! Полицаят стреля по него, докато Гедеон търчеше през обраслия паркинг зад склада, между ръждясали контейнери, изгорели

коли и захвърлени хладилници. Стигна до железопътните релси покрай реката, прескочи ги, а после и провисналата ограда, и излезе при дигата на брега. Вятърът донесе до него сероводородната смрад на река Харлем. Той запрескача от камък на камък и се хвърли във водата.

Плува под повърхността докдето издържа, подаде глава да си поеме въздух, отново се гмурна и след известно време пак изплува, колкото можеше по-внимателно. Беше пуснал тежката ножица за тел и сега се остави на течението, отпуснат неподвижно като труп. Откъм брега се чуваха викове, някой крещеше неразбираемо по електронен мегафон. Над водата се плъзна прожекторен лъч, но Геденон вече се намираше извън обхвата му. Въпреки това завъртя глава така, че да се вижда само черната му коса. Покрай него плаваха всевъзможни останки и той за пръв път изпита благодарност за мърлявостта на нюйоркчани. Зачуди се дали след това премеждие няма да се нуждае от няколко инжекции, после осъзна, че няма значение — и без това вече беше мъртвец.

Течението бавно го носеше към фантастичната осветена арка на моста „Робърт Ф. Кенеди“, към манхатънския бряг на реката. Сега вече ченгетата не можеха да го видят и той заплува към брега, излезе от водата и седна на един камък. Беше изгубил колта някъде — е, прав му път. И без това щеше да се наложи да го изхвърли, тъй като в склада бяха останали гилзи и куршуми от него, а и бе прекалено тежък за целите му.

Бръкна в джоба си и извади найлоновото пликче. Ципът беше затворен и джиесемът вътре бе сух и невредим.

Изкатери се по дигата и се озова в огромен склад за луга на пътното управление — наоколо се издигаха бели купчини като снежни планини в неземан пейзаж на Николай Ръорих.

Мисълта за художника събуди в него един изключително интересен спомен.

В четири сутринта нямаше да може да хване такси толкова на север в Манхатън, особено с тези мокри дрехи. Предстоеше му дълъг път до хотела, където трябваше да си събере багажа и да си потърси друго място. А после щеше да поднови някогашното си познанство с Том О'Брайън.

Зачуди се какво ли ще каже Том за цялата тази история.

23.

Вървеше на изток по Четирийсет и девета улица, все още малко мокър от приключението през нощта. Беше осем сутринта и по тротоарите цареше утринният час пик — потоци хора се насочваха към таксите или обществения транспорт. Гедеон по принцип не страдаше от параноя, но откакто се бе измъкнал от хотела, изпитваше странното усещане, че някой върви по петите му. Нищо конкретно, просто усещане. Несъмнено резултат от измъчващите го мисли за среднощната престрелка. Не можеше да допусне преследвачът му — ако наистина имаше такъв — да го проследи до квартирата на Том О'Брайън в Колумбийския университет. Том щеше да стане неговото тайно оръжие и никой — абсолютно никой! — не биваше да знае за това.

Забави ход и повечето пешеходци, до един бързоноги нюйоркчани, започнаха да го изпреварват. После нехайно спря и заразглежда отражението си в една витрина, насочвайки вниманието си назад. Както си и мислеше: азиатец по анцуг, с лице, полускрито под бейзболна шапка, също забави крачка на стотина метра след него.

Изруга под нос. Макар че пак не беше изключено да си въобразява, не можеше да си позволи да рискува. Дори да не бе точно този човек, в тази навалица можеше да е всеки. Трябваше да приеме, че го следят, и да вземе съответните мерки.

Пресече Бродуей и слезе в метрото на линията за центъра. На перона имаше страшно много хора и не можеше да види дали онзи с анцуга го е последвал. Нямаше значение — знаеше безпогрешен начин да се отърве. Беше го правил и преди. Забавно, опасно и безотказно. Пулсът му се ускори и той се усмихна, предвкушвайки удоволствието.

Щом чу глухия тътен, се наведе напред и видя фаровете на бързо приближаващата се по тунела мотриса.

Изчака точния момент и след като се увери, че не идват други мотриси, скочи на релсите. От тълпата на перона се надигна галещ ухото му хор от крясъци, викове и предупреждения. Без да им обръща внимание, той прескочи релсите точно преди да пристигне мотрисата и

се покатери на отсрещния перон. Посрещнаха го нови крясъци и викове. „Хората се вълнуват за щяло и нещяло — помисли си. — Майната им!“ Перонът беше толкова претъпкан, че никой не можеше да мръдне, и докато мотрисата спираше, той се вмъкна сред чакащите, смеси се с тях и моментално стана анонимен.

Когато влакът най-после потегли, Гедеон видя през мръсния прозорец облечения в анцуг азиатец на отсрещния перон. Гледаше тъпо.

„Майната ти и на тебе“, помисли си той и се извъртя така, че да може да чете „Поуст“ над рамото на стоящия до него пътник.

24.

Упоритият като бръмчене на комар звън прекъсна изключително приятния сън на Том О'Брайън. Той се надигна, изсумтя и погледна часовника. Девет и половина сутринта. Кой можеше да го смуцава в този безбожен час?

Звънецът отново прозвуча, три къси натискания. О'Брайън изруга, отметна завивката, избута котката на пода, отиде до вратата и натисна бутона на домофона.

— Върви на майната си.

— Аз съм, Гедеон. Отвори.

— Известно ли ти е колко е часът?

— Първо ми отвори, после ще ми четеш конско.

О'Брайън натисна бутона за отключване на вратата, откачи веригата, върна се при леглото си, седна и заразтрива слепоочията си.

След минута се появи Гедеон. Носеше голяма пластмасова кутия. О'Брайън се вторачи в него.

— Ти ли си бе? Кога се домъкна в града?

Без да му обръща внимание, Гедеон остави кутията, отиде до прозореца, отмести завесата с показалец и надникна навън.

— Ченгетата ли те гонят? Още ли обираш музеи?

— Знаеш, че отдавна се отказах от това.

— Изглеждаш адски скапан.

— Винаги си бил наблюдателен. Това е едно от нещата, които харесвам в теб. Къде е кафето?

О'Брайън посочи към кухненския бокс в дъното на просторното помещение. Като гледаше да е по-далеч от мръсните съдове в мивката, Гедеон направи кафе и се върна при О'Брайън.

— Леле, как смърдиш! — възкликна приятелят му, докато си наливаше чашата. — И дрехите ти са отврат. Какво си правил, по дяволите?

— Плувах в Харлем и ме гониха в метрото, наложи се да прескачам релсите.

— Без майтап?

— Без.

— Вземи се изкъпи.

— С удоволствие. А, и дали ще можеш да ми дадеш някакви дрехи?

О'Брайън отвори дрешника, затършува в огромна купчина подозрително мръсни дрехи, избра няколко и му ги подхвърли.

След десет минути Гедеон беше изкъпан и облечен в относително чисти дрехи. Бяха му малко големи — О'Брайън не бе останал мършав като него — и имаха сатанистки изображения и емблеми на дет метал групата „Канибал Корпс“.

— Изглеждаш великолепно — одобри промяната му О'Брайън. — Ама много високо си вдигнал гащите. — Пресегна се и смъкна дънките до средата на задника му. — Ей така се носят.

— Имаш ужасен вкус за музика и облекло. — Гедеон ги вдигна отново до кръста си. — Виж, трябва да ми помогнеш. Имам няколко проблема, които можеш да решиш.

О'Брайън сви рамене и отпи глътка кафе.

Гедеон отвори пластмасовата кутия и извади един лист.

— Работа по една секретна задача. Не мога да ти разкрия много, освен че търся едни планове.

— Планове? Какви планове?

— За оръжие.

— Жестоко. Какво оръжие?

— Не знам. И наистина не мога да ти кажа повече.

— Гедеон му подаде листа. — Тук има някакви числа. Нямам представа какво означават. Искам ти да ми кажеш.

— Някакъв шифър ли е?

— Знам само, че са свързани с планове за оръжие.

О'Брайън се втренчи в листа.

— Веднага мога да ти кажа, че има теоретична горна граница в количеството информация, която може да се съдържа в тия числа, и тя не е достатъчна, за да представлява подробен план за някакъв тапешник.

— Числата може да са нещо друго — парола, банкова сметка или депозитен сейф, упътване към скривалище, шифровано име или адрес на човек за свръзка... а спокойно може да са и рецепта за китайска манджа.

О'Брайън се ухили. Отдавна беше свикнал с изчезванията и появяванията на приятеля си, с неговите мрачни настроения, потайни занимания и полукриминални навици. Това обаче биеше всичко. Той се вторачи в числата, после се ухили широко.

— Тия числа са абсолютно случайни.

— Откъде знаеш?

— Ами погледни ги — изсумтя О'Брайън. — Не може да са шифър. Просто не може.

— Тогава какво са?

О'Брайън сви рамене и остави листа.

— Какво друго носиш в тая кутия?

Гедеон бръкна вътре и извади паспорт и кредитна карта. Приятелят му ги взе — и двете бяха китайски.

— Всичко това... законно ли е?

— Нужно е — за страната ни.

— Откога стана патриот?

— Какво му е лошото на патриотизма, особено когато е доходен?

— Патриотизмът, скъпи ми приятелю, е последното убежище на мошеника.

— Спести ми левичарското си дрънкане. Нещо не те виждам да си събираш багажа и да заминаваш за Русия.

— Добре де, добре, стига си се палил. Та какво да правя с тоя паспорт и тая кредитна карта?

— И двете са с магнитни ленти, които съдържат информация. Искам да я свалиш и анализираш, да видиш дали в нея не е скрито нещо необичайно.

— Лесна работа. Друго?

Гедеон отново се наведе над кутията, с невероятна тържественост извади пликчето с джиесема и му го подаде.

— Това е адски важно. Беше на един китайски физик. Искам да извадиш цялата информация от телефона. Вече свалих списъка на последните му разговори и контактите му, но е подозрително кратък — може да има скрити или изтрити номера. Ако го е използвал за интернет, искам цялата история. Ако има снимки, искам и тях. И накрая най-важното — мисля, че има голяма вероятност плановете за оръжието да са скрити в този телефон.

— Имаш късмет, че знам да чета и пиша на китайски.

— Според тебе защо съм тук? — попита Гедеон. — Понеже ми е домъчняло за грозната ти мутра ли? Дойдох при тебе, защото притежаваш най-различни дарби.

— При това не само интелектуални. — О'Брайън остави джиесема на масата. — Ще получа ли някакви мангизи и аз?

Гедеон измъкна от джоба си дебела пачка и каза:

— И то прилична сума.

Отдели десет влажни банкноти.

— Хиляда долара. Ще ти дам още хиляда, когато свършиш. И ми трябва за вчера, нали разбираш?

О'Брайън взе банкнотите и грижливо ги налепи на перваза да се сушат.

— Сериозно предизвикателство. Обичам предизвикателствата.

Гедеон се поколеба.

— И още нещо. — Гласът му изведнъж се промени.

О'Брайън се обърна към него. Гедеон вадеше някакъв кафяв плик.

— Това са рентгеновите снимки и томографиите на един приятел. Човекът не е добре и иска да ги види доктор.

О'Брайън се намръщи.

— Защо не се обърне към личния си лекар? Нищо не разбирам от медицина. Или пък ги занеси на твоя лекар, за бога!

— Зает съм. Виж, човекът просто иска друго мнение. Сигурно познаваш доста добри лекари тук.

— Ами, естествено, знам един-двама в медицинския факултет. — Отвори плика и извади една от снимките. — Името е изрязано.

— Човекът иска да запази анонимност.

— Цялата ти работа е мътна. Лекарите са скъпи.

Гедеон остави на масата още две стотачки.

— Просто го направи, моля те.

— Добре де, споко. — О'Брайън като че ли малко се сепна от изненадващо резкия тон на приятеля си. — Ще отнеме време обаче. Тия хора са много заети.

— Само внимавай и за бога, дръж си голямата уста затворена. Без майтап. Утре ще дойда пак.

— Не и преди обед, моля те — изпъшка О'Брайън.

25.

Хотелската стая на час беше очаквано мизерна, като във филм ноар от 50-те години на ХХ век: мигаща неонова реклама навън, големи мръсни петна по стените, таван от алуминиеви плоскости и покрит с петдесет пласта боя, провиснало легло и миризма на пържено в коридора. Гедеон Крю остави пазарските торби на леглото и почна да вади покупките.

— Как ще се чукаме, като кревата е зает? — нацупено попита от прага проститутката.

— Извинявай — отвърна той. — Няма да се чукаме.

— Тъй ли? Да не си от ония, дето само искат да си приказват?

— Хмм, не. — Гедеон извади всички покупки върху леглото и се вторачи в тях в очакване на вдъхновение; плъзгаше поглед по фалшиви шкембета и скули, изкуствени носове, перуки, бради, латекс, протези, татуировки, подплънки. И по току-що купените дрехи, разбира се. Трудно се беше отървал от преследвача си, който очевидно бе сериозен професионалист. Налагаше се да посети две места и имаше вероятност онзи или някой негов колега да дебне на едното или и на двете. Само дегизировка нямаше да е достатъчна — трябваше да се превъплъти в нова роля, за която щеше да използва проститутката. Гедеон се обърна и я огледа. Беше хубавичка — не някой дрогиран парцал, а с ясни очи и наперена. Боядисана черна коса, светла кожа, тъмно червило, стройна фигура, остро носле. Допадаше му готическият ѝ вид. Той прерови дрехите, избра една черна тениска и я отдели. Камуфлажният панталон и черните кожени кубинки допълниха костюма.

— Нещо против да запаля? — попита тя, извади цигара, щракна запалката и дръпна силно. Гедеон пристъпи към нея, взе цигарата от ръката ѝ, дръпна си и ѝ я върна.

— И за какво е всичко това? — Проститутката посочи леглото с цигарата.

— Ще обирам банка.

— Ясно. — Тя издуха колелце.

Гедеон потисна желанието си да ѝ изкрънка цигара и пак си дръпна от нейната.

— Ей, от какво ти е това на пръста? — любопитства тя, гледаше дясната му ръка.

— От много мислене и гризане на нокти.

— Супер. Та за какво съм ти аз?

— Ти ми помогна да взема тази... хмм... евтина хотелска стая, без да привличам внимание и да си показвам личната карта. Имам нужда от място, където да подготвя обира.

— Ти всъщност не се каниш да обираш банка — заяви тя. В гласа ѝ се долавяше загриженост.

Гедеон се засмя.

— Позна. Аз съм кинаджия. Актьор и продуцент. Крейтън Макфалтън, може да си ме чувала.

— Звучи ми познато. Имаш ли работа за мене?

— Иначе защо ще си тук? Ти ще играеш гаджето ми и така ще ми помогнеш да се потопя в една роля. Системата на Станиславски, чувала ли си за нея?

— Ей, и аз съм актриса. Казвам се Мерилин.

— Мерилин коя?

— Просто Мерилин. Бях статистка в една серия от „Момчетата от Медисън Авеню“.

— Знаех си! Аз ще променя външния си вид, обаче ти ще си останеш каквато си. Направо си идеална.

Проститутката му се усмихна и той за миг зърна истинската ѝ личност под външността.

— Само че трябва да ми платиш още за такова нещо.

— Естествено. Колко взимаш за, да речем, шест часа?

— Зависи какво ще правя.

— Ще се разхождаш с мене в града.

— Виж сега, за шест часа работа обикновено печеля поне един бон, ама като знам как е в кинаджийския бизнес, нека са два. И ще прибавя нещо специално, само за тебе... щото си готин. — Тя се усмихна и погали долната си устна с показалец.

Гедеон извади от джоба си няколко банкноти и ѝ ги подаде.

— Тук са петстотин. Останалото накрая.

Тя свъси вежди.

— Би трябвало да ми дадеш половината.

— Добре. — Той извади още пари. — Ще ти трябва ново име. Искаш ли да си Орхидея?

— Бива.

— Добре. Значи през следващите шест часа постоянно ще играем. Така действа системата на Станиславски. Но първо трябва да свърша някои неща, да се подготвя и прочее, тъй че ти можеш да си починеш.

Гедеон заоглежда покупките, като си представяше човека, в който искаше да се превърне. И после започна да се превъплъщава. Когато приключи с грима, фалшивите нос и скули, плешивото теме, шкембето — с които вървеше костюм на застаряващ псевдорокер, — се обърна към Орхидея, която любопитно наблюдаваше процеса и пушеше цигара от цигара.

— Леле. Жалко, много повече ми харесваше какъвто си беше преди.

— Това е роля — отвърна Гедеон. — Само още няколко минути и излизаме.

Извади списъка с контактите от телефона на У, отвори лаптопа си и го включи. „Слава богу, че има безплатен уайърлес“, помисли си. Вече предлагаша интернет във всеки хотел на час. Влезе в Мрежата и направи бърза проверка. Само един от номерата беше американски и носеше обозначението „Фа“. Китайска дума, която означаваше „започвам“. Освен това беше и плочка от играта маджонг — Зеленият дракон. Самият номер принадлежеше на някой си Роджър Марион от Мот Стрийт в Чайнатаун.

Роджър. Името, с което го бе нарекъл китайският учен.

Дегизиран така и придружаван от Орхидея, дори родната му майка нямаше да го познае. Преследвачите му търсеха само него — и нямаше да проявят интерес към някакъв застаряващ рокер и мадамата му.

— Сега какво? — попита проститутката.

— Сега ще идем на гости при един мой стар познат в Чайнатаун и после ще посетим един болен приятел в болницата.

— Имаме ли време за оная специална добавка, за която ти споменах? Нали разбираш, за да се потопиш по-добре в ролята? — Миглите ѝ закачливо пърхаха, докато гасеше фаса в пепелника.

„Не, не, не!“, помисли си Гедеон, ала докато гледаше чипото ѝ носле, черната ѝ коса и свежата ѝ кожа, с изненада се чу да отвръща:

— Какво пък, по дяволите. Мисля, че можем да отделим няколко минути.

26.

Мот Стрийт 426 се намираше в сърцето на Чайнатаун, между Гранд и Хестър. Гедеон Крю стоеше на тротоара и оглеждаше сградата отсреща. Типична кооперация от кафяви тухли, на долния етаж имаше месарница — „Хонг Ли“.

— А сега? — Орхидея запали поредната цигара.

Гедеон я взе от ръката ѝ и си дръпна.

— Защо не си купиш цигари?

— Не пуша.

Тя се засмя.

— Защо не идем да хапнем нещо? Обожавам китайската кухня.

— Първо трябва да се видя с един познат. Имаш ли нещо против да ме почакаш тук?

— Какво? На улицата?!

Гедеон си спести ироничния коментар и извади банкнота от джоба си. „Господи — помисли си, — колко е хубаво да имаш пари!“

— Почакай ме в ей онзи ресторант. Едва ли ще се забавя повече от пет минути.

— Става. — Тя взе парите и бавно тръгна към заведението, като поклащаше задник. Минувачите извъръщаха глави подире ѝ.

Гедеон отново се замисли за непосредствения проблем. Не разполагаше с достатъчно информация за Роджър Марион, за да изиграе правдоподобна роля. Ала дори и кратката среща с него можеше да се окаже полезна. При това колкото по-скоро, толкова по-добре.

Огледа се, после тръгна към металната врата. Звънците бяха надписани на китайски. Нямахме нито един на английски.

Почеса се замислено по брадичката, огледа се и спря един минаващ по тротоара китаец.

— Прощавайте...

Мъжът го погледна.

— Да?

— Не знам китайски и се чудя кой е апартаментът на един мой приятел.

— Как се казва приятелят ви?

— Роджър Марион, но му викат Фа — нали знаете, плочката „Зеленият дракон“ от маджонг.

Мъжът се усмихна и посочи йероглифа срещу апартамент 4С.

— Ето го Фа.

— Благодаря.

Китаецът отмина, а Гедеон се вторачи в йероглифа и се постара да го запамети. После натисна бутона.

— Да? — почти незабавно прозвуча отговорът на чист английски.

Гедеон заговорнически сниши глас.

— Роджър? Аз съм приятел на Марк. Бързо ме пуснете да вляза.

— На кого? Как се казвате?

— Няма време за обяснения. Следят ме. Моля ви, отворете ми!

Домофонът забръмча, той влезе, качи се на четвъртия етаж по мърлявото стълбище и почука на вратата на апартамента.

— Кой е?

Видя окото на мъжа в шпионката.

— Казах ви: приятел съм на Марк У. Казвам се Франклин Ван Дорн.

— Какво искате?

— Числата са у мене.

Резето светкавично изщрака и вратата се отвори. На прага стоеше дребен бял мъж на около четирийсет и пет, с бръсната глава, идеално поддържана физика и мускули като на хрътка. Носеше тясна тениска и торбест панталон като долнище на пижама.

— Роджър Марион?

Рязко кимване.

— Да. Марк ви е дал числата, така ли? Дайте ми ги.

— Не мога, докато не ми обясните за какво става дума.

Мъжът подозрително свъси вежди.

— Не ви трябва да знаете. Ако наистина бяхте приятел на Марк, нямаше да питате.

— Трябва да знам.

Марион напрегнато се вторачи в него.

— Защо?

Гедеон не отговори и погледна в малкия претъпкан, но подреден апартамент. По стените висяха китайски картини, йероглифи в рамки и интересен пъстър гоблен с обърната свастика, заобиколена от символите ин и ян и спираловидни мотиви. Имаше и всевъзможни плакати и награди от състезания по кунгфу.

Отново насочи вниманието си към Марион. Той се взираше в него така, сякаш взимаше някакво решение. Не изглеждаше нервен. В поведението му имаше нещо, което подсказваше на Гедеон, че обикновено не се държи грубо, но ако се наложи, може да използва сила.

— Махайте се — каза мъжът. — Веднага се махайте. — И насочи заплашително показалец към Гедеон.

— Но числата са у мен...

— Не ви вярвам. Вие сте лъжец. Веднага се махайте.

Гедеон сложи ръка на рамото му.

— Защо мислите...

Марион с ужасяваща бързина го сграбчи за китката, изви я и го завъртя с гръб към себе си.

— Мамка му! — възкликна Гедеон от пронизалата рамото и ръката му болка.

— Вън! — Мъжът го изблъска, затръшна вратата и спусна резето.

Гедеон замислено заразтрива рамото си. Не беше свикнал да го изобличават. Усещането не бе от приятните. Беше решил, че е по-добре да измисли някаква история, отколкото да дойде при Марион без нищо, но се оказваше, че е сбъркал. Надяваше се, че не е започнал да губи уменията си.

Орхидея ядеше патица с бял ориз.

— Много е вкусно — отбеляза тя. От брадичката ѝ капеше мазнина.

— Трябва да тръгваме.

Изведе я въпреки възраженията ѝ и я поведе към Гранд Стрийт, където взеха такси.

— Болницата „Маунт Сайнай“ — каза Гедеон на шофьора.

— При приятеля ти ли? — попита жената.

Гедеон кимна.

— Болен ли е?

— Тежко.

— Съжалявам. Какво му е?

— Автомобилна злополука.

Каза истинското си име на регистратурата, като се постара да го чуе само дежурната сестра, макар да изглеждаше съвсем различно от онзи Гедеон Крю, който беше дошъл след катастрофата, и да предполагаше, че в огромната градска болница няма да се натъкне на някой, който вече го е виждал. Вече се беше обадил по телефона и бе научил, че са прехвърлили У в интензивното отделение. Нещо повече, съобщиха му, че китаецът излизал от комата. Още не бил в съзнание, но скоро щял да дойде на себе си.

„Скоро“ означаваше „сега“.

Разполагаше със свършено изпитан социалноинженерен план. Щеше да разговаря с У, представяйки се за Роджър Марион, и да изкопчи от него всичко — местонахождението на плановете, значението на числата, абсолютно всичко. Беше анализирал плана си най-подробно и смяташе, че има поне деветдесет процента вероятност да успее. Съмняваше се, че У познава „Роджър“. Сигурно само се бяха чували по телефона, а след посещението си в Чайнатаун Гедеон имаше известна представа как говори той. Освен това китаецът щеше да е отпаднал и непредпазлив. А и нямаше да помни лицето му от кратката им среща след катастрофата. Гедеон щеше да се справи. Въпреки че бяха стреляли по него, въпреки плуването в реката, това щяха да са най-лесните сто хиляди в живота му.

Натоварената с други задачи дежурна сестра изобщо не си направи труда да сравни лицето му със снимката на личната му карта и направо ги упъти към голяма комфортна чакалня. Гедеон се огледа. Не видя познати лица, но знаеше, че преследвачът му е някъде наблизо.

— Докторът ще дойде след малко — каза сестрата.

— Не може ли просто да влезем при Марк?

— Не.

— Казаха ми, че е много по-добре.

— Ще трябва да изчакате доктора — отсече тя.

Лекарят се появи след няколко минути, едър мъж с рошава бяла коса и тъжно и дружелюбно изражение.

— Господин Крю?

Гедеон скочи от мястото си.

— Да, докторе, аз съм. Как е той?

— Тази дама...

— Дамата е моя приятелка. Дойде с мен за подкрепа.

— Да, добре — каза лекарят. — Елате с мен.

Последваха го в по-малка чакалня, по-скоро офис, празен. Докторът затвори вратата и каза скръбно:

— Господин Крю, с огромно съжаление трябва да ви съобщя, че господин У почина преди около половин час.

Гедеон се втрещи.

— Ужасно съжалявам — каза докторът.

— И не ми се обадохте... за да съм с него в последния му миг!

— Опитавме се да се свържем с вас на оставения от вас номер.

„По дяволите“, помисли Гедеон. Беше изгубил джиесема си в реката.

— Господин У показваше признаци за стабилизиране и известно време бяхме обнадеждени. Но той беше ранен много тежко и получи сепсис, което се случва често при такива травми. Направихме всичко възможно, но не успяхме да го спасим.

Гедеон мъчително преглътна. Орхидея утешително сложи ръка на рамото му.

— Има някои документи, за съжаление задължителни, които трябва да попълните като негов най-близък. За погребението и още някои подробности. — Лекарят му подаде кафяв плик. — Не е нужно да го правите веднага, но бихме искали да знаем колкото се може по-скоро. След три дни тялото на господин У ще бъде откарано в градската морга и там ще изчакат вашите инструкции. Искате ли да уредя да го видите?

— Хмм, не, не, няма нужда. — Гедеон взе плика. — Благодаря, докторе. Много ви благодаря за всичко.

Лекарят кимна.

— Марк случайно... да е казал нещо, преди да умре? Когато сутринта разговарях със сестрата, тя ми събщи, че идвал в съзнание.

Ако е казал нещо, каквото и да е, даже да е прозвучало безсмислено, искам да знам.

— Господин У проявяваше признаци, че идва на себе си, но така и не дойде в съзнание. Не каза нищо. И после получи сепсис. Ужасно съжалявам. Ако това е някаква утеха за вас, той изобщо не страда.

— Благодаря ви, докторе.

Лекарят кимна и си тръгна.

Гедеон се тръшна на един стол. Орхидея седна до него и го изгледа загрижено. Той бръкна в джоба си, извади пачка банкноти и ѝ я подаде.

— Това е за теб. Когато си тръгнем от болницата, ще се качим заедно на такси, обаче аз ще сляза след малко, а ти ще продължиш закъдето искаш.

Тя не взе парите.

— Благодаря ти за помощта — прибави Гедеон. — Много съм ти признателен.

— Крейтън, Крю или както там се казваш, наясно съм, че тая работа няма нищо общо със системата на Станиславски. Ти си много готин, а аз отдавна не съм срещала готини хора. Искам да ти помогна, каквото и да си намислил. — И стисна ръката му.

— Мерси, ама трябва да го свърша сам. — Още докато го казваше, разбра, че думите му звучат неубедително.

— Но... ще се видим ли пак? Не ми пука за парите.

Той я погледна и изражението ѝ го изуми.

Понечи да излъже, ала реши, че в крайна сметка истината е побезболезнена.

— Не. Няма да ти се обадя. Виж, парите са твои. Заслужи си ги. — И нетърпеливо размаха пачката.

— Не ги искам. Искам да ми се обадиш.

— Виж — колкото можеше по-студено заяви Гедеон. — Това беше сделка и ти си свърши работата добре. Взимай парите и тръгвай.

Орхидея дръпна пачката от ръката му.

— Задник такъв. — После се обърна и той се опита да не забелязва сълзите ѝ.

— Сбогом — каза Гедеон и скришом потрепери.

— Сбогом, чекиджия гаден.

27.

Гедеон Крю мина по Пето авеню и влезе в Сентръл Парк през входа при Сто и втора улица. Чувстваше се отвратително. В този привечерен час по алеите тичаха за здраве много хора. Не можеше да изхвърли от главата си влюбения поглед на Орхидея. А сега, след смъртта на У — и след провала на неговата задача, — в ума му безспирно се въртяха думите на Глин, когато беше извадил медицинската папка. „Артериовенозна малформация“. Колкото повече мислеше за това, толкова по-невероятно му се струваше: тази мистериозна болест, която просто ей така щеше да го погуби след около година. И нямаше лечение, нямаше симптоми, нищо. Намирисваше на измама, на психологическо манипулиране. Глин му приличаше на човек, готов да измисли и най-фантастичната история, стига да постигне каквото иска. Гедеон крачеше безцелно, без да знае къде отива.

„Това е безумие. Просто забрави Орхидея и папката и карай нататък — помисли си той. — Съсредоточи се върху проблема“. Ала не можеше да ги забрави. Извади новия си джиесем, евтин телефон с предплатена карта, и се обади на Том О’Брайън.

— Опа — чу се стържещият глас на Том след дълго звънене.

— Гедеон съм. Какво ново?

— Божичко, нали ми даде едно денонощие?!

— И?

— Ами, кредитната карта и паспортът са си такива, каквито изглеждат. Няма скрита информация. Джиесемът също. Предплатената карта е чисто нова, сигурно е купена току-що.

— По дяволите!

— В нея са само контактите, които ти вече имаш, няколко обаждания — и толкова. Никакви микрочипове и тем подобни.

— Ами числата, които ти дадох?

— Те са доста по-интересни. Още работя по тях.

Гедеон зави на юг. Смрачаваше се и паркът опустяваше.

— Защо са интересни?

— Както вече ти казах, в тях има повтарящи се числа, редове с намаляващи числа, такива работи. Още не мога да кажа какво означават. Току-що започнах да работя по тях. Определено не е шифър обаче.

Напред се показа езерото и Гедеон излезе на трасето за джогинг. Тъмните води бяха неподвижни. Далече на юг се извисяваха небостъргачите в центъра, сияещите им светлини се открояваха на фона на смрачаващото се небе.

— Откъде знаеш?

— Всеки приличен шифър съдържа поредица числа, които изглеждат случайни. Те, естествено, не са, обаче всички математически тестове за случайност ще покажат, че са. Ама в този случай даже най-елементарният тест показва, че не са случайни.

— Тест ли? Какъв тест?

— Броят на отделните цифри. Наистина случайният ред съдържа по около десет процента нули, единици и така нататък. Тоя обаче е фрашкан с нули и единици.

Последва мълчание. Гедеон дълбоко си пое дъх и се помъчи да попита възможно по-нехайно:

— Ами томографиите?

— А, да. Дадох ги на един лекар, както ме помоли.

— И?

— Трябваше да му се обадя следобед, обаче забравих.

— Ясно.

— Ще му звънна утре заран.

— Гледай да не забравиш. И благодаря. — Гедеон си избърса челото. Чувстваше се ужасно.

И после изведнъж — за втори път в един и същи ден — изпита отчетливото усещане, че го следят. Огледа се. В парка цареше почти пълен мрак.

— Ало? Чуваш ли ме? — попита О'Брайън.

— Да. Виж, трябва да затварям. Ще се видим утре.

— След дванайсет, моля те.

Гедеон прибра джиесема в джоба си и енергично закрачи на запад покрай тенис кортовете. Откъде идваше това усещане, че го следят? Нито беше чул, нито беше видял нещо... а може би беше?

Отдавна се бе научил да се доверява на инстинкта си — тъкмо това за пореден път го беше спасило тази сутрин.

Хрумна му, че като се движи по трасето за джогинг, улеснява преследвача си — ако изобщо имаше преследвач. По-добре пак да завие на север, не по алеите, и да пресече гората край корта. Така щеше да принуди онзи да се приближи. И това щеше да му позволи да го заобиколи в гръб.

Пресече алеята и навлезе в гората под кортовете. Сухите листа шумоляха под краката му. Повървя известно време, после рязко спря — и чу зад себе си шумолене на листа, което също внезапно стихна.

Уверил се, че го следят, Гедеон осъзна глупостта си. Не носеше оръжие, намираше се наред пустия парк — как изобщо го бе допуснал? Беше разстроен заради Орхидея, която, оказваше се, имаше чувства, нежни като на тийнейджърка, по дяволите! Измъчваше се заради Глин и медицинската папка. И в резултат бе проявил небрежност.

Бързо продължи напред. Не биваше да показва, че знае, и трябваше колкото може по-скоро да се измъкне от парка, да излезе сред хора. Тръгна покрай тенис кортовете и рязко зави наляво покрай оградата. Навлезе в някакви храсталаци, промени посоката и направи завой на деветдесет градуса — обратно към езерото.

Надяваше се, че това ще обърка копелето.

— Само да мръднеш и си мъртъв — разнесе се глас от мрака и пред него се появи фигура с пистолет в ръка.

28.

Гедеон се закова на място, понечи да побегне, ала се овладя.

Гласът беше женски.

— Без глупости. Ръцете на тила. Бавно.

Той се подчини и жената се приближи. Целеше се в него с глок — държеше го с две ръце и позата ѝ показваше, че знае как да го използва. Стройна и атлетична, с коса с махагонов цвят, вързана на тежка опашка. Носеше тъмно кожено яке, бяла блуза и син спортен панталон.

— Сега се обърни, опри длани върху дървото и се разкрачи.

„Господи“, помисли си Гедеон. Подчини се обаче и жената вкара крак между неговите, претърси го и се отдръпна назад.

— Обърни се с ръце на тила.

Той се подчини пак.

— Минди Джексън, Централно разузнавателно управление — каза жената. — Бих ти показала служебната си карта, но в момента ръцете ми са заети.

— Ясно. Вижте, госпожо Джексън...

— Млъкни. Аз говоря. За кого работиш и какви са тия глупости, дето ги правиш?

— Не може ли да го обсъдим... — почна Гедеон.

— Не те бива да изпълняваш нареждания, а? Говори!

— Иначе? Ще ме застреляш тук, насред Сентръл Парк?

— Много хора намират края си насред Сентръл Парк.

— А си гръмнала с тоя патлак, след пет минути тук ще е фрашкано с ченгета. Само си помисли колко хартия ще трябва да изпишеш.

— Ще отговориш ли на въпросите ми?

— Може би.

Последва напрегнато мълчание.

— Може би? — повтори тя накрая.

— Искаш да говоря, така ли? Добре. Но не под заплаха с оръжие и не тук. Става ли? Ако наистина си от ЦРУ, значи сме на една и съща

страна.

Виждаше, че обмисля думите му. Тя се отпусна и прибра пистолета в кобура под тънкото си яке.

— Става.

— В „Гинза“ на Амстердам Авеню има приличен бар, ако още не са го затворили.

— Не са.

— Значи си ньюйоркчанка?

— Хайде да прескочим личните подробности, какво ще кажеш?

29.

В бара Гедеон си поръча саке, а Минди Джексън — японска бира. Докато чакаха да ги обслужат, мълчаха. Сега, на светло и без якето, той я разгледа по-добре — сочни устни, малко носле, едва загатнати лунички, гъста кестенява коса, зелени очи. На трийсет, може би година-две повече. Интелигентна. Ала навярно прекалено добродушна за нейния бранш — въпреки че, напомни си той, казва ли ти някой. „Най-важното е, че разполага с информация, която ми е нужна“. Беше убеден в това, макар че нямаше представа за какво се отнася. И за да я получи, също трябваше да даде нещо.

Донесоха им напитките и Джексън отпи глътка бира, после го изгледа враждебно.

— Добре. Кой си ти и защо се интересуваш от У?

— Както, сигурен съм, ти не можеш да ми разкриеш всички подробности за задачата си, така и аз не мога да ти разкрия своята. — Пътят до „Гинза“ му беше дал време да съчини версията си, но винаги бе смятал, че най-добрата лъжа е онази, която е най-близо до истината. — Аз дори нямам служебна карта като теб. А, между другото, бих искал да видя твоята, просто от професионална любезност.

Тя извади картата и му я показа за миг, скришом.

— Е, за кого работиш?

— Знам, че това ще те ядоса, Минди, но съм нает от частна фирма, която изпълнява поръчка на министерството на вътрешната сигурност. Възложиха ми да взема плановете на оръжието от У.

Джексън впери очи в него и той видя, че е бясна.

— Министерството на вътрешната сигурност ли? Защо ни се бъркат в работата, по дяволите? Да наемат частна фирма?!

Гедеон сви рамене.

— Какво знаеш? — попита тя.

— Нищо.

— Глупости. Ти разговаря с У веднага след катастрофата. Той ти е казал нещо. Искам да знам какво.

— Помоли ме да предам на жена му, че я обича.

— Това вече си е чиста лъжа. Той не е женен. Дал ти е числата. Искам да ми ги кажеш.

Гедеон я погледна изпитателно.

— Хмм... какво те кара да смяташ, че ми е дал някакви числа?

— Свидетели казаха, че те видели да записваш числа. Виж сега. — Джексън отметна кичур коса от лицето си. — Ти сам го каза. Ние сме на една и съща страна. Трябва да работим заедно, да си споделяме информация.

— Не забелязах да споделяш нещо с мен.

— Дай ми числата и ще споделя всичко с теб.

— Звучи вълнуващо.

— Не се дръж като кретен. Дай ми числата.

— Какво означават те?

Тя се поколеба и Гедеон усети, че навярно не знае. Но пък числата винаги бяха стимулиращи за агентите на ЦРУ.

— Ще те попитам нещо — усили малко натиска той. — Защо ЦРУ действа на наша територия? С това не трябва ли да се занимава ФБР?

— У дойде от Китай, знаеш го.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Не мога да ти отговоря — все по-ядосано се сопна тя. — Нямам право, пък и определено не ти влиза в работата, по дяволите!

— Ако искаш да научиш нещо, ще трябва да ми отговориш. Не можеш да ме принудиш да ти разкрия нищо. Не съм нарушил никой закон. Не е незаконно да разговаряш с пострадал в катастрофа човек и да се интересуваш за състоянието му. — Зачуди се къде ли е била Минди по време на схватката в полицейския гараж. Може би беше рязала нечия глава?

— Ако е в интерес на националната сигурност, мога да те принудя!

— Какво, да не би да ме подложиш на изтезания тук на бара?

Тя неволно се усмихна, после въздъхна.

— Въпросът е прекалено деликатен, за да го оставим на ФБР. Затова му заложихме секскапан.

— Вие ли сте го направили?!

Минди се поколеба.

— У отиде на научна конференция в Хонконг и научихме, че носи плановете със себе си. Затова инсценирахме всичко.

— Кажи ми още.

Тя отново се поколеба, после явно взе решение.

— Добре. Но ако не искаш да ти организирам еднопосочна екскурзия до Гуантанамо, нито дума — на никого! Наехме една хонконгска проститутка и тя свали У в бара на хотела, в който се провеждаше конференцията. Заведе го в стаята си и задоволи всичките му фантазии. Документирахме всичко — видео и аудио записи, снимки, всичко.

— И този секскапан е подействал?! Нали каза, че не бил женен? От какво се е страхувал?

— Тия неща действат в Китай. Китайците са свенливи. Не самият секс, а перверзните щяха... хм, да му съсипят кариерата.

Гедеон се засмя.

— Перверзии ли? Какви перверзии?

— Садо-мазо. Домина — със спортно телосложение, над метър и осемдесет, руса. Имахме основания да смятаме, че обича такива неща, обаче бая се озорихме, докато намерим подходяща проститутка. Тя здравата го нашиба по задника и ние записахме всичко на видео.

— Леле-мале! И какво се издъни с плана ви за шантаж?

— Показахме му записите. Предложихме му да ги разменим за плановете. Той обаче се уплаши. Отговори, че имал нужда от половин час, за да помисли. И избяга, качи се на първия самолет за тук.

— Направили сте си сметката без кръчмаря.

Джексън се намръщи.

— Защо е дошъл тук? — попита Гедеон.

— Не знаем.

— Да избяга от Китай ли е искал?

— Нямаме представа какви са били намеренията му. Известно ни е само, че когато се е качил на самолета, плановете са били у него.

— Къде са били скрити?

— Не знаем.

— А колата, която го изтика от пътя?

— Китайците бяха по петите му. Пратиха свой агент да се справи с У — незабавно и окончателно. Според нас това е човек, известен като Кимащия жерав.

— Кимация жерав ли?

— Един от стиловете в кунгфу. Истинското му име не ни е известно. Пратили са го да убие У и да вземе плановете. Той изпълни първата задача, но тъй като още е тук, смятаме, че китайците не са си върнали плановете. Продължават да обикалят някъде наоколо.

— Минди го погледна изпитателно. — Освен ако не си ги взел ти.

— Не съм, знаеш го — отвърна Геден. — Иначе защо още щях да тичам насам-натам?

Джексън кимна, после каза:

— А сега числата, ако обичаш.

Умът му заработи на висока предавка: мъчеше се да измисли как уж да ѝ се отплати за информацията, а всъщност да не ѝ даде нищо. Можеше ли да ѝ разкаже за джисема? Само че тогава трябваше да ѝ обясни откъде го е взел... кофти идея. Още по-тъпо беше да ѝ даде фалшиви числа. Но ако ѝ разкриеше истинските, тя повече нямаше да се нуждае от него. А Минди Джексън можеше да се окаже ценен съюзник.

— Истината е, че в момента не ги нося — отвърна той накрая.

Враждебното изражение моментално се появи отново, този път с нещо повече от намек за съмнение.

— Къде са?

— Предадох ги на хората, за които работя. Те ще си ги анализират.

— Не ги ли преписа?

— Не — от съображения за сигурност. Онзи тип — как беше, Кимация жерав ли? — явно ме преследва.

— Съчувствам ти. Не си ли ги запомнил наизуст?

— Адски са много. Пък и реших, че е по-добре да не знам някои неща.

Тя се вторачи в него.

— Не ти вярвам.

Геден сви рамене.

— Виж, когато се видя с шефовете си, ще намеря начин да взема числата и ще ти ги дам. Съгласна ли си? — И ѝ се усмихна широко.

Враждебното ѝ изражение се посмекчи.

— Защо ходи в болницата?

— Надявах се У да е казал нещо, преди да умре.

— И си установил, че не е казал нищо.

Гедеон кимна.

— Коя беше оная жена с теб?

— Проститутка, на която платих да ми помогне да се дегизирам, за да се измъкна от онзи убиец.

— Бива си те. Костюмът ти отначало заблуди и мен.

— Благодаря.

— И какво правиш сега?

— Същото като тебе — опитвам се да разбера какво е направил У с плановете. Вървя по неговите стъпки, търся контактите му, хора, с които може да се е срещал. Засега нищо. — Той разпери ръце. — Виж, Минди, признателен съм ти, че сподели тая информация с мен, сериозно. — Опита се да си придаде искрен вид.

— Хайде да продължаваме в този дух. Обещавам ти, че ще взема числата колкото може по-скоро и ще ти съобщавам всичко друго, каквото науча. Джентълменско споразумение, нали? — И отново й отправи най-честната си усмивка.

Джексън го гледаше подозрително, после записа някакъв номер на салфетката си.

— Ето ти джииесема ми. Можеш да ми се обаждаш по всяко време на денонощието. Надявам се — за твое добро — да не ме баламосваш. — Стана, остави салфетката пред него и хвърли една двайсетачка на бара.

— Благодаря за почерпката — ухили се Гедеон.

30.

Том О'Брайън изяде и последната пилешка хапка от „Макдоналдс“ — изстинала и втвърдена, — като мляскаше, вторачен в последната разпечатка, после прокара остатъците от хапката с глътка комбуча. Малкият му кабинет беше ярко осветен с обикновени лампи — флуоресцентните го депресираща — и претъпкан с листове, книги, списания, чаши от кафе и чинии със засъхнала недоядена храна. Единственият зарешетен прозорец денем гледаше към вентилационна шахта, ала нощем се превръщаше в смущаващо огледало на ставащото вътре. Някой ден, помисли си О'Брайън, трябваше да си купи щори.

Чу тихото изскърцване на ръждясалата брава и рязко се завъртя и извади джобното си ножче — доста голям нож всъщност.

Вратата се откряна и О'Брайън вдигна ножа, готов да нанесе удар.

— Том? — разнесе се шепот.

— Господи. — О'Брайън отпусна ръка. Беше гласът на Гедеон Крю. Но щом вратата се отвори, О'Брайън извика, отскочи назад и замахна с ножа.

— Кой си ти, по дяволите?!

— Аз съм бе!

— Божичко, изглеждаш ужасно. Защо се промъкваш при мене така, по дяволите?! И как изобщо влезе? Сградата се заключва нощем. А, чакай, не ми казвай — старите умения умират трудно, нали?

Гедеон влезе, затвори и заключи, смъкна няколко книги от един стол и се стовари отгоре му.

— Извинявай за маскарада. Всъщност се грижа за *твоята* сигурност.

— Можеше да се обадиш и да ме предупредиш — изсумтя О'Брайън.

— Безпокоя се, че е замесено ЦРУ — обясни Гедеон. — Може да подслушват телефона ми.

— Нали уж работеше за властите?

— В дома на Отца ми има много жилища^[1].

О'Брайън затвори ножа и го пхна в джоба си.

— Изкара ми ангелите. — Огледа приятеля си от глава до пети.
— А бе, човек, изглеждаш така, все едно денонощно се тъпчеш с хотдог и шейкове.

— Модерното протезиране е достигнало изумителни висоти. Как върви работата?

— Горедолу. — О'Брайън се върна до отрупаната с хартии маса, прерови една купчина и отдели няколко листа. — Я погледни тук.

Гедеон ги взе.

— Тия числа са просто списък. — О'Брайън сложи пред него друг лист. — Това са числата, точно както ми ги даде. Само че съм ги разделил на трицифрени групи. И когато го направих, се появи удивителна система. Виж.

871 050 033 022 014 010
478 364 156 002
211 205 197 150 135 101 001
750 250
336 299 242 114 009
917 052 009 008 007 004 003
500 278 100 065 057
616 384
370 325 300 005
844 092 060 001 001 001 001

— К'во мислиш? — попита той и се ухили весело. Приятелят му не забелязваше системата. Някои хора бяха пълни кретени, когато се сблъскваха с числа.

— Какво да мисля? — смотолеве Гедеон.

— Гледай сега. Десет групи трицифрени числа. Погледни ги. И идиот би трябвало да открие системата.

— Всяка група е в низходящ ред...

— Да, ама не това е важното. Погледни всяка група — събери ги. Дълго мълчание.

— О, Господи!

— Точно така. Сборът на всяка група е хиляда.

— Което значи?...

— Предполагам, че това е списък на проценти, всеки от които дава хиляда — или сто процента с една цифра отдясно на десетичния знак. Някаква формула: десет формули със съотношенията на различните компоненти, които дават сто процента.

— Сто процента какво?

— Може да са формули за бризантни експлозиви, редки метали, химически съединения или изотопи. Не разбирам нито от химия, нито от физика на кондензираната материя — ще се наложи да привлече специалист.

— Имаш ли някого предвид?

— Сади Епстайн. Тя преподава във Физическия факултет, специалист е по анализ на метастабилни квазикристали.

— Дискретна ли е?

— Много. Обаче няма да ѝ разкрия почти нищо.

— Измисли някаква история, съчини нещо. Кажу, че участваш в състезание. Че може да спечелиш безплатно пътуване до Оксфорд за математическата конференция през септември.

— Не можеш ли да не лъжеш? Измисляш си разни неща дори когато няма нужда!

— Лъжите не ми доставят удоволствие.

— Не лъжи. Ти си царят на лъжците. И откога си такъв мангизлия? Обикновено все мърмориш, че нямаш пукната пара. Къде си отседнал?

— Местя се. Нощес спях в един мотел за двацет долара на час в Бруклин. Накрая ще стигна до „Уолдорф“. Имам сутрешен полет за Хонконг.

— За Хонконг ли? Колко време ще отсъстваш?

— Не повече от ден. Ще се отбия, когато се върна, за да видя какво си открил. Не ми се обаждай. И за бога, гледай тая Сади Епстайн да си държи плювалника затворен.

[1] Йоан 14:2 — Б.пр. ↑

31.

Норио Тацуда беше стюард по линията Токио — Ню Йорк на Джапан Еърлайнс почти от шест години и когато видя мъжа, седнал на чуждо място, веднага позна от кой тип е: от онези неопитни и агресивни пътници, които са сигурни, че ще ги унижават и ще се възползват от тях на всяка крачка. Носеше скъп костюм и тъпа американска шапка с провиснала периферия и стискаше найлоновата си торба така, като че ли всеки момент може да му я грабне някой от множеството очевидни главорези и престъпници в самолета.

Тацуда се приближи с фалшива любезна усмивка и се поклони.

— Извинете за безпокойството, господине. Бихте ли ми показали бордната си карта?

— Защо? — попита мъжът.

— Ами, изглежда, че тази госпожа — стюардът посочи жената зад себе си — има карта за мястото, на което сте седнали. Затова искам да проверя вашата.

— Аз съм си на моето място — настоя пътникът.

— Изобщо не го оспорвам, господине, спокойно може да е станала грешка в електронната система, но въпреки това трябва да проверя. — И се усмихна още по-фалшиво любезно.

Мъжът намръщено зарови в джобовете си и накрая извади смачкана бордна карта.

— Ето я, щом толкоз те интересува.

— Много ви благодаря. — Тацуда веднага видя, че пътникът е сбъркал мястото, че дори и реда. — Вие сте господин Гедеон Крю, така ли?

— Там го пише, нали?

— Да, пише го. Вижте, господин Крю, според тази бордна карта — поредната любезна усмивка — вашето място всъщност е в бизнес класата, там отпред.

— В бизнес класата ли? Че аз не пътувам по бизнес. Отивам на гости на сина.

Ама този човек, помисли си Тацуда, беше невероятен глупак. Свадливото му лице, нацупените устни, смръщеното чело и вирнатата брадичка само го потвърждаваха.

— Бизнес класата не е само за хора, пътуващи по бизнес, господин Крю. Там е по-просторно и обслужването е на по-високо ниво. — Той повдигна бордната карта. — Вашето място е много по-скъпо.

Крю свъси вежди.

— Синът го купи тоя билет, аз не знам нищо, ама вече съм си се настанил тука, мерси.

Стюардът никога не беше изпадал в подобна ситуация. Погледна жената, на чието място седеше мъжът. Тъй като бе японка, тя не беше разбрала нищо от разговора. Тацуда отново се обърна към пътника.

— Искате да кажете, че предпочитате да останете тук през целия полет, така ли, господине? В бизнес класата ще ви е много по-удобно.

— Тъкмо това рекох, не ме ли разбра? Не обичам бизнесмените. Те са мошеници. Искам да си остана тука, по средата на самолета, на сигурно място, а не там отпреде, дето е най-опасно. Тъй рекох и на сина.

Нов поклон. Тацуда се обърна към жената и премина на японски.

— Този господин би желал да си размени мястото в бизнес класата с вашето в икономичната класа. Съгласна ли сте с тази размяна?

Японката беше съгласна.

Тацуда знаеше, че с пътници като Геденон Крю това премеждие е само началото. Следващото предизвикателство го връхлетя още щом капитанът изключи знака за коланите. Докато минаваше по пътеката и взимаше поръчките за напитки, завари Крю на крака, надвесен над мястото си. Беше вдигнал възглавницата и опипваше шевовете и в пролуките зад седалката.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господин Крю?

— Изгубих си тъпите контактни лещи.

— Позволете да ви помогна.

Онзи го изгледа с присвито око.

— Да ми помогнеш ли? Как ще ми помогнеш, като тука няма място да се обърне човек?

Пътникът до Крю въздъхна театрално.

— Ако имате нужда от помощ, само ми кажете — каза Тацуда. — Междувременно, какво желаете за пиене, господин Крю?

— Джин с тоник.

— Веднага, господине. — Стюардът се оттегли, но продължи да държи Крю под око. Той престана да опипва възглавницата и почна да рови в джоба на седалката. Един от шевовете на възглавницата се беше разпорил от грубите му движения и калъфката започваше да се къса. Трябваше внимателно да проследи какво количество алкохол поема, тъй като Крю изглеждаше тъкмо от онези хора, които използват дългото самолетно пътуване като повод да се напият.

Крю обаче не си поръча втора чаша и след безкрайно и досадно търсене дори в няколко горни шкафчета, като че ли контактните му лещи някак си можеше да са паднали *нагоре*, се отпусна на мястото си и потъна в дълбок сън. И за огромно облекчение на Тацуда спа като къпан чак докато не кацнаха в Токио.

32.

Гедеон Крю влезе в огромното фоайе на хотел „Тай Там“ в Хонконг. За момент спря и докато закопчаваше сакото си, уж разглеждаше белия и черен мрамор и студеното великолепие от злато и стъкло. Засега всичко вървеше нормално. Беше минал без проблеми през митницата и беше сигурен, че се е отървал от Кимащия жерав и всеки друг евентуален преследвач много преди да напусне Америка. Кой можеше да допусне, че човек, преследван от китайски агент, ще се качи на самолет за Китай? Неочакваните действия често бяха най-безопасни.

Отиде на рецепцията, каза името си, взе електронния си ключ и се качи с асансьора на дващсет и втория етаж. Беше си резервирал скъпа стая с изглед към хонконгското пристанище, задължителен елемент от прикритието му, както и модерните дрехи, за които бе хвърлил сума ти пари. Дващсетте хиляди от Глин бяха на привършване и можеше само да се надява, че ще получи нова финансова инжекция. Иначе здравата щеше да загази.

Хвърли тъпата шапка в кошчето за боклук заедно с найлоновата торба, взе душ и се преоблече в чисти нови дрехи. За четирищсет стотачки, без да се броят обувките за хилядарка.

— Току-виж взема да свикна с това — каза, докато се оглеждаше в огледалото. Зачуди се дали да не се подстриже, но се отказа — дългата коса му придаваше модерен вид на бизнесмен от света на интернет.

Погледна си часовника. Четири следобед — един ден по-късно. След като претърси самолетната седалка на У и се увери, че ученият не е оставил там нищо, си беше отспал за два дни напред. И сега му предстоеше работа.

Слезе във фоайето с асансьора, влезе в бар „Коулун“ и си поръча джин мартини, много сухо, с лимоново резенче. Лилавата светлина в заведението придаваше на кожата му мъртвешки вид. Изпи си питието, плати в брой и се върна във фоайето. Бюрото за консиерж услуги беше

малко встрани. Гедеон изчака неколцина гости на хотела да се махнат оттам и се приближи. Консиержите бяха двама и той избра по-младия.

— Какво ще обичате, господине? — попита служителят, образец за неутралност, дискретност и професионализъм.

Гедеон се наведе към него и заговори с тих заговорнически глас:

— Аз съм бизнесмен, пътувам сам.

Леко разбиращо кимване.

— Бих искал да наема компаньонка за вечерта. Към вас ли трябва да се обърна?

— С тези неща се занимава друг наш служител — също толкова тихо, но абсолютно безизразно отвърна младежът. — Елате с мен, ако обичате.

Минаха през фоайето и влязоха в помещение с няколко малки офиса. Друг мъж, също толкова дискретен и почти идентичен на вид, се изправи иззад бюрото си.

— Заповядайте, седнете.

Гедеон се настани, а консиержът излезе и затвори вратата. Мъжът седна зад бюрото си и попита:

— Какви компаньонски услуги ви интересуват?

— Ами... — Гедеон нервно се захили, като гледаше да издиша към него колкото може повече алкохолни пари. — Човек като е в командировка, далече от семейството си, се чувства малко самотен, нали разбирате какво искам да кажа?

— Естествено — потвърди служителят и зачака със сплетени пръсти.

— Хмм... — Гедеон се прокашля. — Искам бяла жена. Руса. Със спортно телосложение. Над метър и осемдесет. Млада, ама не прекалено. Нали разбирате, над двайсет и пет годишна.

Кимване.

— Хмм, възможно ли е да получа специални услуги от компаньонката?

— Разбира се. Някакви предпочитания?

— Ами... — Той се поколеба, после го каза на един дъх: — Искам домина. Нали знаете какво е това?

— Ще го уредим.

— Искам най-добрата. Най-опитната.

— Няма проблем. Нашите компаньонски услуги се заплащат предварително в брой. Искате ли да се отбиете в банката си, преди да уредя нещата?

— Не, имам достатъчно. — Гедеон пак се изхили нервно и се потупа по сакото. Господи, за това сигурно щяха да отидат последните му пари.

Мъжът кимна, после попита:

— За кога ще ви трябва компаньонката?

— Колкото може по-скоро. Ще ми трябва за коктейлите, вечерята и после до... да речем, до полунощ.

— Отлично. Щом пристигне, тя ще позвъни в стаята ви по телефона.

33.

Гедеон влезе в бара и я видя да седи в дъното с чаша в ръка. Изненада се колко е привлекателна, висока и стройна, а не някаква мускулиста скейтърка, каквато очакваше. От своя страна, той беше сменил костюма с черни джинси, тениска и кецове. Приблужи се и седна.

— Чакам един човек — каза тя. Говореше с австралийски акцент.

— Аз съм човекът, когото чакаш. Гедеон Крю, на твоите услуги.

— Барманът дойде да вземе поръчката му. — Ще пия същото като нея.

— Тоест минерална вода?

— Пфу! Разкарай я и ни донеси по едно двойно мартини.

Стори му се, че зърва на лицето ѝ приятна изненада.

— Мислех, че имам среща с някой дебел стар костюмар.

— Пък аз съм слаб, млад и готин. Как се казваш?

Тя се усмихна.

— Гърта. На колко си години?

— Горедолу колкото теб. Откъде си? От Кумуруу ли? Или от Гуумолинг?

Тя се изкикоти.

— Шегаджия. Ходил ли си в Австралия?

Гедеон си погледна часовника.

— Хайде да си вземем чашите и да идем да вечеряме в ресторанта. Умирам от глад.

В ресторанта нагости Гърта с възможно най-скъпото френско вино и момици и се разтовари. Направи го бавно и неохотно, под нейното деликатно подканване. Разказа ѝ, че спечелил цяло състояние, като продал фирмата си. Преди това работил толкова много, че почти не виждал малкия си син, жена му се развела с него и после с детето загинали в автомобилна катастрофа, по време на поклонението едва познал телцето на момченцето в ковчега, защото не го бил виждал адски отдавна... И ето че сега бил милиардер, но толкова самотен, че бил готов да даде цялото си богатство — цялото! — само за един час със сина си. Един час от онези безброй много, които бил пропуснал, за

да печели всичките тези пари, докато синът му всяка вечер го чакал да се прибере, понякога с фенерче под завивката, за да не заспи, преди тати да се прибере. Но винаги заспивал — с включеното фенерче. Извади от портфейла си снимка на чаровно русокосо момченце, проля над нея самотна сълза и се обяви за най-самотния, най-тъжен милиардер на земята.

Гърта го възнагради с аналогична сълза.

Качиха се в стаята и тя понечи да извади реквизита си — с известна неохота, забеляза Гедеон, — но докато дърпаше ципа на сака си, той ѝ каза, че никога не е срещал жена като нея и иска да са приятели, да си поговорят още, била толкова забавна и интересна, че вече не можел да си представи да прави с нея такива неща — нещата, които му помагали да забрави, поне мъничко, — защото прекалено много я уважавал.

Попита я за някои нейни по-интересни преживявания и тя — отначало без желание, но после все по-ентусиазирано, стимулирана от любопитството му, — започна да му разказва за работата си. Седяха един до друг на леглото и Гърта говореше. След пет-шест истории най-после стигна до въпросната. Случило се, рече тя, преди около две седмици. Един тип от някаква австралийска фирма я наел за специална работа. Явно китайците били отмъкнали технология от фирмата — Гедеон знаел ли, че Китай от известно време крадял технологии от австралийски компании? — и те искали тя да въвлече един от китайските шефове в компрометираща ситуация, за да си върнат откраднатото. Десет хиляди долара за една вечер!

— Очаквах някакъв китайски гангстер, ама той се оказа дребен и нервен — обясни Гърта. — Нисък като маор. С голям зор успех да измъкна от него какво иска да правя. — Тя се изкиска. — Но като почна... стой та гледай!

Гедеон също се разсмя, отиде до минибара, отвори шишенце шампанско и напълни две чаши.

— Да, беше адски смешно. Държеше се като нетърпелив тийнейджър.

— С какво се занимаваше той? — попита Гедеон.

— Изкара го така, че звучеше много сериозно и мрачно, нещо свързано с електричество. Изобщо не спомена, че всъщност краде технологии от Австралия.

— С електричество ли? — Той отвори второ шишенце.

— Ами, май че тъй рече, електричество... или пък беше електрони. Нещо такова. Намекна, че щяло да промени всичко, Китай щял да завладее света. Бая се напи, нищо не му се разбираше.

— Австралийците, дето са те наели, останаха ли доволни от информацията?

— Тях повече ги интересуваше видеозаписът. Така щели да го накарат да им върне откраднатата технология.

— Каква технология?

Гърта отпи голяма глътка шампанско.

— Не ми казаха. Тайна.

— В неговата стая ли бяхте?

— А, да. Аз изобщо не си взех стая.

— Той имаше ли лаптоп?

Тя замълча за миг и го погледна.

— Не. Защо?

Гедеон осъзна, че прекалено я е притиснал.

— Просто питам. Нали каза, че бил учен — мислех, че откраднатата технология може да е била в стаята.

— Възможно е. Не обърнах внимание. Стаята беше идеално подредена, нямаше почти никакви лични вещи.

Той реши да я притисне още малко.

— Китаецът спомена ли нещо за тайно оръжие?

— Тайно оръжие ли? Не, само дрънкаше, че Китай щял да властва над света, обичайните хвалби. Слушам същите глупости от много китайски бизнесмени. Всичките си мислят, че след десетина-двайсет години Китай ще ни погребее.

— Каза ли нещо друго?

— Почти нищо. Щом свършихме, изведнъж изпадна в параноя, претърси стаята за подслушвателни устройства, беше го шубе да си тръгна. Изтрезня адски бързо. Така изкрейзи, че стана доста страшничко.

— И ти платиха десет хиляди, а?

— Пет в аванс, после още пет.

— Австралийци, казваш?

— Да. При това от Сидни, откъдето съм и аз. Беше ми много приятно да срещна сънародници.

Гедеон кимна. В ЦРУ бяха по-хитри, отколкото смяташе.

— А пък един тип преди няколко години искаше да сме с маймунката му — със смях продължи Гърта и разплиска шампанското си. — Брр! Маймуните са гадни животни, ама *много* гадни! Няма да *повярваш* какво искаше...

Накрая заспа върху завивките. Гедеон грижливо я зави от едната страна на леглото и легна до нея. Виеше му се свят от мартинитата, виното и шампанското.

34.

Дойдоха в осем сутринта, всичките със сини костюми като група хонконгски строителни предприемачи, отключиха вратата със собствен ключ и нахълтаха в стаята. Другите любезно застанаха наоколо, докато говореше шефът им.

— Господин Гедеон Крю?

Гедеон седна на леглото. Главата му се пръскаше.

— Ммм... да? — Това не беше на хубаво.

— Елате с нас, ако обичате.

Гедеон го зяпна. Момичето спеше дълбоко до него.

— Не, благодаря.

Двамата от двете страни на шефа небрежно извадиха еднакви деветмилиметрови берети.

— Хайде да не правим проблеми, моля ви. Това е приличен хотел.

— Може ли да се облека?

— Естествено.

Пред погледите на всички Гедеон стана от леглото, като се опитваше да се отърси от махмурлука и да влезе в крак с новата ситуация. Надяваше се Гърта да не се събуди, иначе щеше да прибави елемент на непредвидимост. Бързо трябваше да измисли нещо.

— Може ли първо да взема душ?

— Не.

Той тръгна към дрешника.

— Вземете си дрехите и се облечете тук.

Бавно, като през цялото време мислеше трескаво, Гедеон извади костюма за четири хиляди долара, обувките, вратовръзката, другите си вещи. След като беше хвърлил толкова пари, не му се щеше да изгуби дрехите.

— Елате с нас. — Мъжете го заобиколиха в плътна група. Щом излязоха в коридора, оръжията изчезнаха. Всички заедно се качиха в асансьора. Умът му се въртеше на бесни обороти, ала не му хрумваше нищо. Да направи сцена във фойето? Да се разкрещи като луд? Да се

развика, че го отвличат? Да побегне? Мислено разиграваше всеки сценарий и по един или друг начин накрая винаги се стигаше до неговото застрелване или отвеждане. Проблемът беше, че тия хора сигурно имаха по-правдоподобна версия от неговата. Официални правомощия. Нямахме как да спечели.

Асансьорът спря, вратата безшумно се отвори и излязоха в мраморното фоайе. Зад отсрещната стъклена стена Гедеон видя три черни джипа, паркирани един зад друг и вардени от още неколцина мъже със сини костюми. Придружителите му бързо го поведоха нататък.

Ами ако побегнеш? Дали щяха да стрелят по него? Но дори да успееше да избяга, къде щеше да иде? Не познаваше никого в Хонконг и му бяха останали само около две хиляди долара — жълти стотинки из тия краища. Щяха да го открият, преди да напусне страната. А и беше принуден да пътува под истинското си име — напоследък човек не можеше да си уреди фалшив паспорт.

Затикаха го към вратата, към трите тихо ръмжащи черни джипа.

35.

— Ей!

Към тях тичаше. Минди Джексън. В протегнатата си напред като таран ръка държеше разтворена служебната си карта от ЦРУ.

— Спрете!

Гласът ѝ отекна толкова силно, че стресна всички във фоайето.

Тя се вклини в групата като топка за боулинг сред кегли, изблъска Гедеон настрани и викна все така високо:

— Какво правите, по дяволите? Аз съм заместник-ръководител на тукашното бюро на ЦРУ и този човек е мой колега. Той има дипломатически имунитет! Как смее да не зачитате дипломатическия му статут! — Хвана Гедеон и го задърпа към изхода.

Сините костюми моментално насочиха срещу нея пистолети.

— Никъде няма да ходите! — изкрещя шефът им.

Нейното оръжие също се появи светкавично, „Смит & Уесън“ трийсет и осми калибър. Във фоайето се разнесоха писъци, хората почнаха да се хвърлят зад столове и вази.

— Айде бе! — сопна се тя. — Искаш да се стреляш с ЦРУ ли? Я стига! Да не си мислиш, че ще те повишат, задето си открил огън във фоайето на хотел „Тай Там“?

И докато гласът ѝ кънтеше в огромното пространство, продължаваше да дърпа Гедеон към вратата. Мъжете сякаш се бяха вцепенили. Двамата изхвърчаха навън и тя го натика на задната седалка на очакващия ги форд „Краун Виктория“, вмъкна се до него и колата с мръсна газ се отлепи от тротоара.

— Скапаняк — изсумтя Джексън, прибра револвера и с въздишка се отпусна на облегалката. — Скапаняк! Какво правиш тука, по дяволите?

— Дължа ти благодарност...

— Благодарност ли? Дължиш ми *живота* си. Не мога да повярвам, че просто ей така си се намърдал в леговището на лъва. Да не си луд?

Гедеон трябваше да признае, че постъпката му определено изглежда глупава, поне от сегашната перспектива.

Тя погледна назад и изсумтя:

— Зад нас са.

— Къде отиваме?

— На летището.

— Няма да ни позволят да напуснем страната.

— Объркани са. Ще искат инструкции. Всичко зависи от това колко бързо ще се усети разузнавателната бюрокрация. Можеш ли да стреляш с пистолет?

— Да.

Тя измъкна отнякъде валтер трийсет и втори калибър и му го тикна в ръцете заедно с резервен пълнител.

— Каквото и да става обаче *недей* да стреляш по никого. Само ако аз кажа.

— Ясно.

Джексън се обърна към шофьора.

— Намали, остави ги да ни настигнат.

— Защо? — попита той.

— Може да разкрият намеренията си. Дали просто ни следят, или искат да ни изтикат от пътя.

Шофьорът намали и първият черен джип бързо ги настигна в лявата лента. Изравни се с тях, затъмненият му прозорец се отвори и навън се подаде дуло на пистолет.

— Залегни!

Куршумът пръсна двете задни стъкла и те се посипаха върху тях. Шофьорът направи ужасяваща маневра — пресече и четирите ленти на натоварената магистрала.

— Намеренията им са ясни — лаконично отбеляза Гедеон.

— Да. Изглежда, вече са получили инструкции.

Наближаваха изхода за тунела под пристанището.

— В тунела сигурно има задръстване — каза шофьорът. — Какво ще правим?

Минди не отговори. Гедеон погледна назад. Джиповете бяха съвсем близо.

Вторият куршум се заби отстрани в ламарината със звук като от удар на чук по стомана. Джексън се подаде през счупения прозорец и

изстреля пет бързи патрона. Джипът рязко зави и изостана.

Тя приклепна на пода, отвори барабана, зареди и го затвори.

— Наведи си главата.

— Няма да ни пуснат да си заминем — каза Гедеон.

Нов куршум. Този път ги улучиха отзад.

Гедеон се наведе и скри главата си с ръце.

— От движеща се кола се стреля много по-трудно, отколкото изглежда — осведоми го агентката. — Не е като на кино. Дай ми паспорта си.

Гедеон го извади от джоба си. Моторът ревеше, гумите свиреха, надутите клаксони на колите наоколо бързо заглъхваха зад тях. После се разнесе вой на сирени. Джексън грабна паспорта от ръката му, бръкна в чантата си и извади малък кръгъл печат. Отвори паспорта, подпечата го, после го подписа и му го върна.

— Вече имаш дипломатически статут.

— Това обичайна практика на ЦРУ ли е?

Тя само се усмихна.

Фордът намали и Гедеон погледна навън. Спускаха се към входа на тунела. Черните джипове бяха изостанали на много коли зад тях.

В тунела автомобилите забавиха още повече, наблъскаха се един до друг и накрая съвсем спряха.

Гедеон отново се обърна назад и видя, че сините костюми се изсипват от джиповете на стотина метра зад тях, извадили оръжия.

— Прецакахме се — изпъшка той.

— Ни най-малко. Веднага щом сляза, открий огън над главите им. Гледай да не улучиш някого обаче.

— Чакай...

Ала тя светкавично изскочи навън и затича приведена между неподвижните коли. Гедеон се прицели малко над главите на приближаващите се сини костюми, натисна спусъка, пистолетът подскочи в ръката му, един, два, три изстрела, отекващи оглушително в тунела. Китайците залегнаха. Надигна се хор от писъци, отваряха се врати и от колите заизскачаха ужасени хора.

Абсолютен хаос. Гедеон разбра стратегията на Джексън и стреля още два пъти, за да усиле паниката: още отварящи се врати, още викове и крещящи хора, катереха се по колите, бягаха във всички посоки като луди.

Сините костюми се надигнаха и се опитаха да продължат напред срещу бягащата тълпа, но все едно се бореха с връхлитащо цунами. Гедеон отново стреля, този път на различни страни, високо, бум, бум, бум, бум! Паниката бързо се разпространяваше и сините костюми пак залегнаха. Чу Джексън да стреля с револвера си някъде назад — гърмежите на късоцевното оръжие отекнаха по-силно от неговия валтер трийсет и втори калибър. Това накара част от тълпата да обърне посоката, хората започнаха да се блъскат едни в други, пълзяха под колите. Носеше се звън от строшени прозорци, виеха клаксони. Гедеон потърси с поглед сините костюми, ала те съвсем бяха изчезнали сред множеството, притиснати към земята или може би дори прегазени.

Вратата рязко се отвори и Гедеон сепнато се завъртя. Джексън избърса потното си чело и прибра револвера в кобура.

— Време е да се чупим. Слизай.

Той изскочи от форда и затичаха с тълпата към изхода. Беше като епидемия — множеството растеше, изпадналите в паника хора продължаваха да зарязват колите си и бягаха. Явно си мислеха, че е извършен терористичен атентат.

Носени от човешкото море, двамата излязоха от тунела. Тълпата се разля отгатак бетонната преградна стена и потече по Хунхин Роуд.

— След мен. — Джексън затича в обратната посока по локалното платно. Пресякоха някакви железопътни релси, прекатериха се през ограда от телена мрежа и излязоха на асфалтиран кей, който се вдаваше далече навътре в пристанището.

— Ама тука сме в капан! — извика Гедеон, но после видя напред на асфалта огромно жълто X, вписано в жълт кръг. Погледна нагоре и сякаш по даден знак, чу вой на хеликоптер, който бързо се приближаваше в нисък полет. Машината заобиколи кея, намали скоростта и се спусна към тях. Вратата се отвори. Щом скочиха вътре, хеликоптерът се издигна и се понесе над пристанището.

Минди Джексън се настани на една от седалките, закопча предпазния колан, обърна се към Гедеон и извади бележник и химикалка.

— Току-що ти спасих кожата. Сега ще ми кажеш числата. И без повече глупости.

И той й каза числата.

36.

Качиха се на първия излитащ самолет, полет на „Емиратс“ за Дубай, като използваха дипломатическия си статут, за да прескочат паспортната проверка. Кацнаха в Дубай към девет местно време. Самолет за Ню Йорк имаше чак сутринта.

— Хотел „Бур Дубай“ е много хубав — каза Минди Джексън, докато минаваха през митницата. — Дължиш ми едно яко...

— Пиене... или?

Тя се изчерви.

— Пиене. Яко *пиене*. Що за мръсно подсъзнание?!

— „Бур Дубай“ — каза Минди на шофьора, щом взеха такси, и се обърна към Гедеон. — „Кууз“ е джаз бар — пури, червени плюшени кресла, столчета с леопардова кожа на бара, дървена ламперия.

— Знаеш ли, не ми приличаш на любителка на пури.

След дълго влачене във вечерния трафик таксито най-после спря пред хотела, две ултрамодерни обли взаимно пресичащи се черно-бели сгради. Отидоха направо в бара, тъкмо навреме за второто изпълнение.

Докато сядаха, биг бендът засвири. Както можеше да се очаква, встъпителната мелодия беше „Керван“ на Дюк Елингтън. Гедеон се заслуша — хич не бяха лоши.

— За мен водка мартини — поръча Джексън на сервитьора. — Сухо и силно, с две маслинки. И... — Тя плъзна поглед по листа с пури. — И една „Боливар Коронас Гигантес“.

Гедеон си взе бира, решил да я кара по-леко след снощното напиване. Келнерът се върна с напитките и пурата.

— Наистина ли ще я изпушиш? — попита Гедеон, вперил поглед в алуминиевия цилиндър с форма на торпедо.

— Не, за теб е. Обичам да гледам мъже, които пушат пури.

Гедеон се предаде на по-първичните си инстинкти, извади пурата и я прокара под носа си. Беше чудесна. Отрязва края с приложения нож и я запали.

Джексън го наблюдаваше.

— Така си и мислех. Изглеждаш страхотно с пура.

— Да се надяваме, че няма да ме хване рак и да ми отрежат устните.

— И устните ти си ги бива. — Тя отпи, продължаваше да го гледа. — Знаеш ли, никога не съм виждала мъж точно като теб. С толкова черна коса и толкова светлосини очи.

— Брюнет ирландец. Само дето нямам ирландска кръв.

— Басирам се, че почерняваш за нула време.

— За съжаление, да.

В Дубай, толкова далеч от родината, Джексън изглеждаше съвсем различна.

— Имаш ли представа какво означават тези числа? — попита Гедеон.

— Още не. Вече им ги предадох по телефона.

— Бих искал да знам, ако открият нещо.

Тя не отговори. Бендът продължи с друго класическо парче на Елингтън, „Тъжно настроение“.

След като вече й беше дал числата, Гедеон реши, че може да я попритисне малко повече.

— Кажми ми нещо повече за този Кимащ жерав. Името му звучи като от филм за Джеймс Бонд.

— В известен смисъл е точно такъв. Роден убиец. Не знаем почти нищо за него — произхожда от китайския Далечен запад, има монголско потекло, носи в себе си доста от Чингис хан. Израснал е — поне така смятаме — в специална школа, която го е запознала с американската култура. Явно работи в Служба осемстотин и десет.

— Служба осемстотин и десет?

Минди го изгледа учудено.

— За агент, та дори и частен, проявяваш странно невежество.

— Още съм зелен.

— Служба осемстотин и десет е китайското Гестапо или КГБ, само че е по-малка и действа по-целенасочено. Намира се под личния контрол на неколцина висши комунистически функционери. Кимация жерав е един от най-добрите им хора и очевидно са го напмпали с химикали и хормони. Обучен е идеално, обаче не е примитивна машина за убийства, както може би си мислиш. Той е интелигентен и както казах, познава отлично американската масова култура. Четох един отчет, в който пише, че свирел на слайд китара. Блус.

— Направо не е за вярване. Но ако е толкова добър, защо се е прецакал с У?

— Не се е прецакал. Имал е заповед да го убие и да избяга. И го направи. Другите жертви нямаха значение — за него имам предвид.

— Само че не е взел плановете.

— Не е и трябвало да ги вземе — поне тогава. Това е втората фаза. Работи по нея в момента.

— Защо ме преследва?

— Я стига, Гедеон. Поне петима-шестима свидетели са те видели да записваш числата. Не му трябва те — неговата задача е да ликвидира всеки, който ги знае.

Гедеон поклати глава и дръпна предпазливо от пурата.

— Ако го биваше чак толкова, вече щях да съм мъртъв.

— Досега проявяваш невероятна хитрост. Или може би е чист късмет. Въпросът е, че си непредвидим. Заминаваш за Хонконг — това е последното нещо, което би очаквал някой.

— Ти го очакваше.

— Нищо подобно. Обявен си за издирване по всички летища и ни съобщиха за заминаването ти. Когато се върнеш в Щатите, Кимация жерав ще те чака. Съмнявам се, че ще оцелееш. — Джексън се усмихна, извади едната маслинка от чашата си и я лапна.

— Мерси за вота на доверие. Бих могъл да отбележа, че след като ти съобщих числата, ти също се превръщаш в мишена.

— Не бери грижа за мен.

Гедеон отново дръпна от пурата.

— Всъщност как У е успял да замине с плановете?

— Може да го е обмислял от доста време. Той беше от най-висшите им хора, имал е пълен достъп. Може би секскапанът е бил последната капка, която е преляла чашата.

— Откъде изобщо знаете, че плановете са били у него?

— Получихме разузнавателна информация. Струваше ни скъпо и е абсолютно сигурна.

— Възможно ли е да са го пратили за отвличане на вниманието? Като инсценировка?

— Съмнително.

— Някакви данни за самото оръжие?

— Това е най-страшното. Не знаем дали е усъвършенствана термоядрена бомба, или нещо съвсем ново. Специалностите на учените в Лоп Нор предполагат второто — сред тях няма ядрени физици и експерти по експлозиви, а по металургия, нанотехнологии, кондензирана материя и квантова физика.

— Квантова физика? Значи може да е лазер, миниатюрна черна дупка или даже антиматерия.

— По-умен си, отколкото изглеждаш. Между другото, с какво точно се занимаваш в Лос Аламос?

— Проектирам и тествам високоексплозивни лещи.

— Какво е пък това?

— Секретно е. Достатъчно е да кажем, че става дума за лещи от конвенционални бризантни експлозиви, които се използват за взривяване на ядрени глави.

Тя отпи глътка мартини.

— И как човек се сдобива с опита, нужен за такава работа?

Гедеон сви рамене.

— Ами, в моя случай, просто обичам да взривявам разни неща.

— Коли ли искаш да кажеш? И хора?

— Не. Започнах още като дете. Правех пиротехнически устройства, сам си смесвах барут. Фойерверки, такива неща. Взривявах ги в гората зад нашата къща и взимах на съседските деца по двайсет и пет цента, за да гледат. После всичко това ми влезе в... друга употреба. — Той се прозя.

— Истински ренесансов човек. Ще си поръчаме ли вечеря?

— Прекалено съм уморен, за да ям.

— Уморен ли? Значи да си вземем отделни стаи? — И се усмихна в многозначително.

Гедеон се вгледа в зелените ѝ очи, лъскавата коса, луничавото носле. Видя как вената на гърлото ѝ леко пулсира.

— Не съм *чак толкова* уморен.

Тя остави една петдесетачка на масата и се изправи.

— Добре. Не бих искала да харча държавни пари за стая, която няма да се използва.

37.

Роджър Марион с въздишка заключи вратата на апартамента си и спусна резето. В Чайнатаун беше оживен четвъртък и Мот Стрийт гъмжеше от народ, чиято нечленоразделна глъчка се процеждаше през затворените зарешетени прозорци, гледащи към противопожарната стълба и улицата.

Той застана неподвижно, за да се съсредоточи, да възстанови центъра на нарушеното си от безспирния градски хаос спокойствие. Затвори очи, потъна в тишината и изпълни комплекса миле шеняо. Движенията му бяха свободни и естествени. Усещаше въртенето на Долното колело — вечното, безкрайно въртене.

Когато приключи с упражненията, отиде в кухнята да си направи чай. Сложи канчето с вода на котлона, свали тежкия железен чайник и кутия бял чай и подреди всичко на плота. Точно преди водата да кипне свали канчето, наля малко вода в чайника, за да го затопли, разклати я и я изля, загреба с лъжица къдравите бели листенца от кутията и ги заля с гореща вода. Занесе чайника и чашата в дневната и завари там непознат, усмихнато застанал наред стаята със скръстени ръце.

— Чай! Колко мило! — каза той на китайски. Носеше безличен костюм, бяла риза и сива рипсена вратовръзка. Лицето му беше гладко и изпънато като коприна, очите му гледаха студено и пусто, движенията му бяха грациозни. Под дрехите Марион видя съвършен екземпляр със стройна атлетична физика.

— Трябва да се запари — отвърна Роджър, без да даде израз на изненадата си, въпреки че тази неочаквана поява го смая и обърка. — Ще донеса още една чаша.

Мъжът кимна и Марион се върна в кухнята. Докато вадеше чашата от шкафа, измъкна едно ножче от блока на плота и го пъхна под колана на кръста си.

После отнесе чашата в дневната и я остави до чайника.

— Предпочитам белия чай запарен поне десет минути — осведоми го непознатият. — Което ще ни позволи да си поговорим.

Роджър зачака.

Мъжът хвана ръце зад гърба си и бавно закрачи назад-напред.

— Търся едно нещо. — Спря пред гоблена на стената и го разгледа.

Марион мълчеше. Мислено изпълни най-ефикасната комбинация от движения, необходими, за да забие ножа в гърлото на неканения гостенин.

— Знаете ли къде е? — попита онзи.

— Не ми казахте какво търсите.

— Не знаете ли?

— Нямам представа за какво говорите.

Мъжът махна с ръка, сякаш отпъждаше комар.

— Какво щяхте да правите с него?

Марион не отговори. Мислено беше готов.

— Чай?

Непознатият се обърна.

— Още не се е запарил достатъчно.

— Предпочитам го малко по-слаб.

— Тогава си налейте, аз ще почакам.

Роджър плавно се наведе и вдигна чайника за дръжката. Умът му беше ясен и бистър като диамант. Той наклони чайника, напълни чашата с горещ чай, остави чайника, вдигна чашата със спокойно движение, привидно към устните си, и после със светкавично завъртане на китката запрати парещата течност към лицето на мъжа, като в същото време мълниеносно извади ножа и го метна към гърлото му.

Само че нито мъжът, нито въпросното гърло бяха там и ножът проблесна във въздуха, без да поразии целта си. За миг изгубил равновесие от движенията, Марион се наклони напред и докато се опитваше да го възстанови, сякаш изневиделица се стрелна ръка с ноктести пръсти. Пред очите му се появиха нокти, приличащи на метални, и той понечи да ги избегне, ала закъсня и усети в гърлото си свирепа болка, последвана от внезапно парещо нахлуване на въздух.

Последното, което видя, беше застаналият до него мъж, стиснал собствения му окървавен и пулсиращ гръклян.

Кимация жерав отстъпи на няколко крачки от потреперващия труп, чиято кръв изтичаше на тласъци върху килима, пусна на пода отвратителния къс месо, изчака всичко да стане неподвижно и после заобиколи препятствието и отиде в кухнята, където три пъти си изми ръцете с много гореща вода и внимателно огледа костюма си. По дрехите му нямаше следи от „шяорен“, малкия човек^[1]. Цялата сила на движението беше напуснала тялото му. По лачената му лява обувка имаше само няколко капчици кръв. Той педантично ги избърса с влажна кърпа и след това бързо лъсна меката кожа.

Върна се в дневната. Кръвта беше престанала да тече, килимът бе попил по-голямата част и тъмната локва не се беше разширила много. Той отново я заобиколи, наля си чай и отпи с наслада. Запарен тъкмо колкото трябваше. Изпи го и си наля втора чаша. Спомни си една особено уместна мисъл от бездънното си хранилище на конфуцианска философия: „Когато не се налагат нужните наказания, хората не знаят как да си движат ръцете и краката“.

[1] Понятие от философията на Конфуций. — Б.пр. ↑

38.

Гедеон Крю обикаляше конвейера все едно чака багаж. Нямаше никакъв багаж, естествено, но искаше да провери кой друг е там. В ушите му кънтяха прощалните думи на Минди Джексън. „Кимация жерав е забележителен само с това, че е незабележим. Освен пустия му поглед и идеалната му физика“. Разбира се, при конвейера имаше много азиатци, включително неколцина, които отговаряха на доста безполезното описание на Минди.

„Не изпадай в параноя — каза си той. — Съсредоточи се върху следващата стъпка“.

Извади портфейла си и преброи оставащите му пари. Около хиляда. Не за пръв път го обзе яд, че Глин и компания сякаш са го изоставили.

„Но когато се върнеш в Щатите, той ще те чака. Съмнявам се, че ще оцелееш“.

Следващите му стъпки бяха очевидни. Щом У не беше предал плановете след излизането си от митницата и те не бяха у него, можеше да ги е предал на някого *преди* да излезе от нея. В момента Гедеон се намираше тъкмо на това място. И докато обмисляше подхода си, по аудиосистемата за пореден път закънтя предупреждението: „Моля, съобщавайте на съответните власти за подозрителни личности и изоставен багаж“.

Carpe diem^[1].

Той се огледа и видя един охранител.

— Извинете, струва ми се, че забелязах нещо подозрително, и искам да съобщя за това на съответните власти.

— Можете да съобщите на мен — отвърна охранителят.

— Не — превзето заяви Гедеон. — Трябва да съобщя на съответните власти. Много е важно.

— Вече ви казах, можете да съобщите на мен.

— Но по аудиоуредбата съветват да съобщаваме на *съответните власти* — повтори Гедеон по-високо. — Не се обиждайте, но вие сте охранител. Искам да говоря с представител на *властите* — точно

както гласи инструкцията. Няма време за губене. Видях нещо много обезпокоително и трябва веднага да съобщя. — Стисна устни и си придаде агресивен вид.

— Добре, елате с мен — въздъхна охранителят.

Влязоха през един служебен вход, минаха покрай лабиринт от малки работни помещения без прозорци и стигнаха до затворена врата. Охранителят почука и глас отвътре им каза да влязат.

— Много ви благодаря — каза Геденон, влезе, обърна се и затвори вратата под носа на охранителя.

После отново се обърна и видя месест мъж, седнал зад голямо бюро, затрупано с безброй листове.

— Какво има?

Охранителят се опита да влезе, но Геденон затисна вратата с крак, хвърли паспорта си на бюрото и каза:

— ЦРУ. Отпратете охранителя.

Мъжът взе паспорта и го разгледа. Охранителят отново почука. После се чу гласът му:

— Отворете!

— Благодаря — извика му мъжът. — Можете да се върнете на поста си.

Отново насочи вниманието си към паспорта и намръщено проучи дипломатическия печат.

— Не пише нищо за ЦРУ. Имате ли служебна карта?

— Не, разбира се! — рязко отвърна Геденон. — Не носим документи, когато работим под дипломатическо прикритие.

Онзи остави паспорта.

— Добре, какво има?

Геденон му отправи враждебен поглед.

— Капитан Лонгбоу?

— Пише го на табелката ми, да. А сега по-добре ми кажете какво има, господине, защото съм много зает, както сам можете да се убедите. — Можеше да се убеди, че Лонгбоу е свикнал да се разправя с бюрократи и длъжностни лица. Костелив орех.

Геденон извади от джоба си бележник и се консултира с него.

— На седми юни, в дванайсет и двайсет и три през нощта е кацнал самолет на Джапан Еърлайнс. На борда е пътувал Марк У. Бил е проследен да напуска летище „Кенеди“ и таксито му е било

изблъскано от пътя в латиноамериканската част на Харлем. Може да сте чели за този случай. Загинаха осем души, сред които господин У.

— Четох.

— Нужен ни е записът от охранителните камери с движението му от кацането до момента, в който се е качил на таксито.

Лонгбоу се вторачи в него.

— Ще трябва да ми покажете някакъв документ.

Гедеон пристъпи напред.

— Имаме заплаха за терористичен атентат, а вие искате да ви покажа *някакъв документ*?! Дотам ли я докарахме след единайсети септември и две войни?

— Господине, имаме установени правила...

Гедеон се надвеси над него и изкрещя в лицето му като строеви старшина, като го пръскаше със слюнки:

— Правила ли? *Документи*?! Когато е заложен животът на толкова много хора?!

Изключително рискован подход, който обаче можеше да постигне изключително важна цел. Ако не успееше, щеше да се прецака.

Обаче успя.

— Няма нужда да ми викате — отвърна Лонгбоу, като се отдръпна назад, изведнъж уплашен. — Сигурен съм, че може да го уредим.

— Тогава го уредете! Бързо!

Лонгбоу се потеше, явно паникьосан да не вземе неправилно решение. Гедеон рязко смени тона.

— Вижте, капитан, знам, че искате да постъпите както трябва. Уважавам желанието ви. Когато всичко свърши, ще кажа добра дума за вас на началството. Но разберете, документите отнемат време. А ние просто не разполагаме с време. — Отново се надвеси над бюрото. — Ще ви разкрия нещо. Нямам право, обаче виждам, че може да ви се вярва. След малко ще кацне самолет, с който пътува известен терорист — оставили са копелето да се качи на борда в Лагос. Имаме основания да смятаме, че подготвя терористичен удар тук.

— Господи!

— Да, Господи. Вече и без това много се забавихме, опитваме се да наваксаме. В момента пълним терминала с цивилни агенти, обаче

трябва да видя тези записи. Явно има някаква важна връзка.

— Разбирам.

— Може ли да го направим съвсем, ама съвсем дискретно? — попита Гедеон. — Ако подплашим този тип или съучастниците му...

Сега вече Лонгбоу беше сто процента на негова страна.

— Веднага. — Капитанът се изправи. — Елате с мен.

Главната зала на охраната се намираше в недрата на летището и изглеждаше внушително — стени, покрити с видеоекрани, и пултове с ултрамодерна техника. Вътре цареше сумрак и тишина. Десетки хора наблюдаваха мониторите — не само кадри от летището, но и от багажните скенери, рентгените, таксиметровите стоянки и хангарите.

Действаха със смайваща бързина. След двацет минути Гедеон вече излизаше от митницата с току-що записано дивиди.

[1] Използвай момента (лат.). — Б.пр. ↑

39.

— Тази вечер съм донесъл да гледаме филм — каза Гедеон, докато се настаняваше на бялата кожена пейка в Есекс Хаус, усмихна се на Минди Джексън и се обърна към сервитьора: — Донесете ми същото като на нея, сухо и силно, с две маслинки.

— Какъв филм? — попита агентката.

— Шоуто на Марк У. — Гедеон остави дивидито на масата. — От момента, в който слиза от самолета, до таксиметровата стоянка.

Тя се засмя.

— Какво ти е толкова смешно?

— Вече съм гледала това шоу. Кофти е — няма нищо. Абсолютно нищичко.

Гедеон се изчерви.

— Гледала си го?!

— Майтапиш ли се? Това беше първото, което направихме. Как го взе?

Донесоха напитките и той вдигна чашата си, за да скрие разочарованието си.

— Използвах дипломатическия печат в паспорта си. И малко крясъци.

— Някой ден ще се натъкнеш на човек, който няма да ти се върже на глупостите.

— Дотук обаче всичко е наред.

Джексън поклати глава.

— На света има и по-умни от теб.

— Аз не съм го гледал — заинати се Гедеон. — Ще го гледаш ли с мен — горе в стаята ни?

— В стаята ни ли? — Усмивката ѝ стана малко студена. — Случилото се в Дубай си остава там. Ще го гледаме в *моята* стая. Ти намери къде да спиш. Край на споделянето, ако ми позволиш да използвам очарователния ти израз.

Той се опита да си придаде невъзмутим вид.

Минди допи чашата си и се изправи.

- Ще се разочароваш.
- Вече се разочаровах.

Качиха се в стаята ѝ и Гедеон включи дивиди плейъра и зареди диска. Първият кадър показваше панорамен изглед от изхода. В долния край имаше лента с часа, датата и мястото. След малко се появи У. Изглеждаше приблизително така, както си го спомняше: рядка коса, високо чело, плах, малко бледен. Прекоси кадъра и си проправи път през група пътници, чакащи следващия полет.

Последва бърза поредица кадри, един след друг, показващи как У пресича терминала, насочва се към паспортния контрол, нарежда се на безкрайната опашка за чужди граждани, минава проверката, после и митницата, и се спуска с ескалатора.

— Хей, това там си ти! — възкликна Джексън. — Като сърна пред автомобилни фарове.

— Много смешно.

Записът свършваше навън с потеглянето на таксито.

Гедеон разтърка очи. Чувстваше се като пълен глупак: да поеме за нищо толкова голям риск на летището — риск, който спокойно можеше да се обърне срещу него.

— Уморена съм — каза агентката. — Часовата разлика си взима своето, пък и нощес не мигнах, заради теб. Ако не възразяваш?

Гедеон се взираше в замръзналото на екрана такси.

— Искам още веднъж да видя само едно нещо...

— Вън.

— Не, наистина. Искам още веднъж да видя нещо. В самото начало.

— Какво?

— Когато У минава сред онези чакащи хора. Забеляза ли една азиатка с момченце?

— Имаше много азиатци.

— Да, но... Искам пак да видя този момент.

Тя въздъхна. Изгледаха записа още веднъж.

— Ето! — възкликна Гедеон.

— Не видях нищо.

— Виж пак. — Той върна записа и го пусна на бавни обороти.

— Нищо не виждам. Повярвай ми, нашите експерти са го анализирали до най-малки подробности.

— Мълчи и гледай... Ето! — Гедеон замрази кадъра. — Класически номер. Манипулация с обърнатата навън длан.

— Какво?

Той се изчерви.

— Учил съм фокусничество. — Не й разкри причините, поради които се е занимавал с това. — Научаваш се да манипулираш късчета хартия. Илюзионистите наричат такива движения „манипулации“. Обикновено се изпълняват с карти. — Гедеон върна записа и отново го пусна, кадър по кадър. — Внимавай сега. Когато У се приближава, момченцето изпуска мечето... тя се навежда да го вдигне... всички, които я гледат, ще следят ръката, с която вдига мечето. Но я виж лявата й ръка... Лявата й длан е обърната навън с изпъната китка... После У я подминава и след това лявата й ръка е свита, а китката — леко извита.

Той за пореден път пусна записа, пак кадър по кадър.

— Май го видях — колебливо рече Джексън. — Той й подава нещо.

— Не. Не! Обратното — тя му подава нещо. И го прави така, че да го скрие от всички, които я гледат от какъвто й да е ъгъл.

— Защо тя ще му дава нещо?

— Нямам представа. — Гедеон спря записа, откъсна парче от лист с логото на хотела и й демонстрира фокуса.

— Проклетата да съм. Но ако тя му е дала бележка, къде е?

— Кой знае? Сигурно я е унищожил, когато е разбрал, че го преследват.

— Тази жена е ключът — заключи Минди. — Трябва да я открием.

Гедеон кимна.

Тя се обърна към него.

— Ще си разделим работата. Ти търси момчето, аз ще търся жената.

— За бога, как да намеря това момче... — Гедеон млъкна, забелязал на екрана нещо друго, нещо, което Джексън и всички останали явно бяха пропуснали.

Агентката вече си обличаше палтото.

— Обади ми се, ако откриеш нещо. Аз също ще ти се обадя.

40.

Небръснатото лице на Том О'Брайън се изхлузи от подпиращата главата му длан и той се стресна. Погледна часовника с премрежени от съня очи: едва минаваше десет. Беше спал на бюрото си няколко часа и краката му бяха изтръпнали. Пак се повтаряше същото — толкова се бе увлякъл в модула за обработка на данни, който програмираше за Питон, че снощи съвсем бе забравил за сън.

Изправи се с пъшкане и заразтрива краката си. Храна: това щеше да го разсъни.

Зареди в плейъра диск на „Сакраментум“ и се помъкна към кухнята. Отмести купчина мръсни съдове, за да си разчисти работно пространство, извади една багета от хартиената опаковка и я разреза по дължина. Бързо си направи сандвич: фъстъчено масло, резенчета банан, фонданови бонбонки. Постави завършителните щрихи с няколко парченца туршия. Залепи двете половини една за друга, пъкна багетата под мишница, извади от хладилника еднолитрова бутилка „Доктор Пепър“ и се насочи обратно към бюрото си.

Присъствието на някакъв мъж в дневната го накара да изхълца от изненада и смайване. Шишето и сандвичът паднаха едновременно и по пода се разхвърчаха бонбони и туршия. После видя, че е Гедеон Крю.

— Стига си правил така! — извика О'Брайън на приятеля си. — Ако умра от инфаркт, кой ще ти реши проблемчето? — Клекна и почна да събира сандвича, като махаше котешките косми от туршията.

— Само не ми казвай, че още ядеш сандвичи с фъстъчено масло и туршия — захили се Гедеон. — Явно нямаш желание да живееш достатъчно дълго, за да се възползваш от пенсионната си осигуровка.

— Не бери грижа за мене. Мен не ме гонят половината куки от Лангли. — О'Брайън се намръщи. — Нямах време да работя по ония числа.

— Защо?

— За разлика от някои хора, аз трябва да си изкарвам прехраната.

— Да бе. На хонорар. Вечният студент. Кога най-после ще си напишеш доктората?

— И да се изправя пред истинския свят?! — О'Брайън отхапа от сандвича и тръгна към бюрото си, следван по петите от Гедеон. — Виж, не е само заради моята работа, а и заради характера на проблема ти. Нали ти казах, това е като рецепта без съставки. Три супени лъжици хикс, петдесет грама игрек и щипка зет. Без съставките не мога да направя нищичко!

— Имам нужда от помощта ти за нещо друго.

— Ще получа ли още една хилядарка?

Без да обърне внимание на въпроса, Гедеон бръкна в джоба си и извади дивиди.

— Това е видеозапис. Искам да го увеличиш и да изчистиш образа.

О'Брайън го взе и лицето му грейна.

— А, лесна работа.

Гедеон посочи плейъра и изстена:

— Преди да започнем, имаш ли нещо против да го спреш това? Тази музика сто процента предизвиква рак.

Приятелят му го погледна с престорен ужас.

— Не харесваш дет метал?!

— Не, даже да е на промоция. — Гедеон потърси с поглед място за сядане, но в малкия невероятно претъпкан офис имаше само един стол, на който вече седеше О'Брайън. — Никога не съм виждал толкова много боклук, наблъскан в толкова малко място. Кога ще поразчистиш тия вехтории?

— Боклук ли? Вехтории? — изсумтя О'Брайън, докато намаляваше звука на плейъра. — Всичко това ми е нужно за работата ми. Например. — Той завъртя стола си, вдигна сиво метално устройство от стар терминал под ЮНИКС с големина на кутия за обувки, сложи го на бюрото, включи го и го свърза с компютъра си.

— Какво е това? — попита Гедеон.

— ВДТ.

— Повтарям: какво е това?

— Виртуално дигитално телекино. Обикновено се използва за преформатиране на различни видове видео. Точно тоя модел обаче е много полезен за криминалистка работа. — Той го включи, натисна няколко бутона на малкия дисплей и зареди дивидито на Гедеон. Докато машината бръмчеше, О'Брайън отхапа грамаден залък от

сандвича си и кликна два пъти една икона на десктопа на компютъра.
— Стартирам хост приложението на ВДТ.

На екрана се отвори голям прозорец, заобиколен от няколко помалки с бутони за фина настройка, гама-корекция и манипулиране на образа.

— Къде точно?

— Пусни записа. Ще ти кажа, когато стигнеш до съответния кадър.

О'Брайън кликна върху един от бутоните и на екрана се появи образ.

— Летище — позна той. — Мамка му. Това е запис от охранителна камера.

— И какво от това?

— Качеството им е кофти. И са много компресирани.

Гледаха мълчаливо около минута как разтревоженият азиатец върви през навалищата.

— Записът е силно компресиран — вторачен в монитора, каза О'Брайън. — Малко под трийсет кадъра в секунда...

— Ето тук — посочи Гедеон. — Върни мъничко, после го пусни кадър по кадър.

Приятелят му върна записа до момента, в който мъжът навлизаше сред групата пътници, и го пусна отново.

— По-бавно.

О'Брайън отпи голяма глътка „Доктор Пепър“ и поработи с бутоните за фина настройка.

— Един кадър в секунда.

Пред погледите им едно момченце от тълпата изпусна мечето си. Жената до него го вдигна и му го подаде.

— Стоп — каза Гедеон. — Сега, нали виждаш чантата на момченцето?

— Да — потвърди О'Брайън, вперил очи в трептящия екран.

— Искам да намериш най-чистия образ на тази чанта и после да подобриш качеството му още повече. На нея има някакво лого. Искам да го видя ясно.

— Дадено. — Приятелят му върна записа, после го превъртя напред, докато не намери най-ясния кадър с чантата.

— Адски е замъглен — измърмори той. — Онзи, дето ти го е демултиплексирал, направо си е оставил ръцете.

— Хората бързаха.

— Ще се наложи да го прегрупирам, иначе нищо няма да се получи. — Пръстите на О'Брайън заиграха по клавиатурата. Изображението в главния прозорец избледня и се уголеми.

— Какви са тези линии? — Гедеон посочи екрана.

— Получават се при прехвърлянето от двайсет и четири на двайсет и девет и деветдесет и седем кадъра в секунда. Опитвам се да го компенсирам. — Той отново въведе скорострелна поредица команди и образът се проясни и стабилизира. — Така е по-добре. Сега остава да използвам притъпена маска. — С помощта на мишката О'Брайън влезе в серия от подменюта.

— Емблема с някакъв девиз — вторачен в екрана, рече Гедеон.

Приятелят му продължи да работи с машината и да изчиства изображението.

— Rectus est quod disertos facit — прочете Гедеон.

— Какво е това, по дяволите? На латински ли е?

— Красноречието идва от сърцето — преведе Гедеон.

— Каква глупост! — тъжно поклати глава О'Брайън, изумен от невероятния идиотизъм на сентенцията. — Кой го е казал, по дяволите?

— Това е цитат от „Обучението на оратора“ на Квинтилиан. — Гедеон се изправи. — Благодаря, Том.

— Ей, ами моята хилядарка?

— Дояж си сандвича. Ще държим връзка. — Той спря на прага. — Предполагам, че още не си се чул с онзи лекар, а?

— А, да, чух се. Щях да ти разправам.

— И?

— Надявам се, че човекът, чиито са рентгеновите снимки, не ти е близък приятел.

Гедеон впери очи в него.

— Защо?

— Според доктора, свършено е с него.

41.

Гедеон се намести на виниловия стол в денонощното заведение и си поръча кафе, забулени яйца, ситно нарязани сотирани картофи, препечена филия и мармалад. Сервитьорката, чиято пищна фигура опъваше униформа от 50-те години, взе поръчката му и с мощен глас я предаде в кухнята през шубера.

— Трябва да пееш в операта — разсеяно отбеляза той.

Жената се обърна към него и с ослепителна усмивка отвърна:

— *Аз пея* в операта.

„Такива неща се случват само в Ню Йорк“. Гедеон обхвана кафето с длани. Чувстваше се вцепенен.

„Надявам се, че човекът, чиито са рентгеновите снимки, не ти е близък приятел“. Може пък лекарят на О’Брайън да грешеше. Нямахше да е за пръв път. Обаче не му се струваше много вероятно.

Щеше ли да е по-щастлив, ако не знаеше? И просто се наслаждаваше на последната година от живота си в блажено неведение? Но не — това променяше всичко. Гедеон изпитваше странно усещане за разпад на личността, сякаш вече беше извън тялото си, далеч от света на живите. Изведнъж, съвсем ненадейно, пред него се бяха появили съвсем нови приоритети. Вече нямаше смисъл да търси жената на живота си, да създава семейство. Нямахше смисъл да прави кариера. Нямахше смисъл да не пуши, да следи холестерола си. Всъщност нищо нямаше смисъл.

Отпи глътка кафе и се опита да се отърси от чувството за смаяно безсилие. „Едно по едно“. По-късно щеше да има много възможности да мисли за това. В момента го чакаше работа.

Наложи си отново да се съсредоточи върху Трокмортън Академи. Оказа се прав за мотото на частното училище. След като проучи уебсайта му, се сдобил с важна, макар и неумишлено разкрита информация за учебното заведение. То беше изключително недостъпно и не даваше сведения за учениците и персонала. Ала всеки човек и организация си имаха слабости и тази на Трокмортън Академи си

личеше от пръв поглед: егоистична надменност. *Pectus est quod disertos facit.* Да бе, как пък не.

Сега трябваше да разработи социалноинженерен план, чрез който да се възползва от тази слабост. Те не бяха идиоти. Не можеше да се изтъпани там като преуспял надут милионер, управляващ хедж фондове, който иска да запише сина си в училището. Несъмнено вече бяха виждали такива, неведнъж. Нямаше да се поддадат. Не можеше да се представи за звезда, фалшива или истинска: Гугъл беше сложил край на тази игра. Искаше се тъкмо обратното — нещо, което да засегне по-дълбоко техните надежди, високомерието и може би предразсъдъците им. Докато размишляваше в тази насока, в главата му постепенно започна да се оформя верният подход. За неговото приложение обаче щяха да са необходими двама. Джексън не ставаше: в момента агентката провеждаше самостоятелно разследване, пък и не беше от нужния тип. Не, налагаше се да прибегне до Орхидея. Тя щеше да е идеална. Гедеон потисна обзелото го угризение, че пак ще я използва: каза си, че целта оправдава средствата. В края на краищата няма самата тя не бе споделила, че иска да ѝ се обади?

Един мъж се настани на съседния стол и остави на плота сгънат „Поуст“. Гедеон се ядоса, че в празното в три сутринта заведение някакъв тъпанар трябва да седне точно до него.

Келнерката му донесе чинията, остави я и се обърна към другия клиент, който си поръча кафе и датски сладкиш.

Тя напълни чашата му, сервира му сладкиша и се върна в кухнята.

— Как е? — измърмори мъжът и разгърна вестника.

Гедеон сърдито погледна настрани и реши да не му обръща внимание.

— Парите ти сигурно са на свършване — продължи онзи, докато преглеждаше първата страница.

Гедеон усети, че нещо докосва крака му, и погледна надолу — мъжът му подаваше дебела пачка под плота. Преди да успее да реагира, човекът я пхна в джоба на якето му, без да престава да си чете вестника. Гедеон вдигна глава и се вторачи в лицето му.

Гарса. Дясната ръка на Илай Клин в ЕИР.

Обзе го неприятна смесица от удивление и раздражение. Толкова за прословутата му способност да се движи под радара.

— Крайно време беше! — сприхаво каза той, засрамен, че е допуснал да го изненадат. — Чудех се кога Глин ще ми прати момчето си за всичко.

Гарса се намръщи и изгуби донякъде невъзмутимостта си.

— Така ли ми *благодариш*?

— Да ти благодаря ли? Вие в ЕИР явно знаете за тази ситуация много повече, отколкото ми разкрихте. Имам чувството, че ме зарязахте на произвола на съдбата.

Гарса отпи глътка кафе, отместа сладкиша настрана, изправи се и остави няколко долара.

— Добре се справяш — поне засега. Ако бях на твое място, вместо да мърморя, щях да се тревожа за това, че сме успели да те открием. Щом успяхме ние, значи ще може и Кимация жерав.

Мъжът се измъкна в нощта, като остави разгърнатия вестник на плота. Водещото заглавие гласеше:

УБИЙСТВО НА МОТ СТРИЙТ

ГРЪКЛЯНЪТ НА ЖИТЕЛ НА ЧАЙНАТАУН ИЗТРЪГНАТ ОТ УБИЕЦ

Отдолу имаше снимка на Роджър Марион.

42.

Мъжът, известен като Кимащия жерав, бавно крачеше по тротоара пред заведението. Крю още си приказваше с дебелата келнерка. Онзи, който му беше дал парите, вече си бе отишъл. Той не го интересуваше. Интересуваше го Крю.

Спря до площадката на една изоставена сграда, седна на стъпалата, остави увитата в книжна кесия кутия бира до себе си и сведе глава. Редицата кофи за боклук, извадени, за да ги изхвърлят на сутринта, хвърляха дълги сенки и скриваха лицето му още повече. Шумни младежи пресякоха улицата на ъгъла на Авеню Си и продължиха нататък в мрака, като се смееха и викаха. После отново се възцари тишина.

Кимащия жерав пъкна дясната си ръка в джоба на стария си шлифер, сви пръсти и остриите като бръсначи пера на напръстниците тихо изтракаха едно в друго. Бяха го обучили да използва различни екзотични оръжия — сай, нунджако, флейта, бастун, шурикен, тигрова вила, — но напръстниците бяха негово изобретение. Бяха оригинални дънлоп, малко изменени, заточени и полирани. Като малък в тренировъчния храм в Китай го бяха потопили в американската култура — филми, книги, видеоигри, музика. Особено музика, тъй като музиката е душата на един народ. По собствено желание започна да свири на слайд китара и научи мелодиите на Големия Бил Брунзи, Слепия Уили Джонсън и Скип Джеймс. „Хард тайм килинг флор блус“. Ей това беше истинска американска музика.

*Ако някога се измъкна от тази мизерия,
вече няма да падна толкова ниско.*

Докато си пееше под нос, пръстите му, скрити в огромния джоб на шлифера, подръпваха въображаемите струни и подострените пера на напръстниците потракваха като куки за плетене.

С периферното си зрение зърна в ресторанта движение и като продължаваше да си тананика, насочи вниманието си натам. Крю беше. Излезе от заведението, пресече улицата с онази негова типична подскоклива походка и зави по тротоара към Авеню Си, приближаваше се към Кимация жерав. Той зачака, държеше главата си наведена, тъй че ниската периферия на старата му шапка да скрива лицето му. И през цялото време не преставаше да си подпява, напръстниците потракваха.

Крю го подмина и Кимация жерав го остави да се отдалечи. Усмихна се, доволен с каква лекота се е справил. Засега имаше причини да не го убива — сериозни причини. Крю излезе на Авеню Си, вдигна ръка и почти незабавно спря такси. Кимация жерав запомни номера на колата и продължи да си тананика.

След половин час се изправи, протегна се и се затътри по улицата. Извади джиесема си, обади се в „Поръчки на таксита и лимузини“ и обясни, че е забравил палмтопа си в таксито, което го е качило на Авеню Си и Тринайсета към три и половина и го е закарало до Гранд Централ. После изчака да се свържат с шофьора. Показа се, че човекът не е виждал палмтопа, но настана объркване относно крайната точка на пътуването, тъй като данните за това такси показваха, че пътуването не е свършило на Гранд Централ, а на Парк Авеню и Петдесета — пред хотел „Уолдорф-Астория“. Кимация жерав благодари на шофьора, извини се за грешката и затвори.

Изхвърли безформения шлифер в една от кофите за боклук, излезе на Авеню Си и също хвана такси.

— „Уолдорф“ — нареди лаконично, когато се настани на задната седалка.

43.

Гедеон Крю хвърли дебелия пачка банкноти на леглото в апартамента си, извади мобилния си телефон и се обади на Орхидея.

— К'во искаш, мама ти стара?

След много обиди, укори и извинения се съгласи с описания от него сложен план.

Гедеон затвори, отиде до прозореца, който гледаше към Парк Авеню, и внимателно проучи широкия булевард пред хотела. Не можеше да се отърси от усещането, че го следят, но това сигурно се дължеше на внушената му от Гарса параноя. Беше дал на таксиметровия шофьор специални указания, за да се увери, че по петите му няма никой, и не вярваше, че някой е успял да го открие. Тогава защо се чувстваше като мравка под лупа?

Обади се да му донесат пластмасовата кутия от багажното хранилище на „Уолдорф“, където я бе оставил, преди да замине за Хонконг. Извади съдържанието ѝ, прегледа го, спря се на роля от „Смъртта на търговския пътник“ — ненатрапчиво отчаян от живота човек от средната класа, — събра необходимите елементи и се дегизира. Огледа се в стигащото до пода огледало на вратата на гардероба и остана доволен от видяното.

После си погледна часовника. Тъкмо минаваше четири. Дегизиран, Гедеон излезе от хотела през задната врата и тръгна на изток по Петдесет и първа улица.

Орхидея се мотаеше пред малкия Гринеикър Парк, както я беше инструктирал.

— Извинявайте, госпожице...

Проститутката се обърна към него и отвърна с глас, режещ като сух лед:

— Чупката. Имам среща.

— Добре, но се изгубих и...

Тя едва не го заплю.

— Разкарай се веднага, иначе така ще те изритам в ташаците, че ще направя импотентно цялото ти семейство.

Гедеон се засмя, доволен от ефективността на дегизировката си.

— Аз съм, Гедеон. Страхотен костюм, нали?

Тя ахна и се взря в лицето му.

— Господи, сега си по-зле и отпреди. — Хвърли цигарата си и гневно започна да я мачка с ток. — Адски си нахален! Да ми се обадиш, след като миналия път постъпи толкова отвратително.

— Отседнал съм в „Уолдорф“ — каза той, без да обръща внимание на думите ѝ, хвана я под ръка и я помъкна по улицата. — Виж сега. — Пъхна пачка банкноти в ръката ѝ. — Искам да вземеш стая в „Уолдорф“ на името на господин и госпожа Тел. Качи се в стаята, легни си и угаси осветлението, но остави вратата отключена. Ще дойда при теб след половин час.

— Ама ти...

Ала той вече я беше пуснал и се отдалечи по Петдесет и първа улица, влезе в хотел „Метрополитън“, освободи се от дегизировката си в коридора на един по-горен етаж, излезе и отново се появи в „Уолдорф“ като Гедеон Крю. Отиде в стаята си, пак се дегизира и слезе на рецепцията, където се представи като господин Тел, съобщи, че имал среща с жена си, мина по пустите коридори до наетата от Орхидея стая, отвори вратата, влезе, затвори я и заключи.

Тя се надигна и седна в леглото, завивката се смъкна донякъде от голото ѝ тяло.

— Повече няма да ти се връзвам на глупостите, казвам ти го категорично!

Гедеон се настани до нея и обхвана лицето ѝ в шепи.

— Знам, че се държах кофти, но ме изтърпи още мъничко. Утре ще се облечем като семейна двойка от средната класа и ще се опитаме да запишем нашето вундеркиндче в Трокмортън Академи. Обещавам ти, ще е забавно. Пък и ще получиш прилична сума.

Тя се вторачи в него.

— Не ми харесва как се отнасяш с мене. И съм сигурна, че това няма нищо общо със системата на Станиславски — пълни глупости. Искам да знам какво става.

— Знам, че искаш, обаче сега имаме нужда от сън, защото утре ни очаква голям ден.

Орхидея го изгледа накриво.

— От сън ли? — Прегърна го и го привлече върху леглото. —
Разкарай тоя тъп грим и ще ти покажа от какъв „сън“ имаш нужда!

44.

Кимация жерав седеше пред черквата „Сейнт Бартоломю“ и дрънкаше на електрическата си китара. В разтворения калъф пред него имаше само няколко монети. Беше девет сутринта и по тротоара профучаваха на път за работа много банкери и брокери, които изобщо не му обръщаха внимание.

Изглеждам смешно в собствените си очи...

Дърпаше струните и пееше с нисък дрезгав глас, глас, упражняван с дългогодишно слушане на Бука Уайт. Чувстваше се спокоен след паниката по-рано същата сутрин, когато Крю за малко да му се изплъзне. Някакъв номер със стаите и внезапната поява на жената. Едва не се заблуди. Едва. Ако не беше характерната подскоклива походка на Крю, със сигурност щеше да се заблуди.

И ми се струва, че смъртта ми е уредена...

Крю тръгна нанякъде с нея и той реши да не ги проследява, защото знаеше, че ще се върнат. Кимация жерав отдавна бе научил, че е опасно да следиш жертвата си маниакално. Това често водеше до обратния резултат. А и нямаше нужда: животът на всеки се подчиняваше на определени модели, движеше се в кръг и беше по-добре да откриеш модела и да очакваш поредното завъртане, отколкото да проследяваш всяка безполезна стъпка. Проследяването ставаше необходимо, когато моделът се разчупваше и жертвата се отправяше по нов път.

Изглеждам смешно в собствените си очи...

Костюмарите бързаха покрай него, съсредоточени върху финансови дела. Започваше да се ядосва, че никой не пуска пари в калъфа — тези господари на вселената го подминаваха, без да го погледнат. После някой ненадейно му остави двайсетачка.

И ми се струва, че смъртта ми е уредена...

Така беше по-добре. Америка. Каква прекрасна страна! Жалко, че бе обречена на провал.

45.

Гедеон Крю слезе от колата и погледна приемната сграда на Трокмортън Академи — сива гранитна постройка от XIX век в неоромански стил, заобиколена от идеално подкастриени храсти, цветни лехи и окосени морави. Месинговата плоча на стената съобщаваше, че сградата носи името Суидин Котидж, следвайки скромния навик на белите англосаксонски протестанти да наричат гигантски дворци „котиджи“ или с други думи — „къщурки“. Определено излъчваше атмосфера на пари, привилегии и самодоволно превъзходство.

— Това е пълна глупост — застанала на паркинга, каза Орхидея, докато изпъваше самото на префърцунения си оранжев костюм. — Не разбирам. Приличаме на идиоти. Веднага ще ни изхвърлят.

— Възможно е — отвърна Гедеон. Носеше дебела папка с документи, чиято подготовка му беше отнела няколко часа напрегнат и внимателен труд. Приглади карираните си панталони и сако, поправи полиестерната си вратовръзка и се насочи към входа.

— Не знам защо си решил да се облечем така — ядосано прошепна тя. — *Изобщо* не се вписваме тук.

Гедеон успокоително я хвана за ръка.

— Просто гледай какво правя аз. Всичко ще ти се изясни, обещавам.

Влязоха в приятно мебелирана чакалня. Рецепционистката ги погледна и попита с преднамерено безизразен глас:

— Какво обичате?

— Здравейте — сърдечно каза Гедеон, приближи се и я изненада, като стисна ръката ѝ. — Господин и госпожа Крю. Идваме да запишем сина си Тайлър в училището.

— Имате ли уговорена среща?

— Да.

— С кого?

Това „с кого“ му хареса. Жената явно се стараеше да спазва граматиката. Той затършува из документите.

— С господин Ван Ренсалиър. — Гедеон нарочно сбърка старото нюйоркско име.

Тя се изправи и изчезна във вътрешното помещение. След малко отново се появи и каза:

— Господин Ван Ренселиър ще ви приеме веднага.

Отговорникът за приема на ученици изглеждаше точно както се надяваше Гедеон: висок, спокоен, дружелюбен, облечен безлично. Малко по-дългата коса и модерните очила предполагаха човек, който, макар и не точно либерален, се смята за толерантен и умерен.

Идеално.

Ван Ренселиър ги поздрави топло и очите му издадоха само мимолетна тревога — иначе професионално успя да скрие реакцията си към облеклото и маниерите им.

— Страшно много ви благодаря, че ни приемате — каза Гедеон, след като се представиха. — Искаме да запишем сина си Тайлър във втори клас. Той е изключително момче.

— Разбира се. Естествено, в Трокмортън Академи имаме доста сложна процедура, която се изразява в разговори с родителите и детето, препоръки от досегашните учители и различни тестове, съобразени с възрастта на ученика. Имам много повече кандидати, отколкото можем да приемем, за съжаление. И както ви обясних по телефона, боя се, че в момента нямаме свободни места за втори клас.

— Но Тайлър е изключителен!

Ван Ренселиър продължаваше да стои прав.

— Та както споменах, макар че с удоволствие ще ви предложим кратка обиколка на кампуса, няма да е честно да отнемам повече от ценното ви време, без никаква надежда, че ще приемем сина ви. Ако се появи някаква възможност, разбира се, ще ви съобщим. А сега с удоволствие ще ви организираме тази обиколка.

— Благодаря. Обаче за всеки случай ще ви оставя тая папка с творби на Тайлър... — Гедеон размаха папката пред Ван Ренселиър, който я погледна с едва забележима следа от презрение.

— В момента това не е необходимо.

— Нека ви оставя поне симфонията!

— Сим... Моля?

— Симфонията. Тайлър композира симфония.

Дълго мълчание.

— На колко години казахте, че е Тайлър?

— На седем.

— Някой помогна ли му да композира тази... симфония?

— О, Господи, не! — неочаквано се обади Орхидея и дрезгавият ѝ тютюнджийски глас отекна в затвореното помещение. — Какво разбираме ние от класическа музика?! — Последва смях.

Гедеон сдържа усмивката си и измъкна от папката няколко нотни листа. След кратко колебание Ван Ренселиър ги взе.

— Използва гаражбенд, някаква компютърна програма — поясни Гедеон. — Звучи страхотно, с много тромпети. Нося и записа на сиди. Непременно трябва да го чуете.

Ван Ренселиър прелисти разпечатаната симфония.

— Някой трябва да му е помогнал.

— Никой. Наистина. Ние даже не знаехме, че го прави.

— Хм, нито един от вас двамата ли не е музикален?

— Аз харесвам Лейди Гага — с нервен смях отвърна Орхидея.

— Откъде... се е появил интересът на Тайлър към музиката?

— Нямам представа. Той е осиновен, нали разбирате, от Корея.

— От Корея — повтори Ван Ренселиър.

— Да. Разни наши приятели си осиновяваха деца от Азия и ние решихме, че ще е страхотно, понеже... хмм... не можем да имаме деца. И така щяхме да имаме обща тема за разговор с тях, нали разбирате. Обаче не е само симфонията. Ето някои негови рисунки. Можете да ги задържите — копия са.

Той извади рисунките. Удивително какво можеше да открие човек в Мрежата. Преди да ги принтира, беше прибавил в долния ъгъл на всяка мъничък подпис — ТАЙЛЪР КРЮ.

Ван Ренселиър взе рисунките и ги разгледа.

— Това е нашето куче, Тайлър много го обича. А това е някаква стара черква, момчето я намери в една книга.

— Катедралата в Шартър — промълви Ван Ренселиър.

— Моля? — Оказа се адски трудно да открие нужните рисунки сред огромния избор в интернет, защото трябваше по точно определен начин да съчетават детска наивност с творчески талант.

— Удивително — тихо произнесе Ван Ренселиър, докато прелистваше рисунките.

— Тайлър наистина е *изключителен* — за кой ли път заяви Орхидея. — Вече е по-умен от мен. — Лапна драже дъвка и раздвижи челюсти. — Дъвка?

Ван Ренселиър не отговори. Беше погълнат от рисунките.

— Трябва да ви кажа, че иначе Тайлър си е съвсем обикновено дете — продължи Гедеон. — Изобщо не е надут, обича да гледа „Семейният тип“ с нас, смее се като идиот. Особено му харесва епизодът, в който Питър се напива и си смъква гащите точно когато минава патрулката.

— Тая серия е върхът! — изкикоти се Орхидея.

— „Семейният тип“ ли? — На лицето на Ван Ренселиър се изписа ужас.

— Както и да е. В папката има няколко сонета на Тайлър, още рисунки и музикални композиции.

— И всичко това сам ли го е направил?

— Аз му помогнах с карикатурите — гордо заяви Гедеон. — Ама иначе ние не разбираме нищо от музика, литература и рисуване. Собственик съм на спортен бар, нали разбирате. В Йонкърс^[1].

Ван Ренселиър премести поглед от него към Орхидея.

— Бива го и по математика, не знам откъде ги е научил тия неща, по дяволите. Точно както сам се научи да чете, когато беше на две години и половина. А, тук нося и писма от негови учители. — Той бръкна в папката и извади няколко писма, които внимателно беше съчинил и разпечатал на листове с фалшиви училищни емблеми. — Това е от учителя му по математика... той е много по-напред от връстниците си... а това е от директора. — Писмата красноречиво разкриваха изключителния гений на Тайлър, а някои съдържаха грижливо завоалирани алюзии за домашната му среда.

— А, ето ги и резултатите му от теста. Някой му дал да направи тест за интелигентност.

Ван Ренселиър ги проучи. Лицето му стана неподвижно, почти безизразно, и листът леко затрепери в ръката му.

— Мисля, че... — бавно започна той. — При тези обстоятелства... може би ще успеем да намерим място за Тайлър в Трокмортън. Разбира се, ще трябва да се срещнем с него и да изпълним процедурата по кандидатстването.

— Прекрасно! — възкликна Орхидея и плесна с ръце. Започваше да се вживява в ролята си.

— Заповядайте, седнете — покани ги Ван Ренселиър.

— Един момент — докато се настаняваше, рече Гедеон. — Искам да се уверя в някои неща. На първо място, ще има ли други ученици от азиатски произход в класа му? Не искам да се чувства изолиран.

— Непременно — побърза да потвърди Ван Ренселиър, превключвайки на пълен търговски режим.

— Горедолу колко? Не само във втори клас, но и по-нататък. Искам да знам броя им.

— Сега ще поискам списъците на класовете. — Ван Ренселиър се обади на рецепционистката и ѝ даде съответните инструкции. Тя се появи след малко със списък. Отговорникът за приема му хвърли един поглед и го постави пред Гедеон. — Децата от азиатски произход са маркирани.

Гедеон взе листа.

— Боя се, че не мога да ви позволя да го задържите. Имаме строга политика да не разпространяваме информация за нашите семейства.

— А, естествено, естествено. — Гедеон го прочете и запомни имената наизуст. Петнайсет ученици. Тъкмо това го интересуваше. — Чух също, че в кампуса имало сериозна грипна епидемия — строго каза той, докато оставяше листа.

— Грипна епидемия ли? Няма такова нещо.

— Така чух. Всъщност чух, че на седми юни, точно преди завършването, били болни над три четвърти от учениците от началния курс.

— Невъзможно. — Ван Ренселиър отново повика рецепционистката. — Донесете ми данните от присъствената книга за началния курс на седми юни.

— Един момент.

— Може ли кафе? — попита Гедеон и погледна кафеника в ъгъла.

— Моля? О, извинявайте! Трябваше да ви предложи по-рано. Колко съм невнимателен!

— Няма проблем. Искам го с повечко сметана и три бучки захар.

— Повечко сметана и четири бучки захар за мене — даде поръчката си Орхидея.

Ван Ренселиър се изправи и лично отиде да сервира кафето. Междувременно рецепционистката се върна и остави документа на бюрото в същия момент, в който Ван Ренселиър донесе кафето. Гедеон посегна към чашата си, като се надигна от стола, и всички тези движения някак си го накараха да събори чашите и да разлее кафе по цялото бюро.

— О, ужасно се извинявам! — извика той. — Колко съм непохватен! — Извади носна кърпичка, започна да попива кафето, да бърше документите и да се суети, като разблъскваше всичко насам-натам.

Рецепционистката донесе хартиени кърпи.

— Много съжалявам — повтори Гедеон. — Много съжалявам.

— Няма проблем — нервно отвърна Ван Ренселиър, като оглеждаше мокрите изцапани документи. — Случва се. — После лицето му внезапно просия отново. — Бихме искали да видим Тайлър колкото може по-скоро. Да насрочим ли интервюто още сега?

— Ще ви се обадя — каза Гедеон. — Задръжете папката. Трябва да вървим.

След няколко минути вече бяха в колата и излизаха през портала от ковано желязо. Орхидея се задушаваше от смях.

— Божичко, колко си забавен! Само каква физиономия имаше оня тип! Смяташе ни за отвратителни. *Отвратителни!* Познавам ги такива като него — винаги искат свирки, щото жените им не щат да гъл...

— Ясно, ясно — прекъсна я Гедеон с надеждата да насочи разговора в друга посока. — Той искаше да спаси клетия Тайлър от нас, това беше очевидно.

— Е, какъв беше смисълът? Защо беше тоя маскарад? И недей да ми излизаш пак с ония глупости за системата на Станиславски.

Списъците на класовете и данните от присъствената книга за седми юни бяха на сигурно място в джоба на Гедеон и щяха да покажат точно кое азиатче е отсъствало в деня след кацането на самолета на У на „Кенеди“. Защото, смяташе той, дете, което е било на

международното летище след полунощ, едва ли можеше да е отишло на училище на другата сутрин.

— Системата на Станиславски — заяви Гедеон Крю. — Имаш честната ми дума, че всичко това беше свързано с нея. И ти си истинска звезда.

[1] Град в щата Ню Йорк. — Б.пр. ↑

46.

— Просто ми се ще да ми беше обяснил какво *всъщност* става, по дяволите! — каза Орхидея, когато завиха на ъгъла на Петдесет и първа и Парк Авеню. Гедеон крачеше бързо. Избягваше въпросите ѝ по целия обратен път и се опитваше да се съсредоточи върху следващия си ход. И това все повече я ядосваше.

Тя се мъчеше да не изостава от него.

— По дяволите, защо не ми говориш?

Гедеон въздъхна.

— Защото ми писна да лъжа хората. Особено тебе.

— Тогава ми кажи истината!

— Опасно е. — Подминаха железния портал на Сейнт Бартс Парк и Гедеон чу някакъв уличен музикант да свири стар блус. Рязко спря и се заслуша. Далечните акорди на китарата стигаха до него сред шумотевеицата на обедния трафик.

Гедеон постави длан върху ръката ѝ.

— Чакай.

— Не можеш да ме държиш на тъмно...

Той стисна предупредително ръката ѝ и тя млъкна.

— Просто запази спокойствие — прошепна Гедеон. — Не реагирай.

И отново се заслуша в тихата музика и дрезгавия глас.

*Когато дойде време да умра,
не искам никой да тъгува...*

— Какво има? — също шепнешком попита Орхидея.

Гедеон ѝ отговори с още едно леко стискане, обърна се и се престори, че някой му е позвънил по джиесема, което им даваше повод да останат да слушат.

*А тебе моля само за едно:
да върнеш тялото ми у дома.*

Гедеон позна парчето — „Когато дойде време да умра“ на Слепия Уили Джонсън. Изпита смътно усещане за дежа вю и се опита да си спомни къде е чувал наскоро същата слайд китара.

Слайд китара.

Беше на Авеню Си. И то не китара, а някакъв скитник, който си тананикаше същия стар блус. Когато излизаше от ресторанта. Представи си тъмната улица и клошаря, седнал на едно стълбище, и как си тананикаше под нос.

*Да, да, да, за да мога спокойно да умра.
Да, да, да!
Да, да, да, за да мога спокойно да умра.*

Сега вече се заслуша внимателно. Биваше го този тип. Даже много го биваше. Не парадираше с техника, а свиреше спокойно и бавно, както трябва да се изпълнява истински делта блус. Ала докато слушаше, Гедеон забеляза, че текстът тук-там се различава от версията, която познаваше най-добре. Тази версия не му беше известна.

*Иисус ще ми оправя,
Иисус ще ми оправя,
Иисус ще ми оправя смъртното ложе.*

Това откритие го изуми. Скри изненадата си, затвори джипсета, като че ли е приключил разговора, и поведе Орхидея под ръка към главния вход на „Уолдорф“. Щом влязоха, ускори ход и я затегли през фойето покрай гигантската декоративна саксия към „Пийкок Али“.

— Ей! Какво става, по дяволите?

Профучаха покрай метрдотела, отблъсквайки предложените им менюта, минаха през ресторанта и влязоха през двукрилата врата на кухнята.

— Къде отивате? — Гласът на метрдотела едва се чуваше от тракането на тенджерите и виковете на готвачите. — Господине, не можете да...

Но Гедеон вече почти тичаше към дъното на кухнята. Мина през друга двукрила врата и излезе в дълъг коридор, от двете страни на който имаше гигантски хладилни камери.

— Върнете се! — разнесе се далечният глас на метрдотела. — Някой да повика охраната!

Гедеон рязко зави, мина през трета врата и се озова във вътрешен склад. Продължи, следван от протестиращата Орхидея, излезе на товарната площадка пред склада, спусна се по стъпалата и спринтира по късата отбивка, водеща до Петдесета улица, като вече теглеше Орхидея със себе си. Бързо пресече на отсрещния тротоар, въпреки гневните клаксони на колите, извървя две преки в посока, обратна на центъра, влезе в ресторант „Четири сезона“, качи се по стълбището на втория етаж и влетя в кухнята.

— Пак ли?

Предизвиквайки нови протести и крясъци, двамата изскочиха на Лексингтън Авеню срещу входа на метрото на Петдесет и първа улица, тичешком пресякоха улицата и се спуснаха по стълбището. Гедеон прокара картата си през скенера на входа два пъти и излязоха на перона тъкмо когато пристигаше мотрисата. Качиха се и вратите се затвориха.

— Какво става, по дяволите?! — задъхано попита Орхидея.

Той се просна на една от седалките. Беше чул същия глас да тананика и пее на Авеню Си. А днес мъжът свиреше изключително рядка версия на песен на Слепия Уили Джонсън — версия, разпространена на плоча само в Европа и Далечния изток.

„Щом ние успяхме да те открием, значи ще може и Кимация жерав“ — бе казал Гарса. И явно наистина беше успял.

Гедеон бавно въздъхна и предпазливо се огледа. Нямаше начин Кимация жерав да ги е проследил дотук.

— Съжалявам. — Хвана Орхидея за ръката. Все още дишаше тежко.

— Вече започва да ми писва от твоите щуротии! — почти извика тя.

— Знам, знам. — Гедеон я потупа по ръката. — Наистина бях несправедлив към теб. Виж, Орхидея, въвлякох те в нещо, което е много по-опасно, отколкото предполагам. Проявих се като пълен идиот. Трябва да се върнеш вкъщи и да кротуваш. Когато всичко това свърши, ще ти се обадя.

— Как пък не! Няма да ме зарежеш пак!

Сега вече наистина крещеше и всички във вагона се обръщаха към тях.

— Обещавам, ще ти се обадя. Обещавам!

— Няма да допусна да се отнасят с мен като с боклук!

— Моля те, Орхидея, аз те харесвам, наистина. И тъкмо затова не мога да те въвлека в тези неприятности. — Той внимателно се вгледа в нея. — Ще ти се обадя.

— Защо просто не го кажеш? — извика тя. От очите ѝ изведнъж бликнаха сълзи и потекоха по лицето ѝ. — Загазил си, нали? Мислиш, че не виждам?! Защо не ми позволиш да ти помогна? Защо все ме отблъскваш?

Сърце не му даде да го отрече.

— Да, загазил съм, обаче не можеш да ми помогнеш. Просто се прибери вкъщи. Ще те потърся, обещавам. Скоро ще свърши, по един или друг начин. Виж, трябва да вървя.

— Не! — Тя се вкопчи в него като удавница.

Напразно. Гедеон трябваше да се избави от нея — заради собствената ѝ безопасност. Мотрисата спря със стонове на Петдесет и девета улица и вратите се отвориха. Взел ненадейно решение, той се отскубна в последния момент и изскочи навън. Спря и се обърна, за да се извини отново, ала вратите се затвориха и Гедеон зърна опустошеното ѝ лице през прозореца, докато мотрисата потегляше от станцията.

— Обещавам да ти се обадя! — извика той, но беше късно. Мотрисата вече я нямаше.

Същия следобед Гедеон унило шофираше взетия под наем шевролет по пътищата на Джърси. Мина през тунела „Холанд“, после продължи на север през уморения от старост градски лабиринт, градчетата в който незабележимо преливаха едно в друго: Кърни, Норт Арлингтън, Ръдърфорд, Лодай. Улиците изглеждаха еднакви — тесни, натоварени, плътно обградени от три-четириетажни тухлени сгради, по чиито опушени фасади клаустрофобично висяха тежки снопове телефонни кабели. Сегиз-тогиз успяваше да зърне някогашен градски център сред срасналите се селища: навес над входа на вече изоставен кинотеатър, кристална витрина на едновременно кафене. Знаеше, че преди петдесет-шейсет години тези места са били отделни градчета, слънчеви и блестящи, пълни с кокетки с къси чорапки и ергени с бомбета и алаброси. Сега бяха само призрочни палимпсести, скрити под безкрайна процесия от колбасарници, зарзаватчийници, магазини за преоценени стоки и мобилни телефони.

Навлезе в окръг Бъргън и мина през още няколко тъжни градчета. Имаше много по-бързи начини да стигне до целта си, разбира се, но искаше за известно време изцяло да бъде погълнат от нещо толкова безмозъчно като шофирането. Изпълваха го неспокойни и нежелани чувства: тревога от факта, че Кимация жерав е успял да го проследи, срам от собственото му отношение към Орхидея. Казваше си, че е за нейно добро, за нейна защита — че за нея е по-добре да не се обвързва с човек, на когото му остава само една година живот. Това не му помагаше да се почувства по-добре. Беше я използвал, при това най-цинично.

Колкото по на север отиваше, колкото повече се приближаваше към границата на щата Ню Йорк, толкова по-широки и по-зелени ставаха улиците и трафикът се разреждаше. Жилищата бяха повнушителни, по-раздалечени едни от други. Гедеон сведе поглед към листа на дясната седалка. „Бию Лиан — Дафа център, Бъргън, Олд Тапан“ — беше си записал адреса. С помощта на неволно дадените му от Ван Ренселиър данни от присъствената книга лесно откри азиатчето

от летище „Кенеди“ — Джийе Лиан — и оттам стигна до майка му. Не знаеше какво е Дафа център, но това бе местоработата на жената — и съответно неговата цел.

След петнайсет минути влезе в оградена площ, която за негова изненада приличаше на старо имение: не огромна, но добре поддържана голяма каменна сграда, отделен гараж и портиерна, всичко това превърнато в нещо като малък кампус. Поставената навътре от пътя табела гласеше: „Дафа център — Бъргън“.

Спря на паркинга до главната сграда и тичешком взе стъпалата пред двукрилата врата, украсена с филигран от ковано желязо. Озова се в богато декорирано преддверие, превърнато в приемна. На стената висеше изискан надпис: „Упражнения фалунгун — 3–5 дни, учение — 7–10 вечери“. От двете му страни имаше символи и китайски йероглифи.

Зад бюрото седеше млада азиатка. Усмихна му се и попита на безукорен английски:

— С какво мога да ви бъда полезна?

Гедеон отговори на усмивката ѝ.

— Бих искал да разговарям с Бию Лиан.

— В момента провежда занятие. — Азиатката посочи отворена врата, през която Гедеон чу музика и гласове.

— Благодаря, ще я почакам да свърши.

— Можете да погледате, ако желаете.

Той мина покрай рецепционистката и влезе в просторно помещение, отличаващо се с дзенбудистка простота. Една жена ръководеше група хора, изпълняващи бавни упражнения — всички се движеха плавно в ритъма на хипнотизираща пентатонична музика, звънтящи камбанки и ударни инструменти. Бию Лиан явно даваше инструкции на мелодичен китайски. Гедеон внимателно се вгледа в лицето ѝ. Беше по-млада от азиатката на летището, но приличаше на нея достатъчно, за да предположи, че жената от записа е баба на момчето.

Докато чакаше края на занятието, все повече го поразяваше онова, което виждаше — в движенията имаше нещо неизразимо, нещо красиво, почти универсално. Фалунгун, помисли си той. Някъде беше чувал това име и си спомняше, че е вид китайски будизъм. Очевидно трябваше да научи повече.

Занятието приключи след десет минути. Хората си тръгнаха, като си приказваха тихо, а Гедеон остана на входа. Жената, която ръководеше упражненията, го забеляза и се приближи. Беше дребна, с кръгло като слънчице лице.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да. — Той се усмихна широко. — Казвам се Гедеон Крю и синът ми Тайлър наесен постъпва в Трокмортън Академи — току-що се преместихме от Ню Мексико. Ще бъдат съученици с вашия син Джийе.

— Чудесно. Добре дошли.

— Тайлър е осиновен — продължи Гедеон. — От Корея е. Просто искаме да се чувства у дома — все още има известни проблеми с английския. С жена ми много се зарадвахме, че в класа му ще има други деца от азиатски произход. Трудно е да се преместиш в ново училище на ново място. Затова реших да се срещна с вас и с други родители.

— Ще поговоря с Джийе за вашето момче. Синът ми е много добродушен и съм сигурна, че ще положи специални усилия веднага да се сприятели с вашето дете.

Гедеон се позасрами.

— Много ви благодаря, това ще е изключително полезно. — Понечи да си тръгне, но после, сякаш импулсивно, отново се обърна към нея. — Извинявам се за безпокойството, но докато чаках да поговоря с вас, не можех да не гледам какво става и останах поразен от музиката, от движенията. Какво всъщност е това?

Лицето ѝ грейна.

— Ние упражняваме фалунгун — или по-точно фалун дафа.

— Много съм любопитен и... хмм... стори ми се изключително красиво. Каква е целта? Физически тренировки ли?

— Това е съвсем малка част от иначе цялостна система за култивиране на тялото и ума, начин за възвръщане на първоначалната, на истинската човешка същност.

— Религия ли е?

— О, не. Всъщност е нов вид наука. Въпреки че наистина включва будистки и таоистки принципи. Може да се определи като духовно и интелектуално развитие, за разлика от религията.

— Бих искал да науча повече.

Тя отговори топло, с отлично наизустени фрази.

— Упражняващите дафа се ръководят от универсални принципи: истина, доброта и търпение. Ние последователно се стремим да се усъвършенстваме в тях чрез пет комплекса от прости упражнения и медитация. С времето упражненията преобразяват тялото и ума и разкриват на човек най-дълбоките, абсолютните истини на вселената — и така той постепенно открива обратния път към истинската си същност.

Тази тема очевидно ѝ беше любима. Странно, Гедеон искрено се впечатли. Във всичко това наистина можеше да има нещо — бе го почувствал дори само докато слушаше музиката и наблюдаваше движенията.

— Всеки ли може да се включи?

— Разбира се. Приемаме всички. Както видяхте, тук идват всевъзможни хора от всички области на живота, от всякакъв произход. Същност тук повечето са западници. Искате ли да участвате в занятие?

— С удоволствие. Скъпо ли е?

Жената се засмя.

— Можете да дойдете, да слушате и да правите упражнения колкото време искате. Повечето ни занятия на английски са вечер. Ако в бъдеще решите, че ви се отразяват добре, естествено, тогава ще се радваме да подкрепите центъра финансово. Но иначе няма такси.

— В Китай ли е възникнало?

Този въпрос я накара да се поколебае.

— Свързано е с древни китайски традиции и вярвания. Обаче в Китай го преследват.

Би било изключително интересно да проучи тази следа, ала в момента трябваше да намери по-възрастната жена, бабата.

— Благодаря, че споделихте тези неща с мен. Непременно ще участвам в някое занятие. А сега да се върнем на училището: споменаха, че Джийе е много близък с баба си.

— А, да. Майка ми. Тя е основателка на този Дафа център.

— Може ли да се срещна с нея?

Още докато задаваше въпроса, осъзна, че е попрекалил. Лицето ѝ изгуби част от откритостта си.

— Съжалявам, тя се занимава с други аспекти на нашата дейност и вече не е ежедневно ангажирана с центъра. — Замълча за миг. — Защо искате да се срещнете с нея, ако позволите да попитам?

Гедеон се усмихна.

— Понеже са много близки... и тя го води на училище... мм, просто си помислих, че е добре да се запозная с нея. Но естествено, изобщо не е наложително...

Сега пък допусна друга грешка. Изражението на жената стана малко студено.

— Тя никога не го води в Трокмортън Академи. Изненадана съм, че в училището изобщо знаят за нея. — Пауза. — А *вие* откъде знаете за нея?

„Мътните да ме вземат“, наруга се Гедеон. Трябваше да млъкне още докато се радваше на благоразположението ѝ.

— Споменаха за нея в училището... Може Джийе да е говорил за баба си?...

Лицето ѝ поомекна.

— Да, най-вероятно.

— Не искам да ви отнемам повече време. — Крю се усмихна невинно и заотстъпва към изхода. — Бяхте много любезна.

Умилостивена, Бию Лиан му даде рекламна брошура.

— Ето ви графика за встъпителните занятия. Надявам се скоро да ви видя отново. И ще кажа на Джийе за сина ви Тайлър. Може да го доведете да си поиграят, преди да започне училище наесен.

— Много мило от ваша страна — отвърна Гедеон.

48.

Орхидея излезе от бакалията на Петдесет и първа улица и бързо закрачи по тротоара към Парк Авеню, като отваряше току-що купените цигари. Хвърли станиола и целофана в кошче за смет и продължи все така забързано. Вместо да се прибере в апартамента си, просто се беше мотала по улиците, обзета от ярост и решителност. Геден бе отвратителен, истинско копеле, но в същото време се намираше в ужасна беда. Сега го разбираше. Нуждаеше се от помощ — и Орхидея щеше да му помогне. Щеше да го спаси от хората, които го преследваха и измъчваха, които го принуждаваха да върши всички тези странни неща.

Но как? Как можеше да му помогне?

Зави на ъгъла и почти тичешком продължи по Парк Авеню. Униформеният портиер на „Уолдорф“ ѝ отвори вратата. Задъхана, тя влезе в грамадното фоайе, овладя се и отиде на рецепцията.

— Господин Тел върна ли се вече? Аз съм госпожа Тел.

— Ще позвъня в стаята. — Рецепционистката набра номера, ала никой не отговори.

— Ще го почакам във фоайето — каза Орхидея. Все някога трябваше да се прибере — всичкият му багаж беше там. Тя отвори пакета, извади цигара и я лапна.

— Съжалявам, госпожо Тел, но пушенето във фоайето е забранено.

— Знам, знам. Излизам навън. — Напук запали цигарата още преди да стигне до изхода. Ядосано закрачи назад-напред по тротоара пред хотела, като яростно всмукваше и изпускаше дима. Накрая хвърли фасата пред краката на портиера, извади нова цигара и я запали. До ушите ѝ стигнаха далечни звуци на китара — свиреше онзи скитник пред „Сейнт Бартоломю“. За да убие времето, Орхидея пресече улицата.

Облечен в тънък безформен шлифер, мъжът дрънкаше на китарата си и пееше. Седеше по турски и дърпаше струните с перцата

на напръстниците. Калъфът му лежеше отворен до него и вътре имаше няколко смачкани банкноти.

*Иисусе, посрещни ме,
в небесата посрещни ме.
Ако тези криле ми изневерят,
с други посрещни ме.*

Този тип адски го биваше. Не виждаше лицето му, наведено над старата му китара и скрито под периферията на кафявата му шапка, но чуваше гласа му, малко дрезгав, обременен от тъга и тежък живот. Спокойно можеше да се отъждестви с него. Караше я едновременно да се чувства тъжна и щастлива. Тя импулсивно бръкна в чантичката си, извади един долар и го пусна в калъфа.

Мъжът кимна, без да прекъсва песента си.

*Иисус ще ми оправя,
Иисус ще ми оправя,
Иисус ще ми оправя смъртното ложе.*

Прозвуча последният скръбен акорд и музиката заглъхна. Той остави китарата настрана и вдигна глава.

Орхидея с изненада видя, че е азиатец, млад и доста красив. На лицето му липсваха обичайните следи от алкохолизъм и наркотична зависимост, очите му бяха ясни и дълбоки. Всъщност въпреки дрипавото му облекло нейният уличен инстинкт ѝ подсказваше, че той изобщо не е скитник — а сигурно истински музикант. Парцалите и мърлявата стара шапка бяха само за шоуто.

— Ей, много те бива, знаеш ли? — похвали го тя.

— Благодаря.

— Къде си се научил да свириш така?

— Аз съм последовател на блуса. Блусът е моят живот.

— Да, понякога и аз се чувствам така.

Той я прониза с поглед и Орхидея се изчерви. Музикантът събра парите от калъфа, пъкна ги в джоба си и прибра китарата.

— Свърших за днес. Ще си взема чаша чай в „Старбъкс“ зад ъгъла. Бихте ли ми направили компания?

„Бихте ли ми направили компания?“ Този тип сигурно следваше в консерваторията и се бореше тук за място под слънцето. Да, така трябваше да е. Официалността, с която я покани, ѝ достави удоволствие. Харесваше ѝ драматичната му дегизировка. Още се сърдеше на Гедеон и се надяваше да ги види заедно — така щеше да му даде урок.

— Естествено — отвърна тя. — Защо не?

49.

Кимация жерав седеше на масичката, пиеше зелен чай и слушаше жената. Тази неочаквана възможност беше добре дошла. Знаеше точно как да я използва, за да накара Крю да разкрие картите си, да го дестабилизира, да го принуди отново да мине в отстъпление.

Чудесна възможност, наистина.

— Ти мина покрай мен и по-рано днес — каза той. — Веднага те забелязах.

— Ами, да, наистина минах.

— Беше с някакъв мъж. Съпруг?

Орхидея се засмя.

— Просто приятел. — Тя се наведе напред. — Ами ти? Не си скитник, права ли съм?

Кимация жерав не реагира.

— Не мож ме заблуди. — Тя му намигна. — Но трябва да кажа, че добре изпълняваш тая роля.

Той продължи да си пие чая, като че ли нищо не се е случило. Ала думите ѝ силно го смутиха.

— Приятел, казваш. Гадже ли ти е?

— Е, не точно. Всъщност е малко шантав.

— В какъв смисъл?

— Вика, че бил актьор, продуцент. Преоблича се в странни костюми, излиза и се преструва на друг, влачи ме със себе си. Пълна откачалка. Твърди, че упражнявал системата на Станиславски, обаче според мене нещо е загазил.

— В какво е загазил?

— Ще ми се да знаех! Искам да му помогна, ама той не ми дава. Замъкна ме в Ривърдейл в едно адски модно частно училище. Престорихме се на родители на вундеркиндче и той открадна някакви документи — Бог знае защо. И посред нощ направихме тоя щур номер със смяната на стаите в „Уолдорф“.

— Много странно.

— Да, пък после ходихме при един негов приятел в болницата и се оказа, че е умрял.

Кимащия жерав отпи глътка чай.

— Може да е замесен в нещо незаконно.

— Не знам. Изглежда ми честен човек. Просто не мога да проумея.

— Къде е сега той?

Момичето сви рамене.

— Заряза ме в метрото, просто изскочи навън, каза, че щял да ми се обади по-късно. Ще се върне. Всичките ни неща са в стаята.

— Какви неща?

— Влачи със себе си куфар с всевъзможни дегизировки. И една пластмасова кутия, заключена. И представа си нямам какво има в нея, той много си я пази.

— В стаята?

— Не. В багажното хранилище в „Уолдорф“.

Тя продължи разсеяно да дрънка. Когато измъкна от нея цялата важна информация, от която имаше нужда, Кимащия жерав отново насочи разговора към себе си.

— Каза, че според теб съм се дегизирал. Какво имаш предвид?

— Я стига, само се погледни. — Тя се засмя. Правеше си майтап с него. — Знаем какъв си всъщност.

Той се изправи и си погледна часовника.

— Почти е време за вечернята в „Сейнт Бартоломю“.

— Какво? Ще ходиш на черква?!

— Отивам да слушам музика — обожавам григорианските песнопения.

— Аха.

— Би ли ми направила компания?

Орхидея се поколеба.

— Ами... естествено. Ама да не си помислиш, че излизам с тебе.

— Няма, разбира се. Просто ми е приятно присъствието ти. Като приятелка.

— Бива, защо не?

След малко влязоха в черквата. Вратите бяха отключени, ала храмът пустееше и поради спускащия се навън здрач вътре вече цареше мрак.

— Къде е музиката? — попита тя. — Няма никой.

— Малко сме подранили — отвърна Кимащия жерав, хвана я за ръка и я поведе по пътеката към най-тъмната част на хора. — Тук можем да се настаним на хубави места.

— Добре. — Гласът ѝ прозвуча колебливо.

Китаецът държеше дясната си ръка скрита в джоба на шлифера. Напръстниците все още бяха на пръстите му. Щом влязоха в тъмната апсида, той извади ръката си.

— Чувам тракането на перцата ти — каза Орхидея.

— Да. Винаги чувам музика. Винаги чувам блус. — Той вдигна ръка и размърда пръсти пред лицето ѝ. Напръстниците слабо проблясваха в сумрака. Кимащия жерав тихичко запя.

*Когато дойде време да умра,
не искам никой да тъгува...
А тебе моля само за едно:
да върнеш тялото ми у дома.*

50.

Гедеон излезе от Дафа центъра, но вместо да се върне в колата, пресече моравата на кампуса и се насочи към портиерната на старото имение, днес очевидно използвана за частно жилище. Някакво шесто чувство му подсказваше, че там живее уредна старица — заради чистата тухлена алея, цветните лехи от двете страни на входа, дантелените завеси и необичайната украса, която се виждаше през прозорците.

Колкото може по-нехайно се приближи до вратата, но преди да стигне до нея, изневиделица изскочиха двама азиатци с тъмни анцузи.

— Какво обичате? — попита единият. Говореше любезно, но все пак му бяха препречили пътя.

Гедеон дори не знаеше името на бабата.

— Идвам да видя майката на Бию Лиан.

— Мадам Чун очаква ли ви?

Гедеон изпита удовлетворение, че поне е отгатнал за къщата.

— Не, но синът ми наесен постъпва в Трокмортън Академи...

Изобщо не го оставиха да довърши. По възможно най-учтивия начин, ала абсолютно недвусмислено, се приближиха до него, хванаха го от двете страни и го поведоха в обратната посока.

— Елате с нас.

— Вижте, синът ми ще учи в класа на нейния внук Джийе...

— Елате с нас.

Докато се отдалечаваха, Гедеон забеляза, че не го водят към колата му, а към малка метална врата отстрани на главната сграда. В ума му проблесна неприятен спомен: събуждане в хонконгски хотел...

— Ей, чакайте малко... — Той се опита да се съпротивлява и заби пети в земята. Двамата спряха, стиснаха го още по-силно за ръцете и го помъкнаха към вратата.

От малката къща се разнесе глас и те се заковаха на място. Гедеон се обърна и видя възрастна китайка, застанала на стъпалата. Тя даде знак на мъжете със съсухрената си ръка и каза нещо на китайски.

Охранителите неохотно го пуснаха. Първо отстъпи единият, после и другият.

— Елате. — Жената му махна с ръка. — Елате веднага.

Гедеон премести поглед от охранителите към нея и побърза да се подчини. Тя го въведе вътре и го покани в гостната.

— Заповядайте, седнете. Чай?

— Да, с удоволствие — отвърна Гедеон, като разтриваше ръцете си там, където го бяха стискали охранителите.

На прага се появи прислужник. Мадам Чун му каза нещо и той изчезна навън.

— Простете на охранителите ми — каза възрастната жена. — В момента животът ми е застрашен.

— Защо?

В отговор тя само се усмихна.

Прислужникът се върна с малък чугунен чайник и две миниатюрни кръгли порцеланови чашки. Докато той наливаше чая, Гедеон използва възможността да я разгледа. Наистина беше старицата от записа — присъствието ѝ му внушаваше странно страхопочитание, навяваше му мисли за дългото и невероятно откривателско пътешествие, което го бе довело тук. И все пак на живо тя изглеждаше съвсем различно. Излъчваше някаква жизнена енергия, която зърнестият запис от летището не беше успял да улови. Едва ли някога бе виждал по-чевръста и енергична старица. Приличаше му на птичка с блестящи очи, постоянно нащрек, бърза, весела.

Жената му подаде едната чашка, настани се на отсрещния стол, сплете пръсти върху коленете си и се вгледа в него толкова настойчиво, че той за малко да се изчерви.

— Виждам, че искате да ме попитате нещо — каза старицата.

Гедеон не отговори веднага. Естествено, имаше в готовност няколко истории, няколко измислени сценария, с които да измъкне информация от нея. Ала седнал така срещу мадам Чун, лице в лице, той осъзна, че няма да успее да я заблуди. По никакъв начин. Всичките му грижливо съчинени схеми, машинациите му, стратегиите и измамите му ненадейно бяха обезсилени. Обзе го странен страх — не знаеше какво да каже. Отчаяно затърси по-добра история, по-добра комбинация от лъжи и полуистини, но разбираше, че всичките му усилия са безнадеждни.

— Просто ми кажете истината — усмихна се тя, сякаш прочела мислите му.

— Ами... — Не можеше да продължи. Ако ѝ разкриеше истината, щеше да изгуби всичко. И сега вече наистина се изчерви от смущение.

— Тогава ще ви задам няколко въпроса.

— Да, много ви благодаря. — Той въздъхна с огромно облекчение.

— Как се казвате?

— Гедеон Крю.

— Откъде сте и с какво се занимавате?

Той се поколеба, отново затърси подходяща лъжа, ала навярно за пръв път в живота си не успя да се сети нищо.

— Живея в Ню Мексико и работя в националната лаборатория „Лос Аламос“.

— Място на раждане?

— Клеърмонт, щата Калифорния.

— Родителите ви?

— Мелвин и Дорис Крю. И двамата са покойници.

— Причината да сте тук?

— Синът ми Тайлър наесен ще учи в един клас с Джийе в Трокмортън и...

— Съжалявам — внимателно го прекъсна жената и впери в него ясните си черни очи. — Мисля, че сте професионален лъжец. И просто сте изчерпали лъжите си.

Гедеон нямаше какво да отговори.

— Та както вече отбелязах, защо поне сега не кажете истината? Пак може да получите каквото искате.

Имаше чувството, че тази старица го е приклецила. Нямаше как да се измъкне, не можеше да избяга. Как го беше допуснал?

Тя чакаше и се усмихваше.

„Какво пък, по дяволите!“

— Аз съм... нещо като специален агент — изпелтечи Гедеон.

Грижливо боядисаните ѝ вежди се повдигнаха.

Той треперливо си пое дъх. Не беше в състояние да говори нищо друго освен истината и — кой знае защо — се чувстваше облекчен.

— Задачата ми е да открия какво е донесъл в страната Марк У и да го взема.

— Марк У. Да, логично. За кого работите?

— За Съединените щати. Косвено.

— И каква е моята роля? — попита старицата.

— Вие сте дали нещо на Марк У на летището, точно преди да се качи на таксито и да го убият. Искам да знам какво сте му дали. Освен това бих искал да науча дали наистина е носил планове за ново оръжие, какво е това оръжие и къде са сега тези планове.

Тя съвсем бавно кимна, отпи глътка чай и остави чашата.

— Левак ли сте, или десняк?

Гедеон се намръщи.

— Левак.

Жената кимна пак, сякаш това обясняваше много.

— Моля, протегнете лявата си ръка.

Той се поколеба, после се подчини. Мадам Чун внимателно я хвана с дясната си ръка. Отначало Гедеон усещаше само допира до сухата й сбръчкана кожа. После едва не извика от изненада и ужас. Ръката й като че ли изгаряше неговата.

Той почти подскочи на стола си и жената пусна ръката му.

— Ще се опитам да отговоря на всичките ви въпроси — каза тя и отново сплете пръсти върху коленете си. — Въпреки че сте професионален лъжец, това явно е част от работата ви. Виждам — всъщност усещам, — че сте добър по душа. И смятам, че като ви помагаме, можем да помогнем на себе си.

Отново отпи глътчица и продължи:

— Марк У беше учен и работеше по секретен проект в Китай. Освен това беше последовател на фалун дафа. — Бавно кимна няколко пъти и остави мълчанието да се проточи. — Както може би знаете, а може би не, в Китай жестоко преследват фалун дафа. По тази причина се наложи да премине в нелегалност. Дълбока нелегалност.

— Защо го преследват китайците?

— Защото представляваме заплаха за монопола върху властта. Цели империи в Китай са били събаряни от духовни движения. Страхът на сегашните власти е основателен. Понеже дафа оспорва не само стремежа им към комунизъм и тоталитарно управление, но и новите им идеи за материализма и свободния капитализъм.

— Разбирам. — И Гедеон наистина разбираше: това трябваше да е основният мотив за бягството на У. Добре де, ами секскапанът на ЦРУ?

— Заради гоненията последователите на дафа в Китай трябва да го упражняват тайно, в нелегалност. Но ние сме свързани с китайските си братя. Всички поддържаме контакт помежду си. Дафа изисква общ дух. Властите се опитаха да блокират нашите уебсайтове и да ни запушат устата — ала не успяха.

— Затова ли казвахте, че сте в опасност?

— Отчасти. — Тя се усмихна. — Не си пиете чая.

— А, извинявайте. — Гедеон вдигна чашката и отпи голяма глътка.

— Много последователи на дафа са учени и компютърни специалисти. Ние разработихме мощен софтуер, казва се фригейт. Може да сте чували за него.

— Говори ми нещо.

— Разпространихме го в целия свят. Той позволява на интернет потребителите от континентален Китай, както и от други страни, да влизат в уебсайтове, блокирани от техните власти. И да проникват през файървола, чрез който някои държави блокират уебсайтове и социални мрежи.

Гедеон пак отпи от чая. Беше чудесен.

— Фригейт сървърите скриват истинските айпи адреси и позволяват на хората да сърфират свободно. Тук, в Дафа център — Бъргън, имаме мощна система от фригейт сървъри. По света има и други такива системи.

Той допи чая си.

— Какво общо има това с Марк У?

— Много. Виждате ли, Марк У ни носеше от Китай една тайна. Грандиозна тайна.

— На кого я е носил? На фалунгун ли?

Жената кимна.

— Да. Всичко беше уредено. Той щеше да ни я предаде, за да я качим на нашите фригейт сървъри. И да разпространим тази тайна по целия свят.

— И каква е тази грандиозна тайна?

Мадам Чун отново се усмихна.

— Не знаем.

— Какво искате да кажете? Как така не знаете? Не ви вярвам. —
Думите му се изплъзнаха, преди да успее да ги спре.

Тя не се обиди.

— У или не можеше, или не искаше да ни каже. Нашата задача
беше да разпространим информацията. И толкова.

— За супероръжие ли става въпрос?

— Възможно е. Макар да се съмнявам.

Гедеон я зяпна.

— Защо?

— Защото У не го описа точно така. Каза, че се отнасяло за нова
технология, с чиято помощ Китай щял да завладее света — да
„покори“ света, струва ми се така се изрази. Обаче останахме с
впечатлението, че не е непременно нещо опасно. Пък и той едва ли би
искал плановете на ново оръжие да бъдат разпространени навсякъде.
Понеже информацията би могла да попадне в ръцете на терористи. —
Старицата замълча за миг. — Много жалко, че успяха да го убият.

— Щом плановете са били у него, къде са сега?

— И това не ни е известно. Той беше много потаен.

— Не може да не ви е загатнал къде и кога ще ви ги предаде.

— Като предпазна мярка избрахме на кого да ги предаде. Един от
нашите технически специалисти, Роджър Марион, трябваше да ги
вземе от хотелската му стая. Съобщихме му името на Роджър, когато
кацна на летището. — Мадам Чун смръщи чело, сякаш се опитваше да
си спомни. — По време на преговорите У все пак спомена нещо
странно. Каза, че щял да има нужда от малко време в стаята, за да
извади информацията.

— Да я „извади“ ли? Не разбирам.

— Използва китайския израз „цай джиън“, който означава
„изваждам“ или „изрязвам“. Останах с впечатлението, че
информацията е скрита в нещо и трябва да се извади.

Гедеон веднага си спомни за белите петна по рентгеновите
снимки на У. Дали ученият наистина не беше скрил информацията в
тялото си?

— Освен това У помнеше наизуст списък с числа. Какво
представяват те?

Китайката впери очи в него.

— Откъде знаете за списъка с числата?

Той затаи дъх за миг, после каза:

— Защото го проследих от летището. Видях как джипът блъска таксито. Аз го измъкнах от смачканата кола. У ме помисли за Роджър Марион и ми каза числата. Опитах се да го спася. Не успях.

Последва дълго мълчание.

— Не знаем какво означават тези числа — рече старицата накрая. — Той ни разкри само, че трябвало да се комбинират с онова нещо, което щял да ни донесе. Само така щяла да е пълна тайната. Едното не действало без другото — нужни били и двете. По този начин щял да защити тази тайна. Трябваше да ги даде на Роджър.

— И вие сте направили всичко това за У само въз основа на неговите уверения, без да знаете за какво става дума?!

— Доктор У беше изключително напреднал последовател на дафа. Мнението му тежеше много.

Гедеон бе близо — съвсем близо, влудяващо близо.

— Как характеризира той тази секретна информация? Планове ли са, или може би микрочип, какво точно?

— Останах с впечатлението, че е някакъв предмет.

— Какъв предмет?

— Той използва думата „у“, която означава „нещо“, „предмет“, „твърда материя“. Това е и китайската дума за „физика“. Произнася се различно от името му, между другото, с по-слабо ударение.

Мислите на Гедеон отново се насочиха към рентгеновите снимки на китайския учени. Те показваха, че смазаните му крака са пълни с всевъзможни парчета метал и пластмаса от катастрофата. Внимателно беше разгледал всички тези точки и петна — но дали не бе пропуснал нещо? Можеше ли някоя от тези неправилни сенки да е предмет? Той търсеше планове, микрочип, миниатюрен контейнер. Но можеше да е нещо съвсем друго. Например парче метал.

Парче метал...

Според онази позната на О'Брайън физичка, Епстайн, числата приличали на формула на сплав. Това трябваше да е. *Това трябваше да е!*

— Разберете — продължи мадам Чун. — Доктор У нямаше намерение да избяга в Съединените щати, нищо подобно. Той беше лоялен и верен гражданин на Китай. Но като учен смяташе, че в този

случай има морален императив. Искаше да разпространим тази голяма тайна в целия свят чрез нашите сървъри по такъв начин, че да не може да бъде скрита. Това щеше да е подарък, разбирате ли — подарък за света. От нас.

„Значи Минди греши за мотивите му“ — каза си Гедеон. В момента обаче имаше други грижи. Краката на У бяха пълни с метал и трупът му още беше в моргата. И щяха да го предадат на Гедеон като негов най-близък роднина. Значи просто трябваше да отиде там и да извади парчето.

Но преди това се налагаше да вземе рентгеновите снимки и да реши кое точно парче да изреже. И за тази цел щеше да посети Том О'Брайън и неговата приятелка физичката.

Осъзна, че мадам Чун го наблюдава.

— Господин Крю, нали сте наясно, че щом извадите онова, което ни носеше доктор У ще трябва да ми го предадете?

Той също впери поглед в нея.

— Наясно сте, нали? От това задължение *не можете да избягате*. — Мелодичният ѝ глас подчерта последните думи и старицата му отправи поредната си мила усмивка.

51.

Гедеон Крю се прибра в „Уолдорф“ към единайсет вечерта — вмъкна се през служебния вход и заобиколи „Сейнт Бартоломю“, тъй като се опасяваше, че Кимация жерав още чака там с китарата си. Докато мислеше за това по обратния път от Ню Джърси, разбра, че от стъпалата на черквата китаецът може да наблюдава и двете му стаи, както и главния вход на хотела и входа на Петдесет и първа улица. Нямахме как да е сигурен, че убиецът знае за двете стаи, но трябваше да го допусне. Кимация жерав беше избрал идеална позиция.

Като проклинаше глупостта си, Гедеон натисна бутона на един от сервизните асансьори и се качи на етаж на резервната си стая. Влезе предпазливо, без да светне — Кимация жерав можеше да наблюдава от улицата. Но пък можеше да го чака и в стаята. Гедеон спря и се заслуша. Защо не си бе поискал оръжие от Гарса?

Не го смуцаваше толкова фактът, че Кимация жерав неотклонно го следва по петите. Не. А че адски го бива да свири блус. Въпреки получената от Джексън информация Гедеон си мислеше, че китаецът е просто наемен убиец, карикатура, излязла от кунгфу филм, майстор на бойните изкуства, но непознаващ американската култура, спъван от това, че е чужденец. Сега разбираше, че нито едно от тези предположения не е вярно.

Потрепери. В стаята цареше тишина, неподвижност.

Накрая отиде до леглото и измъкна пластмасовата кутия изпод него. Изглеждаше непокътната. Набра комбинацията и я отвори, измъкна кафявата папка с рентгеновите снимки и епикризата на У, затвори я и я заключи. Свали си сакото, пхна папката под ризата си и отново се облече.

Мислите му за миг се насочиха към собствените му рентгенови снимки и томографии, но той ги пропъди. Със сигурност щеше да се провали, ако тъкмо сега се отдадеше на самосъжаление.

Отвън завиха сирени. Гедеон отиде до прозореца и погледна. При „Сейнт Бартоломю“ ставаше нещо. Имаше няколко линейки, полицейски коли блокираха северните ленти на Парк Авеню. Трупаха

се зяпачи. Ченгетата вече поставяха прегради и ги отблъскваха назад. Кимация жерав не се виждаше — при цялата тази суматоха най-вероятно се беше разкарал. Но все пак трябваше да е наблизо и да наблюдава — Гедеон изобщо не се съмняваше в това.

Измъкна се от стаята. Ярко осветеният коридор беше празен. Трябваше да отиде при Том О'Брайън, при това по такъв начин, че със сигурност да не го проследят. Номера с метрото си го биваше, ала Кимация жерав може би щеше да го очаква. Освен това китаецът вече знаеше за дегизировките му.

Гедеон се замисли. „Уолдорф“ имаше четири изхода, по един на Парк и Лексингтън и два на Петдесет и първа улица. Кимация жерав можеше да наблюдава всеки от тях. Можеше дори да го е видял на влизане в хотела.

„По дяволите!“

Хрумна му нещо. По ирония на съдбата навалицата пред черквата щеше да е идеално място, където да се отскубне от евентуален преследвач. Там непременно щеше да му се отвори такава възможност.

Слезе с асансьора, мина през фойето и излезе през главния вход.

Крачеше енергично към тълпата, която вече се трупаше по Парк Авеню и спираше трафика. Удивително — в Ню Йорк по всяко време на денонощието можеше да се събере навалица! Огледа се. Кимация жерав не се виждаше — или поне Гедеон не можеше да го познае. Това не го изненада. Вече беше наясно, че си има работа с изключително хитър противник.

Навлезе сред тълпата и си запроправя път напред. Ако успееше да стигне до отсрещната страна достатъчно бързо, щеше да принуди преследвача си — ако приемеше, че е само един — да направи същото. И съответно да се издаде.

Изведнъж тълпата се разшумя, чуха се ахания. От черквата тъкмо изкарваха носилка на колела. Върху нея лежеше чувал с труп. Като се имаше предвид засиленото полицейско присъствие, очевидно ставаше въпрос за убийство.

Тълпата с развълнуван шепот се заблъска напред. Идеален шанс. Гедеон се запромъква през човешкото море, измъкна се от навалицата и затича по Парк Авеню. Хвърли поглед през рамо, но не забеляза нищо обезпокоително. Зави надясно, пресече булеварда и се натъкна — страхотна случайност — на такси, чийто пътник тъкмо слизаше. Скочи вътре и викна:

— Западна Сто и двайсета между Бродуей и Амстердам. Бързо!

Шофьорът даде газ. Гедеон гледаше назад към гъмжилото, но като че ли никой не го преследваше, нито се опитваше да спре друго такси.

Погледна си часовника. Почти полунощ. Извади телефона си и набра номера на Том О'Брайън.

— Опа — разнесе се саркастичният глас на приятеля му. — Най-после да се обадиш в прилично време, мой човек. К'во става?

— Открих каква тайна е носил У. Някакво специално съединение или сплав. И е в крака му.

— Супер.

— Пътувам към тебе, нося рентгеновите му снимки. В краката му има много боклуци от катастрофата. Трябва да ми помогнеш да определим точното място.

— Ще трябва да ги дам на Епстайн, тя е физичката.

— И аз така си помислих.

— И после?

— Какво „после“?

— Какво ще правиш, когато открием точното парче метал?

— Отивам в моргата и го изваждам.

— Страхотно. И как ще стане това?

— Вече ме приеха за „най-близък роднина“ на У и ме чакат да прибера тялото. Лесна работа.

По телефона прозвуча дълъг дрезгав смях.

— Божичко, Гедеон, голяма работа си, да знаеш!

— Просто се пригответи. Нямам време за губене.

Затвори и позвъни на Орхидея. Надяваше се, че ще се зарадва да чуе, че почти е успял да реши проблемите си и ще се видят, ако не утре, вдругиден със сигурност.

Телефонът ѝ беше изключен.

Гедеон се отпусна на облегалката с киселата мисъл, че Орхидея навярно е с клиент.

53.

— Писна ми от тебе — каза О'Брайън, когато Гедеон, както винаги, влезе, без да чука.

— Това ли е типът, за когото ставаше дума? — попита недоволно Епстайн, ядосана, че са я вдигнали от сън в толкова късен час. Беше разчорлена и в адски кофти настроение, защото, поне според О'Брайън, очакваше нещо съвсем различно, когато я будят посред нощ. Винаги беше готова за едно хубаво чукане, трябваше да ѝ се признае.

— Гедеон, това е Епстайн. Епстайн — запознай се с Гедеон.

— О'Брайън каза, че се казваш Сади. — Гедеон стисна вяло протегнатата му от физичката ръка.

— Всеки, който ми вика Сади, получава шамар — изсумтя тя. — Дано да е нещо важно.

— Важно е — увери я Том и побърза да развие лъжата, която беше приготвил. — Нали си спомняш ония числа, дето ти ги дадох? Е, получихме рентгенови снимки на един контрабандист, нали разбираш, той катастрофирал, обаче носел нещо незаконно в крака си...

Епстайн го прекъсна с махване на ръка и се обърна към Гедеон.

— Ти ми обясни за какво става дума.

Той я погледна. Беше прекалено изтощен, за да лъже.

— Заради собствената ти безопасност е по-добре да не знаеш нищо.

Тя отново махна с ръка.

— Щом казваш. Давай да вършим работа.

Том О'Брайън възбудено потри ръце. Обожаваше интригите.

— Давай снимките.

Гедеон ги измъкна изпод ризата си. Приятелят му разчисти една предметна маса, нареди ги отгоре и включи осветлението. Епстайн се надигна, наведе се над масата, разгледа ги и се отпусна назад.

— Пфу.

— Да резюмираме. — Том отново потри ръце. — Тоя тип носи нещо в крака си, парче метал или нещо подобно, и е запомнил наизуст

съотношенията на различните елементи, от които се състои то. Това е мнението на Епстайн за ония числа, дето ни ги даде. Нали така?

Тя кимна.

— Така. Сега имаме няколко рентгенови снимки и трябва да определим кое от тия петна търсим. Искаш ли да погледнеш поотблизо, Епстайн?

— Не.

— Защо? — О'Брайън започваше да се дразни.

— Защото нямам представа какво търсите. Сплав ли е? Или оксид? Някакво друго съединение? Те реагират различно на рентгенови лъчи. Може да е всичко.

— Добре де, какво *смяташ*, че е? Ти си специалистът тука.

— Ако ми дадете някаква представа какво всъщност става, кретени такива, може и да се опитам да отгатна.

Том въздъхна и погледна Гедеон.

— Да й кажем ли?

Гедеон се поколеба, после каза:

— Добре. Обаче това е класифицирана информация — и животът ти ще е в опасност, ако някой разбере, че знаеш.

— Спести ми тия шпионски тъпотии. Няма да издрънкам нищо — и без това никой няма да ми повярва. Просто ми обясни.

— От няколко години китайците работят по свръхсекретен проект в един от ядрените си полигони — започна Гедеон. — ЦРУ смята, че става дума за ново оръжие, обаче според моите сведения не е така. Изглежда е някакво технологично откритие, което уж щяло да позволи на Китай да господства над целия свят.

— Звучи невероятно — отвърна Епстайн. — Ама давай нататък.

— Един китайски учен пренесе тази тайна в Съединените щати — не за да ни я предаде, а по други причини.

Физичката най-после се поизправи и прояви известен интерес.

— И онова нещо в крака му е тая тайна, така ли?

— Точно така. Тя е разделена на две части: нещото в крака му и числата, които ти дадохме. Както сигурно си се досетила, двете вървят заедно: не можеш да разгадаеш едното без другото. Ученият загина в автомобилна катастрофа. Това са рентгеновите снимки от спешното отделение.

Епстайн проучи снимките с подновен интерес.

— Числата показват, че си имаме работа със съставен материал, състоящ се от сложни химически съединения или сплави. — Обърна се към О'Брайън. — Имаш ли лупа?

— Имам. Часовникарска. — Том затършува в едно чекмедже, извади лупата, погледна я, намръщи се, избърса я в полите на ризата си и ѝ я подаде.

Епстайн я нагласи на окото си и пак се наведе над снимките и запроучва белите петна едно след друго.

— Здравата е пострадал. Всичките тия боклуци в краката му...

— Катастрофата беше тежка — потвърди Гедеон.

Епстайн бавно преминаваше от едно петно на следващото. Минутите течаха. Сякаш след цяла вечност физичката се прехвърли на втората снимка, после на третата — и почти моментално спря, съсредоточена само върху едно петънце. След като го разглежда сякаш безкрайно, Епстайн се изправи и остави лупата да падне от окото ѝ. Лицето ѝ сияеше — толкова неочаквана промяна, че О'Брайън неволно пристъпи напред.

— Какво има? — попита Том.

— Невероятно — отвърна тя. — Струва ми се, че знам какво е това. Всичко изведнъж си идва на мястото.

— Какво? — едновременно възкликнаха двамата.

Епстайн се усмихна широко.

— Наистина ли ви интересува?

— Хайде де, Епстайн! Стига си се майтапила.

Очите ѝ блестяха. О'Брайън никога не я беше виждал толкова развълнувана.

— Това е само предположение, обаче *аргументирано* — заяви тя. — Не се сещам за нищо друго, съответстващо и на фактите, които ми дадохте, и на това странно нещо, дето го виждам на снимката.

— Какво? — още по-настойчиво повтори О'Брайън.

Физичката му подаде лупата.

— Виждаш ли това нещо тук — това, дето прилича на парче огъната тел?

Той се наведе и го разгледа. Беше дълго около сантиметър, средно дебела тел, неправилно огъната.

— Виж краищата ѝ.

Том ги проучи. Две черни сенки с „разбридани“ върхове.

— Да?

— Тези сенки всъщност са рентгенови лъчи, излизащи от краищата на телта.

— Което означава...

— Че телта някак си е поела лъчите и ги е канализирала или пренасочила през краищата си.

— И? — О'Брайън вдигна глава и свали лупата.

— Направо не е за вярване. Материал, който е в състояние да улавя и канализира или фокусира рентгенови лъчи?! Известен ми е само един такъв.

Двамата мъже се спогледаха.

Епстайн се усмихна палаво.

— Обръщам ви внимание, че това е *проводник*.

— Господи, Епстайн! — извика О'Брайън. — Ще ни докараш до нервен срив! И какво, като е проводник?

— Какво правят проводниците? — попита тя.

Том дълбоко си пое дъх и пак погледна Гедеон, който изглеждаше също толкова нетърпелив, колкото се чувстваше самият той.

— Проводниците провеждат електричество — каза Гедеон.

— Точно така.

— И?

— Това е особен вид проводник. Той провежда електричество — но по друг начин.

— Вече нищо не разбирам — призна О'Брайън.

— Това нещо тук е суперпроводник, който работи при стайна температура — триумфално заяви физичката.

Мълчание.

— Само това ли? — попита Том.

— Само това ли?! — Тя го погледна, все едно е идиот. — Та това е Светият Граал на енергийните технологии!

— Очаквах нещо, което ще... промени света — унило рече О'Брайън.

— Това наистина ще промени света, тъпак такъв! Виж сега. Деветдесет и девет процента от цялото електричество, произвеждано в света, се губи поради съпротивлението при пренасянето му от източника до потребителите. Деветдесет и девет процента! Обаче

електричеството тече по суперпроводника без никакво съпротивление. Без *никаква* загуба на енергия. Ако замениш всички електрически кабели в Америка с такъв материал, ще намалиш потреблението на електрическа енергия с деветдесет и девет процента.

— Боже Господи! — промълви Том, когато най-после разбра.

— Да. Можеш да удовлетвориш всички енергийни нужди на Съединените щати само с един процент от сегашното потребление. И този един процент спокойно може да се осигури от съществуващите слънчеви, вятърни, водни и ядрени електростанции. Край на топлоелектрическите централи. Транспортните и производствените разходи рязко ще се съкратят. Електричеството ще стане почти безплатно. Използването на електромобили ще е почти без пари — и ще пометат старата автомобилна индустрия. Нефтодобивната и въгледобивната промишленост ще загинат. По същество става дума за края на изкопаемите горива. Край на парниковите емисии. ОПЕК повече няма да управлява света.

— С други думи, страната, която контролира това откритие, ще изпревари всички други икономически — заключи Гедеон.

Епстайн дрезгаво се засмя.

— Нещо повече. Страната, която контролира този материал, ще контролира и световната икономика. Ще покори света.

— И ще преебе всички други — обобщи О'Брайън. Тя го погледна.

— Това е точната дума, да.

54.

Нека разговорите спрат. Нека секне смехът. Тук блажената смърт помага на живота.

Беше два през нощта и на Гедеон Крю започваше да му писва да препрочита надписа над вратата в моргата. Дразнеше го — успяваше едновременно да звучи и злокобно, и самодоволно. Доколкото виждаше самият той, в това мрачно и вонящо място нямаше нищо блажено — нито пък в самата смърт.

Чакаше от четирийсет и пет минути и търпението му вече се изчерпваше. Рецепционистката се движеше като под вода, преместваше един лист тук, друг — там, отговаряше на телефонни повиквания, шепнеше нещо, дългите ѝ червени нокти потракваха, докато прелистваше документите пред себе си.

Нелепо. Той се изправи и се приближи.

— Извинете? Вися тук вече близо час.

Жената го погледна. Ноктите престанаха да потракват. В изрусената ѝ коса тъмнееха черни корени. Корава нюйоркчанка от старата школа.

— Карат жертва на убийство. Целият ни персонал е ангажиран.

— Жертва на убийство, така ли? Леле, каква рядкост в Ню Йорк! — Въпреки яда си Гедеон се зачуди дали не е трупът, който беше видял пред „Сейнт Бартоломю“. — Вижте, моят... партньор е в някоя хладилна камера вътре и просто искам да остана насаме с него за няколко минути. — Придаде на гласа си скръбни хленчещи нотки. — Само няколко минутки.

— Господин Крю, нали сте наясно, че тленните останки на вашия партньор са тук от пет дни и чакат инструкциите ви? — невъзмутимо попита тя. — Можехте да дойдете по всяко време. В документите пише, че са се опитвали да се свържат с вас най-малко... — тя погледна компютъра — пет-шест пъти.

— Изгубих си джиесема — излъга Гедеон. — И бях в командировка.

— Добре. Но не може да очаквате да се изтърсите тук в един през нощта и всичко да е готово, нали? — И безкомпромисно го измери с поглед.

Гедеон се почувства глупаво. Жената имаше право, естествено. Ала макетният нож прогаряше дупка в джоба му, а рентгеновите снимки — в пазарската торба, и не можеше да не мисли какво прави в момента Кимация жерав, дали е наблизно, дали е завардил моргата. Колкото повече чакаше, толкова повече време му даваше.

— Още колко? — попита той.

Червените нокти отново затракаха, пак зашумоля хартия.

— Ще ви съобщя, когато някой се освободи.

Гедеон си седна на мястото и мрачно се вторачи в девиза. Иззад двукрилата стоманена врата се донасяха далечни звуци, заглушавани от постоянното трополене на носилки. Там вътре ставаше нещо — новият труп, несъмнено. Обзе го увереност, че е онзи от черквата. Трябваше да е нещо сериозно: убийство в един от най-старите и почитани нюйоркски храмове, с едно от най-богатите паства.

— Какво има там вътре? — поинтересува се той.

Жената отново го погледна.

— Зала за аутопсия, хладилници, офиси.

Отвътре пак се разнесе шум, неясни възбудени гласове. Гедеон хвърли поглед към часовника. Вече приближаваше два и половина.

Интеркомът на бюрото сигнализира. Рецепционистката отговори с приглушен глас и се обърна към него.

— Сега ще дойдат да ви обърнат внимание.

— Много ви благодаря.

От вратата изскочи мъж, облечен в не особено чисти бели дрехи, зле обръснат, с точки засъхнала кръв по гърлото. Вдигна клипборда си и прочете:

— Господин Крю?

— Да, аз съм. Гедеон Крю.

Санитарят се обърна и Гедеон го последва вътре.

— Бих искал да остана за малко насаме с него — каза той, вторачен в гърба на водача си.

Мълчание.

Вървяха по дълъг ярко осветен застлан с линолеум коридор, който свършваше с друга врата, очевидно водеща към самата зала за аутопсии. През прозорчетата на вратата Гедеон зърна редица стоманени маси, няколко оранжеви кошчета за медицински отпадъци, пластмасови контейнери. Около една от масите имаше хора, сред които детективи и полицаи. Трябва да беше жертвата от „Сейнт Бартоломю“.

— Насам, моля.

Гедеон се обърна да последва санитаря през друга врата, по друг коридор и накрая се озова в продълговатото помещение, чиито дълги стени бяха покрити с метални чекмеджета. „Хладилниците“.

Санитарят погледна клипборда си. Устните му безмълвно замърдаха и той затърси по редиците нужното чекмедже. Отключи го с ключ на спирала, закачена за колана му, и го изтегли. Появи се сив найлонов чувал, затворен с цип. Гедеон потрепери. В носа го удари горчивата миризма на формалдехид, която изобщо не можеше да скрие смрадта на мъртва човешка плът.

— Хмм. Сигурен ли сте, че това е Марк У? — Изведнъж го обзе необяснима нервност.

— Така пише. — Санитарят сравни информацията от клипборда си с номера на табелката, закрепена за чувала.

Гедеон усещаше твърдата пластмасова дръжка на макетния нож в джоба си. Въпреки студа в моргата дръжката лепнеше от потната му ръка. Това щеше да е сериозно изпитание. Той мъчително преглътна и се опита да се приготви психически.

— Искам да остана за малко насаме с него — каза Гедеон и имитира тихо изхлипване. Не се получи добре — прозвуча по-скоро като изхълцване.

Този път — кимване. Очевидно санитарят също нямаше желание да остане тук.

— Пет минути?

— Хмм, по-добре десет. — Пак изхлипване, вече по-успешно.

Одобрително изсумтяване.

— Ще чакам в коридора.

— Благодаря.

Санитарят излезе и затвори вратата. Флуоресцентните лампи тихо жужаха, климатичната система съскаше, миризмата в помещението беше толкова силна, че сякаш лепнеше по Гедеон.

Десет минути. Трябваше да действа. Извади рентгеновите снимки и отново провери местоположението на телта. Намираше се от вътрешната страна на лявото бедро, където У лесно можеше да я достигне. По същата причина нямаше да е надълбоко. С малко късмет белегът или струпейчето още щяха да се виждат — ако през последните пет дни кожата не беше започнала да се разлага. Гедеон дълбоко си пое дъх, протегна ръка и хвана ципа. Усети го като студено червейче между палеца и показалеца си. Поколеба се и пак си пое дъх. После го дръпна и разкри лицето, голите гърди, У-образния разрез, грубо зашит след аутопсията. Не си бяха направили труда да измият грижливо тялото и по него имаше ивици и петна съсирена кръв, късчета от едно или друго. Виждаха се множество рани и разкъсвания, зашита по-внимателно, очевидно докато У още е бил жив.

Миризмата бе непреодолима.

С лявата си ръка Гедеон извади макетния нож от джоба си, избърса го, отвори острието. Време беше. Рязко смъкна ципа до долу — и се облеци. Изумен. Онемял.

— Краката! — извика той. — Какво е това, по дяволите? Къде са му краката?!

55.

Няколко преки на север от автогарата на пристанището, точно на брега на река Хъдсън, се издигаше внушителна десететажна сграда от кафяв варовик, почти без прозорци, обхващаща цялата площ между две успоредни улици, някога седалище на „Ню Амстердам Бланкет & Улън Гудс Корпорейшън“. По-късно, когато компанията фалира, сградата беше купена от предприемач, който я преоборудва в склад. След като и този бизнес се провали и конфискуваха постройката за неплатени данъци, общината я превърна във „временен“ приют за бездомници. Дадоха ѝ официалното име „Ейбрам С. Хюит“, но неофициално я наричаха Мравуняка — грамадно пещерно обиталище за хиляди обезверени и онеправдани.

Стаята на Кимация жерав се намираше на седмия етаж на Мравуняка. Устройваше го идеално. С мръсния си шлифер и шапка, ниско навел глава, той почти напълно се сливаше с другите ѝ обитатели — и само очуканият калъф на китарата донякъде го отличаваше сред тази мизерна бедняшка обстановка.

В три без петнайсет през нощта той мина по тесния коридор на седмия етаж, стая след стая, просто ролетни врати с написани на ръка номера. Калъфът леко се блъскаше в краката му. Иззад металните врати се чуваше кашляне, хъркане и други, по-трудно разпознаваеми звуци.

Той стигна до своята стая, отключи катинара, вдигна ролетната врата, вмъкна се вътре, отново я спусна и я заключи с полицейска скоба. Пресегна се нагоре, дръпна шнурчето и включи голата крушка, после се огледа. Тесният като цепка прозорец надничаше в мрака на вентилационната шахта.

Знаеше, че никой не е влизал в стаичката: беше сменил казионния катинар с много по-як и сложен, със стоманена верига. И все пак за него това оглеждане бе инстинктивно като дишането. Вътре нямаше почти нищо — грижливо оправен диван, очукан кожен куфар, рогозка от оризова хартия, стек еднолитрови шишета изворна вода, няколко ролки домакинска хартия. В единия ъгъл имаше портативен

плейър и купчина стари сидита с блусове, в друг — няколко грижливо подредени популярни книжлета. Кимация жерав предпочиташе Хемингуей, Марк Твен и книги за бойните изкуства от династията Тан — „Фуншен Янью“^[1], „Изгнаниците от тресавището“.

В малкото помещение имаше само едно нещо, чиято функция можеше да се определи като декоративна: силно измачкана и избеляла снимка на безутешен кафяв планински пейзаж — Памирското плато в автономния район Синдзян. Кимация жерав внимателно остави китарата, закачи шлифера и шапката си на метална кукичка, после седна на рогозката и в продължение точно на пет минути съсредоточено съзерцава снимката.

Беше роден на това плато, в сенките на онази планина, далеч от всякакви селища. Баща му, беден пастир, бе умрял, когато Кимация жерав нямаше и годинка. Майка му се бе опитвала да запази фермата. Един ден, когато момчето бе шестгодишно, при тях се отби някакъв мъж. Кимация жерав никога не беше виждал друг като него. Говореше монголски със запъване и странен акцент. Каза, че идвал от Америка — детето имаше съвсем бегла представа за тази страна. Бил мисионер, пътувал от село на село, ала на Кимация жерав повече му приличаше на просяк, отколкото на свещеник. Срещу малко храна щял да се помоли с тях и да ги научи на словото Божие.

Майка му го покани да сподели вечерята им. Мъжът прие. Докато ядяха, разказваше за далечни места, за своята странна религия. Не се справяше много добре с клечките за хранене, бършеше си устата в ръкава и час по час надигаше някаква манерка. На Кимация жерав не му харесваше как зяпа майка му с влажни очи. От време на време запяваше: печална, тъжна мелодия, съвсем нова за момчето. След вечеря, докато пиеха чай, мъжът посегна на майка му и когато тя се дръпна, я събори на пода. Кимация жерав се хвърли върху него, но онзи го удари жестоко. После започна да изнасилва майка му и малчуганът пак се опита да я защити, но онзи го повали в безсъзнание с втори удар. Когато се свести, видя майка си удушена.

След няколко дни монасите от Шаолин го приютиха в храма си. Освен обучението по кунгфу обаче в крайна сметка монашеският живот не се оказа по вкуса му и щом овладя всичко, на което можеше да го научат, той избяга — първо в Хоххот и после в Чанчун^[2]. Живееше на улицата и стана ловък крадец. После го прибра полицията

и като видяха таланта му, го пратиха на специално обучение в Служба 810.

Абсолютно всеки ден Кимация жерав се отдаваше на този горчив размисъл, вторачен в избелялата снимка на своята далечна родина. Това изпълняваше ролята на медитация. Той се изправи и изпълни дълъг комплекс от дихателни и разтягащи упражнения. След това в пълна тишина направи деветдесет и деветте ритуални стъпки на катата „падаща гилотина“. Накрая, леко задъхан, отново седна на рогозката.

Гедеон Крю скоро щеше да постигне целта си. Кимация жерав вече със сигурност знаеше, че американецът ще го отведе до онова, което търсеше. Колкото повече се приближаваше, толкова по-възбуден и по-припрян щеше да става Крю. И това щеше да е подходящият момент за маневрата, за неочаквания флангов удар. Момичето щеше да е идеално за тази цел.

„Не давай отдых на врага — пишеше Сун Дзъ. — Атакувай го там, където е неподготвен, появявай се там, където не си очакван“.

Кимация жерав никога не се усмихваше — още от онази далечна нощ на Памирското плато. Въпреки това сега го изпълни топлина: удовлетворение от извършеното и предвкушване на предстоящото насилие.

Бръкна в разпрания шев на дивана и измъкна чантичка от твърда удароустойчива пластмаса, скрита в кухня, издълбана в пълнежа. Обезвреди взривното устройство, което пазеше чантата от чужди ръце, и я отвори. Вътре имаше шест мобилни телефона, китайски, швейцарски, британски и американски паспорти, много пари в различни валути, глок 19 със заглушител и носна кърпичка от светла коприна със сложна бродерия.

Кимация жерав нежно извади кърпичката. Беше на майка му. Разстла я върху коленете си, бръкна с другата си ръка в джоба на шлифера си и извади комплекта напръстници: четири за пръстите и един за палеца. Бяха покрити с кръв и късчета тъкан и бяха изгубили характерния си блясък.

Взе една от бутилките изворна вода, разпечата я и навлажни една хартиена кърпа. После подреди напръстниците пред себе си. Много отдавна им беше дал имена на митологични божества и сега ги почисти, като размишляваше над съответното име и индивидуални

особености на напръстника. Кутрето: драконът Ао Гуан, цар на източното море, някога хвърлил в хаос грешния свят. Безименният пръст: Фей Лиен, Летящата завеса, богът на вятъра. Средният пръст: Джу Рон, богът на огъня. Показалецът: Джи Юшю Шен, богът на безкрайния външен мрак. И главният, палецът, Лей Гон, „господарят на гръмотевицата“, който наказваше смъртните, отклонили се от правия път.

Тъкмо с „палеца“ Кимация жерав изтръгваше гръкляна на жертвите си, докато с другите правеше нужните разрези. Този последен напръстник беше особено мръсен и за да го почисти добре, трябваше да навлажни нова кърпа.

Накрая напръстниците отново заблестяха, нежните грижи бяха възстановили покоя и равновесието им. Сега щяха да почиват, за да се подготвят за нови упражнения. И Кимация жерав щеше да последва примера им.

Внимателно уви напръстниците в майчината си кърпичка и ги прибра в дървена кутийка. После се изтегна на дивана и въпреки разнообразните нощни звуци на Мравуняка заспа веднага.

[1] „Сътворението на боговете“ (XVI век) — един от най-великите епически романи на простионароден китайски. — Б.пр. ↑

[2] Хоххот, Чанчун — столици съответно на автономен район Вътрешна Монголия и провинция Дзилин. — Б.пр. ↑

56.

— Къде са му краката?! — Гедеон рядко си изпускате нервите, ала сега не беше на себе си, изпаднал в дива ярост.

Санитарят се втурна в помещението.

— Ей, мой човек, по-спокойно...

— Никой не ми е казал! Никой не ми е искал разрешение!

— Виж, стига си крещял...

— Майната ти! Ще крещя! — Гласът му кълтеше по мрачните коридори. Разнесоха се тичащи стъпки.

— Тук е забранено да се вика — увещаваше го санитарят. — Ще повикам охраната, ако не се успокоиш.

— Хайде, повикай охраната! Питай ги кой е откраднал краката на моя... на моя любим! — Въпреки гнева си трябваше да продължи да играе ролята си.

През двукрилата врата влетя втори санитар, следван от охранител, и Гедеон им се развика:

— Искам да знам къде са краката на Марк!

— Извинете — каза някакъв мъж, докато си проправяше път през втрещената група. Излъчваше властност и хладнокръвие. — Успокойте се, господине. — Обърна се към санитаря. — Иди да донесеш документацията за покойника.

— Не ми трябва документацията, а краката му!

— Така ще установим какво се е случило с краката — поясни мъжът и го хвана за ръката, за да го подкрепи. — Аз съм лаборант. Ще разберем какво се е случило с тях. Предполагам... — той се поколеба, после продължи, — че са ампутирани.

Думата „ампутирани“ увисна във въздуха като отвратителна смрад.

— Но... — Гедеон млъкна. Изведнъж се сети какво се е случило. Краката бяха смазани, натрошени. Бяха ги ампутирали в опит да спасят живота на У. Трябваше да се сети още когато видя рентгеновите снимки.

Санитарят се върна, следван от изрусената рецепционистка, която носеше току-що разпечатан лист. Лаборантът го взе, прегледа го и го подаде на Гедеон.

Текстът потвърждаваше, че долните крайници са били ампутирани няколко часа след катастрофата, несъмнено скоро след като бяха направили снимките. Гедеон препрочете информацията. Оттогава беше изтекла почти цяла седмица. Краката бяха безвъзвратно изгубени. Той преглътна с усилие. Обзе го толкова смазващо разочарование, че временно онемя.

— Мисля, че вече всичко е ясно — каза лаборантът. Другите започнаха да се разотиват.

— Какво... какво е станало с тях? — успя да попита Гедеон.

— Ами... Отишли са в системата за медицински отпадъци.

— В системата за медицински отпадъци? И къде? На някое сметище ли?

— Не. Медицинските отпадъци се изгарят.

— О... — Гедеон отново преглътна. — И... след колко време ги изгарят?

— Не ги държат дълго, по понятни причини. Вижте, много съжалявам, но краката ги няма. Знам, че сигурно сте шокиран, но... е, приятелят ви е мъртъв. — Той посочи трупа. — Това тук е само една изхвърлена обвивка. Сега той е другаде и краката няма да му липсват. Поне така смятам, ако не възразявате, че го казвам.

— Не. Не, не възразявам. Просто... — Гедеон млъкна. Не можеше да повярва, че всичко е свършило. Че се е провалил.

— Ужасно съжалявам — повтори лаборантът.

Гедеон кимна.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Не — уморено отвърна Гедеон. — Приключих тук.

— Вдигна ципа на чувала и затвори чекмеджето. Зачуди се какво ще каже за това Илай Глин.

Чак сега забеляза, че на прага стои изключително едра и внушителна афроамериканка с хирургическо облекло и със смъкната маска. Тя се прокашля.

— Случайно чух разговора ви. Аз съм доктор Браун, патоанатом. Лаборантът я поздрави, после настъпи тишина.

— Бихте ли повторили името си, господине? — тихо и много любезно попита тя.

— Гедеон Крю.

— Имам известна информация, господин Крю, която може би донякъде ще ви утеши.

Гедеон зачака поредната религиозна беседа.

— Господин Корели е прав, че обичайната процедура в страната е хирургически отстранените части от човешко тяло да се унищожават чрез системата за медицински отпадъци. В този случай обаче не е така.

— Защо?

— Тук в Ню Йорк имаме необичайна система, може би даже уникална. Когато хирургически се отстрани крайник, ако пациентът не даде конкретни указания за неговото унищожаване, крайникът се поставя в сандък и се погребва в нюйоркското гробище за бедни.

Гедеон я зяпна.

— В гробището за бедни ли? В Ню Йорк има гробище за бедни?!

— Има. Когато някой умре и тялото му не бъде прибрано или близките му не могат да си позволят погребение, общината погребва тленните останки в гробището за бедни. Същото се отнася за... хмм... непотърсените крайници. Там би трябвало да погребат краката на вашия приятел.

— И къде е това... гробище за бедни?

— На Харт Айланд.

— На Харт Айланд ли? — повтори Гедеон. — Къде е това?

— Доколкото знам, това е необитаем остров в Лонгайландския залив.

— И краката са погребани там, така ли?

— Несъмнено.

— Възможно ли е да бъдат... преместени?

— Да — отвърна патоложката. — След аутопсията всички трупове, крайници и така нататък се поставят в номерирани и обозначени сандъци и се погребват по такъв начин, че да могат да бъдат взети за патологически или криминалистки цели. Тъй че не се тревожете. Краката на вашия приятел са прилично погребани.

— Това е огромно облекчение за мен. — Невероятна, страхотна новина!

Лаборантът любезно го потупа по рамото.

— Е, надявам се, че поне това ще ви донесе утеха.

— Да — кимна Геден. — Да, така е. Въпреки че... — Той погледна умолително патоложката и се постара в очите му да проблеснат сълзи. — Бих искал да отида там. Да ги оплача. Разбирате ме, нали?

Въпреки невероятното си самообладание доктор Браун се смути.

— Ами... Тленните останки тук не са ли достатъчни, за да оплачете приятеля си?

— Но това е само част от него! — Гласът му лекичко потрепери, като че ли всеки момент щеше да получи нервен срив.

Браун се замисли за миг.

— В някои редки случаи патоанатомът има право да изисква връщането на тленни останки. Това винаги е ужасно мъчение, купища бумажки, отнема седмици. Нужно е съдебно нареждане. Разберете, Харт Айланд е абсолютно забранен за посещения, точка. Погребенията извършват затворници от Райкърс Айланд.

— Но щом могат да върнат крайник по искане на патоанатом, откъде знаят къде е погребан?

— Мисля, че номерираните сандъци се подреждат в изкопите подред. Когато запълнят един изкоп, поставят циментов знак и изкопават нов.

— Как да науча номера и мястото? Вие разполагате ли с тази информация?

Браун взе разпечатката от лаборанта и я прегледа.

— Номерът е вписан в нашите досиета.

Геден протегна ръка.

— Може ли?

Патоложката му подаде листа. Геден измъкна химикалка от джоба си и преписа посочения му номер: 695–998 МСХ.

— Благодаря ви. Много ви благодаря.

— Мога ли да ви помогна с още нещо? — попита тя. — Отдавна трябваше да съм в аутопсионната зала. В момента имаме известен недостиг на персонал.

— Не, това е всичко. Благодаря ви, доктор Браун. Сам ще намеря изхода.

— Длъжна съм да ви изпратя до чакалнята.

Гедеон я последва покрай залата за аутопсии, в която цареше трескава активност — имаше поне десетина детективи и полицаи, други бяха излезли отпред и задръстваха коридора. Пред двукрилата врата се бяха събрали репортери, викаха и се блъскаха.

— Трябва да е нещо важно, това убийство — отбеляза Гедеон.

— Извършено е с изключителна жестокост — отговори Браун. — Извинете — каза на един особено агресивен телевизионен екип, докато извеждаше Гедеон. Щом видяха лекарското ѝ облекло, представителите на медиите се втурнаха напред с хор от въпроси, но тя само кимна на Гедеон и отново се скри вътре, последвана от виковете на журналистите.

— Заподозрени? — изкрещя някой. — Има ли заподозрени?

— Къде в черквата е бил скрит трупът?

Гедеон се опита да си пробие път през тълпата, която продължаваше да отправя въпроси към затворената врата.

— ... свидетели или улики?

Той изтика настрани един широкоплещест тоноператор и се насочи към изхода.

— ... ли е, че гръклянът пак е бил изтръгнат, също като предишния път в Чайнатаун?

Гедеон се вцепени, после се огледа. Кой беше задал този въпрос? Сграбчи най-близкия репортер за ръката.

— Това убийство... гръклянът е изтръгнат, така ли?

— Вие свидетел ли сте? — попита мъжът и енергично му стисна ръката. — Бронуик, от „Поуст“.

Гедеон се вторачи в него — жълтите му дълги като на гризач зъби стърчаха над долната му устна. Говореше с нелеп лондонски акцент.

— Възможно е. Отговорете на въпроса ми: *гръклянът изтръгнат ли е?*

— Да, изтръгнат е. Ужасно убийство. В „Сейнт Бартоломю“. Открили трупа скрит под пейките. Била почти обезглавена, също като оня в Чайнатаун. А сега: как се казвате, господине? И каква връзка имате със случая?

Гедеон го стисна още по-силно.

— Обезглавена? Жертвата жена ли е? Как се казва? — Изведнъж го обзе неопределено ужасяващо усещане, все едно насекоми гризяха

нервите му.

— Жена, да, на двайсет и няколко...

— Името й! — Гедеон го хвана за раменете и го разтърси. —
Трябва ми името й!

— Спокойно бе, човек. Казва се Мерилин... — Репортерът
погледна бележките си. — Мерилин Крийди. А сега ми кажете какво
знаете *вие*, господине.

Гедеон го отблъсна и се затича. И продължи да тича.

Над центъра на Бронкс пукна зора, мръсножълто петно, което пропълзя в небето над Мушула Паркуей. Гедеон Крю зяпаше през изподраскания прозорец на Лексингтън Авеню Експрес, без да вижда, чува и усеща нищо. Возеше се в мотрисата от часове, от южния край на Ютика Авеню в Куинс до северния на Удлоун в Бронкс и обратно, потънал в сивата зона на безчувственото съществуване.

Не помнеше откога не е плакал, но беше усетил, че по лицето му текат сълзи — от ярост, от мъка, заради собствената му глупост и егоизъм.

Ала вече бе отвъд всичко това. Умът му бавно, но сигурно отново започваше да функционира.

Сега разбираше някои факти. Разбираше, че Кимация жерав е убил Орхидея и е скрил тялото ѝ, за да не го открият веднага, за да има време да се измъкне необезпокоявано. И че я е убил по две причини. Първо, имаше вероятност тя да знае нещо и следователно трябваше да умре. Но всъщност я беше убил главно за да го накара да разкрие картите си. И бе познал: убийството щеше да постигне точно това. Защото сега Кимация жерав трябваше да умре. Нямаше друг начин. Гедеон беше въвлякъл Орхидея в целия този ужас и ѝ го дължеше.

И Кимация жерав несъмнено очакваше тъкмо това.

През дългите часове в мотрисата Гедеон разработи подробен план. Онова, което търсеха и двамата, се намираше на Харт Айланд. И двамата щяха да отидат на Харт Айланд, за да го вземат. Само единият щеше да се върне. Но Гедеон не беше луд и знаеше, че трябва да подреди колодата в своя полза. И тук щеше да се намеси Минди Джексън. Тя се бе доказала и щеше да е неговото тайно оръжие.

Той извади джиесема си и набра номера ѝ.

За негова огромна изненада Джексън наистина отговори.

— Гедеон?

— Къде си? — попита той.

— В центъра. Още нямам никакъв късмет с жената. А ти? Откри ли нещо?

— Всичко.

Мълчание. После хладно:

— Разправяй.

— Първо искам да ми обещаеш нещо. Ще го направим по моя начин.

Пауза.

— Добре. Разбрахме се. По твоя начин.

— У не е носил планове за оръжие — носил е парче жица в крака си. Жица от революционно нов материал. Числата са неговата формула. Събираш двете и получаваш всичко.

— Какъв нов материал?

— Суперпроводник, който работи при стайна температура. — Геден й обясни значението на това откритие и остана впечатлен от бързината, с която агентката схвана последиците — и опасностите — от него. — Краката са били ампутирани след катастрофата — продължи той. — Погребали са ги в масов гроб на Харт Айланд, нюйоркското гробище за бедни. Трябва да се погрижа за някои неща и довечера отивам на Харт Айланд да изровя краката.

— Как ще ги намериш?

— Ампутираните части от тела са в номерирани сандъци, които се погребват в съответния ред. Знам номера. Измислил съм всичко. На Сити Айланд има едно място, където дават лодки под наем, точно отдясно след моста. „Мърфис Бейт енд Такъл“. Чакай ме там в десет вечерта.

— На какво разстояние от брега е този остров?

— На около километър и половина североизточно от Сити Айланд, по средата на Лонгайландския залив срещу Пясъчния нос. Носи снайперска пушка.

— Поразително! Как успя да...

— Кимация жерав ще е там — прекъсна я той.

— Господи!

— Не забравяй за уговорката ни. Ще го направим по моя начин. Не искам на острова да се изсипе цяла армия от ЦРУ и да подплаши Кимация жерав. Само ние с теб.

Геден затвори, после вдигна някаква хартия от пода на вагона и започна да пише на нея.

Кимация жерав седеше на тротоара срещу „Сейнт Бартоломео“ и дрънкаше на очуканата си китара. Полицаяте бяха дошли и си бяха отишли, бариерите бяха вдигнати, почистващите екипи бяха приключили в черквата. Всичко си течеше постарому. Прекрасна утрин, само с няколко пухкави облачета по небесната синева. Сега просто трябваше да чака.

*Искам любимата ми да дойде
и треската ми да прогони...*

Забеляза Крю да се приближава откъм Четирийсет и девета улица — вървеше срещу навалищата отиващи на работа нюйоркчани — и да завива по Парк Авеню. Тъкмо навреме. Обзе го удовлетворение, като видя, че американецът прилича на смъртник: изпит, чорлав, с тъмни сенки под очите. Пресече булеварда и тръгна право към него. Кимация жерав продължи да свири и тихо да пее. Крю спря от другата страна на калъфа. Утринните тълпи се точеха покрай тях и той знаеше, че Крю няма да направи нищо прибързано.

Докторът казва, че за ден щяла да ме излекува...

Крю пусна смачкано листче в калъфа при събралите се банкноти и монети. След това зачака. Кимация жерав довърши песента и най-после вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Гледаха се така почти цяла минута и Кимация жерав усети неумолимата омраза в очите му, омраза, която стопли сърцето му като огън. После мъжът внезапно отмести поглед, обърна се и тръгна по обратния път към Лексингтън Авеню.

Когато изчезна, Кимация жерав вдигна бележката, разгъна я и я прочете.

Ще се срещнем в полунощ на Харт Айланд. Там са погребани ампутираните крака на У. Точното им местонахождение ще бъде написано на лист в джоба ми. За да вземеш него и после жицата, ще трябва да ме убиеш. Иначе ще те убия аз. Така или иначе, единият от нас ще умре на Харт Айланд.

Така си го замислил, така и трябва да бъде.

Г. К.

Кимащия жерав бавно смачка бележката в юмрук и на лицето му се изписа дълбоко удовлетворение.

58.

Там, където има наркодилъри, винаги има и оръжие. А центърът на уличната търговия с дрога в Ню Йорк се намираше в квартала, носещ ироничното име Маунт Идън, Райската градина, в южната част на Централен Бронкс. Гедеон седеше в мотрисата, носеща се на север от Манхатън, с пачка банкноти, която прогаряше дупка в джоба му. Знаеше, че това не е най-интелигентният начин да се сдобие с пистолет, но бързаше и така щеше да е най-лесно.

Докато мотрисата потегляше от станцията на Янки Стейдиъм на Сто шейсет и първа улица, до него се настани някакъв мъж. Гедеон с известно закъснение позна в него Гарса, дегизиран като художник с черна барета и пардесю.

— Какво точно правите? — попита Гарса. От предишната му приветливост не беше останало почти нищо.

— Върша си работата.

— Изгубили сте самообладание. Трябва да се успокоите и да дойдете да обсъдим следващите ви стъпки.

— Това вече няма нищо общо с вас. — Гедеон дори не се опита да понижи глас. — Въпросът вече е личен.

— Тъкмо това имам предвид: дотам сте я докарали. Никога не съм виждал нещо толкова непрофесионално. Илай сбърка, като ви се довери. С безразсъдството си заплашвате да провалите операцията.

Гедеон не отговори.

— Да отидете в Трокмортън Академи и да се престорите на родител — що за безумен ход беше това? Отсега нататък искаме да знаем какво правите и къде отивате. Ако си мислите, че можете да победите Кимация жерав, значи сте пълен глупак.

Гедеон разбра, че Гарса не подозира за Харт Айланд. Достави му удоволствие, че за пръв път се движи на една крачка пред Глин и неговото приятелче.

— Ще се справя сам.

— Няма. Ще ви трябва помощ. Не бъдете идиот.

Гедеон се намръщи.

— Къде ще се срещнете с него?

— Не е ваша работа.

— Ако ни измамите, Крю, ще ви обезвредим, кълна се.

Гедеон се поколеба. Не му трябваха такива усложнения.

— В Корона Парк. В Куинс.

— В Корона Парк ли?

— Да, на старото Световно изложение. Имаме среща при Земното кълбо.

Мълчание.

— Кога?

— В полунощ.

— Защо там?

— Просто е място за срещи.

Гарса поклати глава.

— Място за срещи.

— Кимация жерав уби приятелката ми. Сега въпросът е или той, или аз. Както казах, това няма нищо общо с вас. Когато свърша тази работа, ще се погрижа за вашата. Не се опитвайте да ми попречите.

Гарса помълча, после кимна. Когато мотрисата спря, се изправи и слезе. На лицето му бе изписано отвращение.

Крю слезе на Сто и седемдесета и Гранд Конкорс. Закрачи на изток и подмина редица изоставени сгради. Когато стигна до парка — тъжна гледка с гола пръст вместо зелени площи, боклуци навсякъде, — забави ход и се заозърта. Просто поредният нюйоркчанин, търсец дрога. Почти моментално се приближи дилър и докато се разминаваше с него, прошепна: „Трева, трева“.

Гедеон спря.

— Да.

Дилърът се въртна и се върна. Беше нисък изгърбен хлапак със затъкнат в косата гребен и увиснали под задника му гащи.

— К'во ти трябва? Имам трева, кока, стаф...

— Пистолет.

Мълчание.

— Плащам добра пара — продължи Гедеон. — Ама искам нещо едрокалибрено, екстра качество.

Отначало дилърът все едно не го чу. После измърмори нещо, което прозвуча като „чакай тука“, и се отдалечи.

Гедеон зачака. Хлапакът се върна след двайсет минути и каза само:

— Ела.

Гедеон го последва до изоставена сграда на Морис Авеню, стара постройка от кафяв камък с избити прозорци и тъмна, воняща на урина вътрешност. Макар и опасно, беше по-добре, отколкото коленопреклонно да моли Гарса за ново оръжие. Не искаше да му е задължен повече от необходимото. Знаеше, че би трябвало да е нервен, дори уплашен, ала не изпитваше нищо. Нищо освен гняв.

Дилърът отиде при мръсното стълбище и подсвирна. Отгоре му отговориха със същото.

— На втория етаж — каза хлапакът.

Гедеон се заизкачва по стъпалата, като прекрачваше използвани презервативи, спринцовки и купчинки повръщано. На площадката го чакаха двама мъже със скъпи анцузи и огромни бели маратонки. Бяха латиноамериканци, в идеална форма. По-високият, явно шефът, имаше грижливо подстригана петдневна брада, много пръстени и златни ланци и силно миришеше на „Армани Атитюд“. По-ниският имаше няколко херпеса.

— Дай да видим парите. — Шефът се ухили самоуверено.

— Когато видя пистолета.

Онзи пъкна ръце в джобовете си, изправи се в целия си ръст и изгледа Гедеон отвисоко. Беше висок и го използваше, за да сплашва хората. Очите му обаче бяха глуповати.

— В нас е.

— Да го видя. Няма да кисна тук цял ден.

Ниският с херпесите бръкна под анцуга си и измъкна някакво оръжие до половината.

— Деветмилиметрова берета.

— Колко струва?

— Ти колко имаш?

Това вече беше прекалено. И без това почти бе стигнал до точката на кипене.

— Хубаво ме чуй, кретен такъв. Първо казваш цената. После проверявам патлака. Ако го бива, плащам. Ако не, си тръгвам.

Дългуча се нацупи и кимна.

— Покажи му го.

Херпеса извади пистолета и го подаде на Гедеон, който го взе, огледа го и няколко пъти изтегли затвора.

— Пълнителят?

Появи се и пълнителят. Гедеон го взе и се намръщи.

— Патрони?

— Глей, мой човек, тука не можеш да стреляш.

Те имаха право, естествено. Щеше да се наложи да го изпробва по-късно. Той взе пълнителя, зареди го, претегли беретата в длан, натисна спусъка. Изглеждаше в отлично състояние.

— Ще го взема.

— Две хиляди.

Наистина много за пистолет, който струваше седемстотин долара. Гедеон внимателно го разгледа. Бяха изпилили серийния номер, което обаче не означаваше нищо. С киселина можеше да се възстанови. Той бръкна в джоба си, където носеше парите си, разделени на прихванати с ластици пачки от по петстотин, отброи четири и ги извади. Пъхна беретата в джоба си и даде пачките на Дългуча.

Когато се обърна и понечи да си тръгне, чу глас:

— Чакай малко.

Завъртя се към тях и видя, че са извадили пистолети.

— Дай и останалите пари — нареди Дългуча.

Гедеон го зяпна.

— Ограбвате ли ме? Клиент?!

— Загря, малкият.

Носеше в себе си още две хиляди. Взе бързо решение, извади парите и ги хвърли на земята.

— Това е всичко.

— И патлака.

— А, това вече е прекалено.

— Тогава си цуни белия гъз за сбогом. — Двамата ухилено се прицелиха в него.

— *Белия* си гъз ли? — смаяно попита той, извади пистолета и го насочи към тях.

— Забравяш, че не е зареден, розовогъзо копеленце.

— Ако ви върна патлака, обещаваме ли да ме пуснете да си ида?
— изхленчи Гедеон и го протегна напред.

— Дадено. — Уверението беше последвано от две тъпанарски усмивки.

Ръката му трепереше толкова силно, че те се разсмяха. Дългуча посегна да вземе оръжието и точно в този момент на разсейване Гедеон замахна към Херпеса и изби пистолета от ръката му, като в същото време го изрита отстрани в коляното и отскочи от огневата линия на Дългуча. Херпеса с рев се свлече на пода, Дългуча стреля и Гедеон усети, че куршумът одрасква рамото на якето му. Изкрещя, хвърли се върху едрия латиноамериканец и го повали като прогнил дънер. Изтръгна пистолета от пръстите му и с едно-единствено мощно движение притисна дулото в окото му.

— Не, не, оуу! — измуча от болка Дългуча и се опита да извърти глава, ала Гедеон натисна още по-силно. — Стига бе, моля ти се! Уф, мамка му, недей! Окото ми!

Херпеса се изправи, вдигна оръжието си и се прицели.

— Хвърли го, иначе ще стрелям! — изкрещя като побъркан Гедеон. — А после ще убия и теб!

— Хвърли го! — изписка Дългуча. — Прави каквото ти казва!

Херпеса заотстъпва, без да пуска оръжието. Гедеон виждаше, че се кани да духне. По дяволите, да изчезва. Херпеса се обърна и си плю на петите. Гедеон чу шляпащите му стъпки по стълбището, после се разнесе трясък — беше паднал в паническото си бягство. Пак куцащи стъпки, после тишина.

— Май останахме само двамата — каза той. Усети, че по ръката му се стича топла кръв. Явно куршумът бе засегнал рамото му. Около дупката в якето стърчаха разръфани влакна. Но не усещаше болка.

Дългуча забърбори несвързано. Като продължаваше да притиска дулото на пистолета към окото му, Гедеон бръкна в джоба му и извади парите. Вътре имаше още една, много по-дебела пачка — поне пет хиляди. Взе и тях, както и един нож. После се замисли за миг и скъса златните ланци от врата му, измъкна диамантените му пръстени и му взе портфейла. Пребърка и останалите му джобове и откри ключове за кола и апартамент, монети и шест деветмилиметрови патрона, явно от пълнителя на беретата.

Накрая отдръпна дулото от окоето му. Дългуча се отпусна на пода и захълца като бебе.

— Чуй ме добре, Фернандо — каза Гедеон, след като хвърли един поглед на шофьорската му книжка. — Ключовете ти са у мен. Знам ти адреса. Само опитай нещо — ще дойда у вас и ще пречукам семейството ти, кучето ти, котката ти и златната ти рибка.

Онзи изстена, скри лицето си с шепа и се заклати на пода като побъркан.

Преди да излезе, Гедеон се увери, че Херпеса не го дебне, и се насочи към метро станцията на Гранд Конкорс. По пътя хвърли ключовете, дрънкулките и портфейла в една шахта, но задържа парите и оръжията.

Сега имаше два пистолета. Вмъкна се в един вход и огледа плячката си. Вторият беше „Торъс Милениъм Про“, трийсет и втори калибър, със зареден пълнител. Гедеон вкара деветмилиметровите патрони в пълнителя на беретата, зареди я и пъкна и двата пистолета под колана на кръста си. После си съблече якето и огледа раната. Оказа се, че не е толкова повърхностна, колкото си мислеше, но костта все пак не бе засегната. Отново се облече и си погледна часовника. Десет сутринта.

По пътя за метрото се отби в една дрогерия, купи лейкопласт и превърза рамото си в тоалетната. После импулсивно влезе в първата срещната книжарница и купи бележник, листове, химикалка и дебел кафяв плик. Накрая седна в съседното кафене да си напише завещанието.

59.

Кафенето се оказа приятно място, последен бастион, който упорито се съпротивляваше срещу царящите навън мръсотия и безнадеждност. До Гедеон моментално се приближи властна сервитьорка, най-малко на шейсет, но бойна като тийнейджърка, жестоко напудрена и гримирана.

— Какво да ти донеса, готин?

Беше идеална. За пръв път от доста време го обзе приятно усещане и той се опита да се усмихне.

— Кафе, яйца на очи, бекон, бял хляб.

— Дадено.

Келнерката отиде да изпълни поръчката му, а Гедеон отвори бележника и се замисли. На този свят най-много обичаше две неща: рибарската си хижа в планината Хемес и графиката на Уинслоу Хоумър. Графиката трябваше да се върне в галерията „Мъртън“ в Китъри, щата Мейн, откъдето я беше откъснал преди години. Но хижата... Искаше да я получи някой, който да я обича като него, а не да я остави да се разруши. Или да я продаде на предприемач. Вече знаеше, че дори да победи Кимащия жерав, а това бе много съмнително, пак ще се изправи лице в лице със смъртта.

Сервитьорката плъзна подноса със закуската му пред него и подметна:

— Пишеш най-великия американски роман, а?

Той ѝ отправи най-чаровната си усмивка и тя доволно се отдалечи. Замислен за собствената си тленност, както напоследък често му се случваше, Гедеон осъзна, че си няма никого. През по-голямата част от зрелия си живот просто бе отблъсквал хората. Нямаше роднини, нито истински приятели или колеги, с които да е в по-тесни отношения. Най-близък му беше Том О'Брайън, но връзките им винаги се градяха на сделки, пък и на Том му липсваше честност. Единственият му истински приятел беше една проститутка — която бяха убили заради него.

— Още кафе? — попита келнерката.

— Благодаря.

И тогава се сети за едно име. Човек, на когото можеше да се довери. Чарли Дайкович. Не се бяха чували от смъртта на генерал Тъкър. Дайкович бе лежал известно време в болница, ала доколкото знаеше Гедеон, вече беше оздравял. Не бяха приятели — не точно. Но сержантът бе честен човек, добър.

Той започна да пише, като се мъчеше да овладее слабото треперене на ръката си. Не беше лесно. Дайкович щеше да получи хижата с всичко в нея, освен Уинслоу Хоумър. Определи сержанта за изпълнител на завещанието и му възложи да върне графиката (анонимно) в галерията „Мъртън“. Досега бе успял да избегне всякакви подозрения и изобщо не му се щеше да го нарочат след смъртта му.

Не му отне много време да напише документа. Докато го препрочиташе, мислите му се отнесоха към тайното му рибарско местенце на Чихуахуеньос Крийк. Бяха минали години на висене край потоците, извиращи от северните склонове на Хемес, докато го открие — най-красивото кътче на света. След кратък размисъл обърна листа и начерта карта за Дайкович, показваща как се стига дотам, после прибави няколко съвета каква стръв да използва и по кое време на годината. Това щеше да е най-голямото му наследство.

Надяваше се, че сержантът обича да лови риба.

Когато свърши, повика келнерката.

— Още кафе? — попита тя.

— Не. Услуга.

Лицето ѝ светна.

— Това писмо е моето завещание — каза Гедеон. — Трябват ми двама свидетели.

— Ау, готин, та ти още нямаш трийсет, защо си се замислил за туй? — Сервитьорката все пак му напълни чашата. — Аз съм с трийсет години по-стара от тебе и пак не си мисля таквиз работи.

— Имам неизлечима болест. — Още щом го каза, се зачуди защо го споделя с напълно непозната.

Жената мило постави ръка на рамото му.

— Съжалявам. Нищо не е окончателно обаче. Моли се на Господа и Той ще ти донесе чудо. — Тя се обърна. — Глория! Ела тук, тоя господин има нужда от нашата помощ.

При тях дойде втората келнерка в кафенето, пълничко двайсетинагодишно момиче с лице, просияло от щастие, че може да обслужи на някого. Гедеон се трогна от тези две случайни непознати с големи сърца.

— Ще подпиша този документ и ще ви помоля да се подпишете и вие като свидетели — каза той.

Подписа го, подписаха се и те. Когато Гедеон се изправи, възрастната сервитьорка спонтанно го прегърна.

— Моли се на Господа. Нищо не е невъзможно за Него.

— Много ви благодаря. И двете сте невероятно мили.

Жените се отдалечиха. Гедеон написа отгоре бележка на Илай Глин с молба да се погрижи Дайкович да получи писмото, после го запечата и адресира плика до собственика на „Ефективни инженерни решения“ на Малка западна дванайсета улица. Извади откраднатата от наркодилъра пачка, захлупи я под чинията си и бързо напусна кафенето.

На път за метростанцията пусна писмото в пощенска кутия, обзет от огромно самосъжаление от самотното си безполезно съществуване, което скоро щеше да свърши по един или друг начин. Сервитьорката навярно имаше право: трябваше да опита с молитви. Нищо друго не беше помогнало в жалкия му живот.

60.

Взе метрото до края на линията и хвана автобус за Сити Айланд. По обед се озова пред „Мърфис Бейт енд Такъл“ на Сити Айланд Авеню. В небето се носеха чайки. Не беше за вярване, че това сънливо рибарско селце е част от Ню Йорк.

Влезе в тясното магазинче със стъклени витрини от трите страни и гигантски продавач по тениска в дъното.

— Вие ли сте Мърфи?

— Същият.

— Искам да взема лодка под наем.

Бързо уредиха въпроса и Мърфи го придружи до кея зад магазина. Там бяха завързани десетина открити лодки от фибростъкло, всяка с извънбордов двигател с мощност шест конски сили, котва и туба бензин.

— Идва буря — каза собственикът, докато приготвяха лодката за отплаване. — Гледайте да се върнете до четири.

— Няма проблем — отвърна Гедеон, докато слагаше в лодката рибарския прът и кутията със стръв, които беше купил за заблуда.

След няколко минути потегли. Мина под моста на Сити Айланд и излезе в откритите води на Лонгайландския залив. Харт Айланд отстоеше на около осемстотин метра североизточно, продълговата ниска суша, забулена в мъгла, над която най-малко на петдесет метра се издигаше грамаден комин. Вятърът се усилваше и малката лодка забиваше нос в надигащите се вълни, които шумно плискаха бордовете. Тъмни облаци се плъзгаха по небето и чайките с остри крясъци се носеха по въздушните течения.

Гедеон погледна картата и различните ориентири: Скалите на екзекуцията, Блаузис, Дейвидс Айланд, Хай Айланд, Рат Айланд. Опита се да запомни междинните точки по пътя — на връщане щеше да е тъмно.

Островът бавно изплуваше от мъглата.

Дълъг над километър и половина, той бе покрит с редки дървета, растящи между разрушени тухлени сгради. Когато стигна на стотина

метра от брега, Гедеон завъртя румпела и обиколи сушата, като я проучваше с бинокъл. Високият комин се издигаше над разрушен комплекс от източната страна, който приличаше на електроцентрала. Навсякъде имаше рифове и подводни скали. През двеста-триста метра по брега бяха поставени гигантски като билбордове предупредителни надписи:

ОТДЕЛ „ИЗПРАВИТЕЛНИ ЗАВЕДЕНИЯ“

ОБЩИНА НЮ ЙОРК

ЗАБРАНЕНА ЗОНА

ПРИСТАВАНЕТО НА ПЛАВАТЕЛНИ СЪДОВЕ

СТРОГО ЗАБРАНЕНО

НАРУШИТЕЛИТЕ СЕ НАКАЗВАТ

В северния край на острова забеляза движение, угаси двигателя и насочи бинокъла натам. Зад редица дъбове видя затворници с оранжеви гащеризони — работеха насред голо поле. Наблизо се виждаше фадрома. Затворниците разтоварваха чамови ковчези от един камион и ги оставяха до наскоро изкопана траншея. Наоколо стояха неколцина добре въоръжени надзиратели, ръкомахаха и крещяха нареждания.

Гедеон остави лодката да се носи по вълните и продължи наблюденията си, като от време на време си водеше бележки.

Накрая отново запали двигателя и потегли покрай западния бряг на острова. Някъде по средата стигна до дълъг плаж, покрит с всевъзможни изхвърлени от морето отпадъци, дънери и стари лодки. Пясъчната ивица свършваше при бетонна стена, зад която се намираше старата електроцентрала с грамадния комин. На тухлената фасада на главната сграда имаше надпис, дълъг най-малко трийсет и висок десет метра:

ЗАТВОР

НЕ ПРИБЛИЖАВАЙ

Гедеон реши да слезе на сушата при стената близо до един заблатен участък, зад няколко коварни наглед рифа.

Бавно и предпазливо мина между рифовете, угаси двигателя, скочи в плитката вода и изтегли лодката на сушата.

Погледна си часовника: един часът.

61.

Тръгна по плажа, прескочи ниската стена, скри се в една горичка и спря да се ориентира. Наляво се ширеше открито поле, зад което се намираше разрушената електростанция. Отдясно, на известно разстояние от брега, имаше кварталче от скромни бунгала, улици със светофари, отбивки, тротоари. Приличаше на съвсем обикновено старомодно градче — само че всичко лежеше в развалини, къщите бяха порутени, касите на прозорците бяха избити, покривите бяха хлътнали, увивни растения обгръщаха светофарите и сградите, по уличната настилка пълзяха паяжини от пукнатини, през които се подаваха бурени и нискорасли дръвчета.

Зачака с изострени до крайност сетива. В далечината, някъде откъм края на острова, се чуваше глухото буботене на фадромата, която копаяше масов гроб. Тази средна част на Харт Айланд обаче, изглежда, пустееше. Гедеон извади от джоба си разпечатка от Гугъл Ърт и няколко минути я проучва. После предпазливо тръгна по една обрасла улица и пресече обширното поле към порутения комплекс. Дяланият варовиков блок, вграден в тухлената фасада на първата сграда, съобщаваше нейното предназначение и дата на построяване: **ТУРБИННА ЗАЛА, 1912 г.** През разбитите прозорци се виждаха части от огромни машини — железни маховици, разпадащи се ремъци, строшени измервателни уреди, парни тръби и гигантска желязна пещ с котел, целите увити в пълзящи растения, които се издигаха към небето през срутения покрив.

Гедеон тръгна на север към гробището, като се криеше в храсталаците и горичките край пътя. Напредваше бавно, като се ориентираше по картата, водеше си бележки и запаметяваше всичко. Гледката напомняше постапокалиптичен пейзаж, цял град, предаден на разруха. Вратите и прозорците не бяха затворени или заковани, все едно преди около половин век всички просто си бяха отишли, за да не се завърнат никога. Тук-там имаше паркирани коли, потънали в бурени, бакалия с отдавна разпаднали се стоки по лавиците, къщи с паднали врати, в които се мерзелееха изгнили мебели, обелени тапети,

чадър на стойка до вратата, стара шапка на масата. Подмина черква със срутен покрив, месарница с все още висящи на стената ръждиви ножове — и захвърлена на централния площад стара безглава кукла Барби. В края на градчето стигна до бейзболно игрище, чиито пейки бяха увити в растения, а самото поле приличаше на млада гора.

Заобиколи развалините на санаториум за туберкулозно болни и редиците спални корпуси на изправителен дом за непълнолетни, на чиито порутени фасади се четеше **БОГ И ТРУД**. Навсякъде зееха ями, стари мазета и основи на сгради, някои зейнали, други все още покрити с прогнили дюшемета. Всичко сякаш щеше да се разпадне всеки момент. Отново се консултира с картата от Гугъл Ърт и зад спалните корпуси откри грамадна кръгла бетонна площадка с ръждиви метални капаци — останки от старата подземна зенитна артилерийска база.

Когато наближи северния край на острова, сградите отстъпиха мястото си на обширни обрасли полета, осеяни с варосани и номерирани циментови стълбчета. Ревът на фадромата се усилваше. Той се вмъкна в една по-гъста горичка край гробището и продължи на север. След около четиристотин метра стигна до поредното обрасло поле и се наложи да залегне и да запълзи по корем. След малко вече наблюдаваше през бинокъла работниците около наскоро изкопания трап.

Ковчезите бяха разтоварени покрай дългата траншея и затворниците ги подаваха на другарите си в изкопа, които ги подреждаха в четири редици, по шест ковчега един върху друг. Докато Гедеон ги гледаше, подредиха два реда ковчези, общо четирийсет и осем. Върху капака и отстрани на всеки с черен маркер бяха написани номера.

Надзирател с клипборд следеше хода на работата. Когато спуснаха всички ковчези в траншеята, мъжете покриха най-горния ред с листове гофрирана ламарина и се дръпнаха настрани, а багеристът запали двигателя и почна да зарива ламарината с пръст до равнището на земята. Вятърът духаше силно, люлееше върхарите и от време на време донасяше до Гедеон миризма на дизелово гориво и влажна почва, примесена с остра смрад на формалин и тлен. В отсрещния край на полето имаше тухлен навес, под който беше паркирана втора фадрома.

Гедеон заобиколи откритото пространство в търсене на по-добра позиция и в опит да определи къде може да са погребани малките сандъци с крайници. Откри каквото му трябваше във втори, успореден изкоп на известно разстояние от първия, само отчасти покрит с пръст. Последните сандъци не бяха заровени — очевидно очакваха да докарат още. Тези по-малки ковчези бяха номерирани по същия начин и също бяха покрити с гофрирана ламарина, затисната с пръст в единия край, явно за да ги защитят от природните стихии, докато попълнят редовете.

Трябваше да ги огледа по-внимателно. Ровът беше дълбок и от мястото си Гедеон не виждаше дъното му. За да надникне вътре, се налагаше да се приближи. И това нямаше как да се случи, без да го заловят.

Той се изправи, пъкна ръце в джобовете си и нехайно закрочи през голото поле.

62.

Забелязаха го моментално.

— Ей! Ей, ти! — Двама надзиратели извадиха пистолетите си и се затичаха към него. Гедеон не спря, а бързо се приближи до изкопа. Когато стигнаха до него, стоеше на ръба и гледаше вътре.

— Ръцете отпред! Дръж си ръцете отпред да се виждат!

Гедеон вдигна глава и се престори на изненадан.

— Какво има?

— Не мърдай! Ръцете отпред! — Първият надзирател приклепна на едно коляно и се прицели в него, докато вторият предпазливо се приближи, държеше оръжието си в готовност. — Ръцете на тила!

Той се подчини.

Единият беше бял, другият — чернокож, и двамата мускулести. Носеха сини ризи, на гърба на които с бели букви пишеше **ОТДЕЛ „ИЗПРАВИТЕЛНИ ЗАВЕДЕНИЯ“ — ОБЩИНА НЮ ЙОРК.** Първият надзирател го претърси и изпразни джобовете му — извади картата от Гугъл Ърт, бележника, портфейла му и парче пергамент, което Гедеон беше приготвил предварително.

— Чист е.

Вторият надзирател се изправи и прибра глока си в кобура.

— Покажи ни документ за самоличност.

— Нищо не съм направил, кълна се! — с писклив от паника глас отговори Гедеон, все още с вдигнати на тила ръце. — Кълна се! Аз съм просто турист!

— Документ за самоличност — повтори надзирателят. — Бързо!

— В портфейла ми е.

Мъжът му върна портфейла. Гедеон измъкна издадената си в Ню Мексико шофьорска книжка и му я подаде.

— Тук да не е забранено или нещо такова?

Двамата провериха книжката, първо единият, после вторият.

— Не видя ли надписите?

— Какви надписи? Аз съм просто турист от...

— Стига глупости — намръщи се чернокожият надзирател, който явно беше старши. — Надписите на брега. Навсякъде. Да не би да твърдиш, че не си ги видял?

Радиостанцията му изпраща и някакъв глас попита какво става с нарушителите. Надзирателят извади уоки-токито си и отговори:

— Един е. Някакъв тип от Ню Мексико. Задържахме го.

Прибра радиостанцията и се вторачи в Гедеон с присвити очи.

— Би ли ни казал как се озова тук и какво правиш на острова, по дяволите?

— Ами аз... просто ловях риба с лодката и реших да се поразходя на острова.

— Айде бе! Да не си сляп?

— Не, наистина не съм забелязал никакъв надпис... Притеснявах се от вълнението и не съм обърнал внимание, кълна се... — Полагаше особени усилия хленченето му да звучи крайно неубедително.

Белият надзирател размаха пергаментата.

— Какво е това?

Гедеон се изчерви и не отговори. Двамата надзиратели се спогледаха весело.

— Прилича на иманярска карта — подметна белият.

— Аз... аз... — заекна Гедеон и млъкна.

— Стига глупости. Търсил си заровено съкровище.

— Надзирателят се ухили.

След кратко колебание Гедеон сведе глава.

— Да.

— Разправяй.

— Дойдох на почивка от Ню Мексико. Един човек на... хмм, Канал Стрийт ми продаде картата. Аз съм иманяр любител, нали разбирате.

— На Канал Стрийт ли? — Двамата отново се спогледаха. Чернокожият се мъчеше да не се разсмее, докато разглеждаше пергаментата. — Според това тук ти даже си сбъркал острова.

— Така ли?

— Кръстчето на картата е на Дейвидс Айланд. Това е ей оня остров там. — Той посочи с брадичка.

— Това не е ли Дейвидс Айланд?

— Не. Това е Харт Айланд.

— Нямам опит с океана, сигурно съм се объркал.

Пак смях, само че по-скоро весел, отколкото презрителен.

— Направо си се изгубил бе, човек.

— Май че е така.

— Та кой пират трябва да е заровил това съкровище? Капитан Кид ли? — Ново подхилване, после лицето на чернокожия пак стана сериозно. — Виж сега, Крю, ти си знаел, че си в нарушение. Видял си надписите. Не ни баламосвай.

Гедеон сведе глава.

— Да, видях ги. Съжалявам.

Радиостанцията отново изпраща и друг глас попита за нарушителя.

— Човекът търси заровено съкровище, господин капитан. Носи карта и тъй нататък. Купил я на Канал Стрийт. — Надзирателят млъкна и Гедеон чу смеха от отсрещната страна. — Какво да го правя?

Заслуша се за кратко, после отвърна:

— Ясно. Край. — Чернокожият се ухили. — Днес имаш късмет. Няма да те арестуваме за незаконно проникване в общинска собственост. Къде ти е лодката?

— На плажа до ей онзи големия комин.

— Ще те заведе при лодката ти, ясно? За твое сведение, островът е абсолютно забранен за посещение.

— Какво... хмм... правите тук?

— Декоративни градини — отново се изхили надзирателят. — Хайде да вървим.

Гедеон го последва по полето и двамата излязоха на пътя.

— Сериозно, защо заравяте всички ония сандъци на това поле? Приличат на ковчези.

Надзирателят се поколеба.

— Наистина са ковчези.

— Това да не е някакво гробище?

— Да. Общинското гробище на Ню Йорк. Гробището за бедни.

— Гробище за бедни ли?

— Когато някой умре на територията на града и няма роднини или пари за погребение, го погребват тук. Затворници от Райкърс Айланд вършат тая работа, затова е забранено за посещение, разбираш ли?

— Така ли? Колко души са погребани тук?

— Над един милион — с нескрита гордост отговори надзирателят.

— Леле!

— Най-голямото гробище на света. Използва се още от Гражданската война.

— Невероятно. По християнски ли ги погребвате всичките?

— Различно. Идват всевъзможни духовници — кюрета, пастори, равини, имами. Различните религии се редуват.

Минаха покрай старата електростанция. Порутената турбинна зала се извисяваше над гъсталаците край обширно поле.

— Къде ти е лодката? — попита надзирателят, като се взираше към брега отгатак полето.

— Там долу на плажа, зад бетонната стена.

Вместо да продължи направо през полето, надзирателят пое на север по пътя.

— Защо отиваме нататък?

— Преминаването през това поле е забранено.

— Защо?

— Не знам. Много места на острова са опасни.

— Така ли? Откъде знаете точно кои места?

— Имаме карта, на която са показани забранените райони.

— У тебе ли е?

Надзирателят я извади.

— Винаги сме длъжни да я носим.

Гедеон я взе и я проучи толкова дълго, колкото смееше, после чернокожият я сгъна и я прибра. След като заобиколиха полето отдалече, двамата стигнаха на плажа и тръгнаха към лодката.

— Хмм, ще ми върнеш ли нещата? — попита Гедеон.

— Няма проблем. — Мъжът му подаде пергамента, бележника и другите документи.

— А на Дейвидс Айланд разрешено ли е да се ходи?

Надзирателят се засмя.

— Това е обществен парк, само че ако бях на твое място, нямаше да копая дупки там. — Той се поколеба. — Нещо против да ти дам един съвет?

— Казвай.

— Тая карта, дето си я купил, е менте.

— Менте ли?! Откъде знаеш?

— Нали е от Канал Стрийт? Не видя ли всичките ония ролекси, чанти на Вюитон, парфюми „Шанел“ и боклуци на „Прада“, дето ги продават там? Стопроцентови ментета. Трябва обаче да призная, че иманярската карта менте е голяма работа. — Надзирателят добродушно се засмя и дружелюбно постави ръка на рамото му. — Не си губи времето и не си навличай неприятности. Повярвай ми, тая иманярска карта не е истинска.

Гедеон направи унила физиономия.

— Прецакали са ме. Жалко.

— Жалко е, че в Ню Йорк имаме толкова много отрепки, дето дерат кожата на туристите. — Надзирателят погледна към небето, вече почти съвсем черно от буреносни облаци. Вятърът духаше на талози и вълнението в залива се усилваше. — Ако бях на твое място, щях да зарежа Дейвидс Айланд и да се разкарам от Залива. В бурно време насрещните течения стават адски силни, а сега се очаква сериозна буря.

63.

Облечен като студент, тръгнал на автостоп, в десет вечерта Гедеон се шляеше по Сити Айланд Авеню и наблюдаваше отдалече „Мърфис Бейт енд Такъл“. В раницата си носеше двата незаконни пистолета, кутии с муниции, нож, начелен фенер, сгъваеми лопата и кирка, въже, сълзотворен газ, резачка за метал, инфрачервени визьори, карти и бележника си. Повеите на вятъра откъм Залива люлееха старата дъсчена табела на „Мърфис“. Миришеше на солена вода и водорасли. По хоризонта на юг проблясваха далечни светкавици, разцепващи кълбящите се облаци, които бързо приближаваха.

Не виждаше и следа от Минди. Вече бяха изтекли няколко минути от уречения час на срещата, но той предполагаше, че агентката е дошла рано, скрила се е някъде и го чака да се появи.

Сякаш по даден знак чу тихия ѝ глас от тъмния парк зад него.

— Здравей, Гедеон.

Тя излезе от мрака, стегната и атлетична, също с раница на гърба, с вълнена барета, весело килната на главата ѝ. Вятърът развяваше късата ѝ коса. Поздрави го с нежна целувка.

— Каква очарователна изненада! — възкликна той.

— Не се дръж като кретен — отвърна Джексън. — Това е елемент от прикритието — двама студенти на лятна екскурзия, както самият ти каза, нали така?

— Аха.

Пресякоха улицата. До фирмата за лодки под наем имаше склад за яхти, ограден с висока телена мрежа, която преграждаше достъпа към кейовете. Гедеон се огледа, успокои се, че булевардът е пуст, покатери се по оградата и скочи от отсрещната страна. Минди с лекота го последва. Тичешком прекосиха склада, прескочиха още една ограда и се озоваха на алеята към подвижните кейове.

— Тук държат извънбордовите двигатели. — Той посочи една заключена барака, извади резачката за метал и свали катинара. След малко двамата изнесоха двигател с мощност шест конски сили, пълна туба бензин, горивни маркучи и две гребла. Скочиха в една от лодките,

Гедеон монтира двигателя на кърмата и свързва горивните маркучи, докато Минди развързваше и отблъскваше лодката от кея.

Той започна да гребе и бързо излязоха под напорите на усилващия се вятър.

Джексън се прикри от хвърчащите водни пръски.

— Готов ли си с плана?

— Разбира се. Кимация жерав вече е на острова. Важно е да си мисли, че ще отида сам. Затова залегни и остани така, докато ти обясня всичко.

— Дадено, шефе. — Тя се сви на пейката.

Когато се отдалечиха от кея, Гедеон спусна двигателя, запали го и взе курс по защитения от вълните канал към чернеещия в далечината мост на Сити Айланд. Оттам щяха да излязат в откритите води на Лонгайландския залив. Въпреки мрака виждаше белите гребени на вълните. Пресичането на Залива нямаше да е никак лесно.

— Давай да чуя — каза Минди от дъното на лодката.

— Ще те оставя в южния край на острова и ще сляза някъде по средата. Оттам ще отида пеш до гробището. Ти следвай картата, която съм ти скицирал. Придържай се към начертания маршрут — този остров е истински капан. Докато стигна до гробището, ти вече ще си заела позиция в горичката и ще ме прикриваш. Отивам там, намирам крака, вадя жицата и си тръгваме.

— Ами Кимация жерав?

— Той ще се появи, обаче няма как да предвидим кога точно. Полето около гробището е напълно открито — не може да го пресече, без да го забележиш. Когато го видиш, направо го застреляй. Не се разтакавай.

— Не е спортменски.

— По дяволите спортменството. Да нямаш проблем да застреляш някого в гръб?

— Не и такъв като него.

Гедеон кимна към раницата ѝ.

— Носиш ли снайперска пушка, както ти казах?

— Не е снайперска, но ще свърши работа. „Келтек Суб“ деветмилиметрова, полуавтоматична. И бронирана жилетка. Ами ти?

— Два пистолета, жилетка — готов съм. — Той извади карта, запечатана в торбичка с цип. — Лесно ще откриеш пътя, но както

споменах, целият остров е бомба със закъснител, затова не се отклонявай от маршрута, който съм ти начертал — никакво минаване напярко. Дал съм ти и разбивка на времето. Придържай се към нея.

— Ами ако той вече те причаква в траншеята? И те застреля, когато излезеш на открито?

— Ще пресека полето с фадрома. В навеса до гробището има две, а те са истински танкове.

Лодката бавно напредваше към моста на Сити Айланд. Вятърът виеше и разпенваше вълните.

— Дай ми подробности за острова.

— През Гражданската война го използвали като лагер за военнопленници. Много от тях са умрели и са погребани там. През хиляда осемстотин шейсет и девета нюйоркските власти го купили за общинско гробище, но то заема само едната половина. Останалата част се е използвала за различни цели по различно време: женска лудница, изправителен дом за младежи, санаториум за туберкулозни, карантина за жълта треска, затвор. През петдесетте години военните направили там подземна база за зенитна батарея. Сега островът е необитаем и се използва само за погребения. Обаче не са демонтирали нищо, просто са го зарязали.

— Ами погребенията?

— Нарездат ковчезите в два успоредни рова. Единият е за ампутирани крайници, другият за... хмм, за цели трупове. Доколкото успях да преценя, дневно погребват между седем и десет крайника. Всеки сандък има два номера: този от болницата и пореден номер, който им дават затворниците при погребението, за да могат да ги открият, ако се наложи. Към ампутирания крайник в сандъка също има идентификационна информация. Краката на У са ампутирани преди седмица, затова предполагам, че трябва да се върнем шейсет-седемдесет сандъка назад. Сандъците се нареждат в четири редици от по осем един върху друг, общо по трийсет и два в редица, тъй че според мене ще е на втория или третия ред.

— А после?

Гедеон потупа раницата си.

— Нося рентгеновите снимки. Ще се наложи да свършим малко мръсна работа, за да извадим жицата.

— Кога очакваш да се появи Кимация жерав?

— Той е непредсказуем. Тъкмо затова ще останеш скрита и ще се покажеш едва когато го забележиш. Гледай максимално да го изненадаш. Разбираш ли?

— Напълно. Имаш ли резервен план?

— И не само един. Самата непредсказуемост на острова е в наша полза. — Гедеон се усмихна криво. — Кимация жерав се държи като шахматист. Ние пък ще си поиграем с него на зарове.

64.

Щом излязоха в открити води, бурята ги връхлетя с все сили. Една грамадна вълна се блъсна в корпуса и се изля вътре. Буреносният фронт се приближаваше, гръмотевиците отекваха като артилерийска канонада.

Гедеон обърна носа срещу вятъра и каза:

— Изгребвай водата.

Като гледаше да не се показва над борда, Минди вдигна канчето, направено от стара пластмасова туба, и почна да излива нахлулата вода. В това време странично ги заля друга вълна и лодката силно се наклони.

— Господи — без да спира да изгребва, възкликна Джексън. — Тази лодка е като корито!

Светлините на Сити Айланд се мерзелееха на хоризонта, но напред цареше пълен мрак. Гедеон извади компас, ориентира се и коригира курса. Люлеенето беше ужасно, изненадващо силно за защитен залив. Двигателят плюеше и се задавяше — ако угаснеше, с тях щеше да е свършено.

Ала не угасна и лодката продължаваше напред в бурята. Разстоянието не бе голямо, около осемстотин метра, но пълзяха срещу вятъра и мощното течение ги отклоняваше на север към открито море.

Ако пропуснеха острова, следващата им спирка щяха да са Скалите на екзекуцията.

Гедеон отново погледна компаса и компенсира отклонението, като зави на юг. Нова вълна ги тласна, отхвърли ги настрани и едва не потопи лодката. Слабият двигател се задави, докато Гедеон се мъчеше да обърне носа срещу вятъра.

— Ще се удавим още преди да сме стигнали — отбеляза Минди.

Но в този момент от мрака започна да се материализира бледият силует на острова, заобиколен от тъмна ивица разпенена вода. Гедеон зави към южния край. Намираха се от подветрената страна на Харт Айланд и докато се приближаваха, опасното вълнение постепенно отслабна.

— Пригответи се да скочиш — тихо каза той, извади единия инфрачервен визьор от раницата си и ѝ го подаде. — Сложи си го. Никакви фенерчета. Придържай се към разбивката на времето, която ти дадох. Заеми позиция и чакай изгодна възможност.

— По-отдавна от тебе съм в този бранш — изсумтя Минди, докато си слагаше визьора.

Каменистият бряг се приближаваше.

— Хайде — каза той.

Джексън скочи от лодката и Гедеон превключи на задна, в резултат на което винтът едва не се издигна над водата. След миг агентката изчезна в мрака. Той отново обърна носа срещу вятъра и заобиколи далеч от брега, за да не се вижда и чува от острова. Мъчеше се едновременно да изгребва нахлулата вода и да управлява лодката. Лееше се проливен дъжд, вълните шибаха бордовете.

Като се ориентираше само по компаса, Гедеон зави на север покрай източния бряг, после, решил, че наближава средата на острова, отново обърна към брега. Постепенно различи силуета на грамадния комин на черния фон на небето — той бе главният му ориентир. Откри малкото тресавище и се насочи с максимална скорост към пясъчната ивица. Скочи от лодката и я изтегли сред гъстата блатна растителност.

Бързо се пригответи за придвижването на север — нагласи визьора, провери оръжията и хвърли последен поглед на картата. За по-голяма непредвидимост беше избрал малко вероятен и бавен маршрут, който минаваше през най-опасните и нестабилни развалини.

Кимация жерав трябваше да е дошъл рано, за да разузнае и да заеме позиция — паяк в очакване на муха. И макар да не го бе споменал на Минди, Гедеон смяташе, че знае точно къде е. На острова имаше само едно място, което би избрал самият той, идеално във всички отношения. Ако разбираше мисленето на убиеца, а Гедеон си мислеше, че го разбира, противникът му нямаше да устои на изкушението да заеме най-добрата офанзивна позиция.

Дъждът се сипеше на талази, ехтежите на гръмотевиците следваха непосредствено проблясъците на светкавиците. Поредният случаен елемент в негова полза. Погледна си часовника: десет и половина. Имаше още двацет минути, докато Минди заеме позиция.

Запълзя в мочурливата трева и навлезе в някакъв гъсталак. Визьорът показваше околността в болнаво зеленикаво сияние, дъждът

замъгляваше силуетите на дърветата и храстите. Все едно се движеше почти слепешком в призрачен пейзаж.

Проправи си път през най-гъстите храсти и излезе зад една разрушена сграда: изправителния дом за малолетни. Вмъкна се през един зеещ прозорец и се озова в усойната вътрешност. Дъждът се лееше през дупките на горните етажи и покрива. Момчетата бяха правили обувки и навсякъде се въргаляха стари чифтове, хиляди, спаружени като есенни листа, пръснати сред строшени стъкла, инструменти, железни стелажи и прогнили дървени калъпи. Той закрачи покрай стената, като внимаваше да не настъпи някое стъкло.

След малко влезе в дългия еквив централен коридор на дома. През стените приглушено проникваше ревят на бурята.

Стигна до задната врата, която висеше на единствената си оцеляла панта, оттам тичешком прекоси бурените и се скри в спалния корпус. Подмина редиците ръждиви железни легла и покритите с графити стени и спря, за да изчака края на една особено интензивна канонада от светкавици и гръмотевици. Всяка светкавица призрачно осветяваше помещението и ръждивите легла хвърляха мъждиви сенки по стените. На стената над едно от тях изпъкна графит, надраскан с големи букви: искам да умра.

Гедеон забърза. В отсрещния край на сградата прекоси няколко стаички, задръстени със счупени кантонерки, разпукани кашони, завързани на снопове архивни документи и папки, мокри, полуразложени. Клекнал върху купчина хартия голям плъх го проследи с поглед.

Отново излезе навън в бурята. Дъждът плющеше още по-силно. Намираше се зад развалините, в най-старата част на гробището, вече напълно обрасла с дървета. Докато си проправяше път през гъстите храсталаци, се натъкваше на стари надгробни камъни, потънали в сухи листа и растения, ред след ред, очертаващи стари масови гробове. Тук-там изпод листата и растителната покривка надничаха кости.

Без да излиза от гората, Гедеон най-после наближи задната стена на навеса, в който бяха паркирани двете фадроми. При предишното си посещение на острова беше забелязал, че са почти чисто нови катерпилари 450Е. Вече бе проучил как да ги запали без ключ и да управлява точно този модел, но все пак се надяваше да намери ключовете вътре.

Изчака в укритието си, като се вслушваше и наблюдаваше. Всяка светкавица му позволяваше да види околността. Нямаше и следа от Кимация жерав. Което не означаваше нищо. Инстинктивно знаеше, че той е наблизо.

Бавно заобиколи навеса, като използваше всички възможни прикрития и се движеше с изключителна предпазливост, проучвайки краищата на покрива. Беше направен от греди, наредени върху старите тухлени стени и покрити с листове гофрирана ламарина, завинтени за напречни дъски. Всичко се рушеше, но имаше още време, докато рухне съвсем.

Това потвърди един важен факт: покривът можеше да издържи тежестта на човек.

Приблужи се до задния ъгъл на навеса, където тухлите се бяха свлекли и се бе образувала дупка. Едно светкавично притичване и се озова под навеса. Двете фадроми сияеха в яркозелено през визьора.

Промъкна се до по-близкия катерпилар, пресегна се нагоре и отвори откренатата врата. Скочи вътре, приведе се и безшумно я затвори.

Ключовете бяха на мястото си.

Погледна си часовника: Минди трябваше да е заела позицията поне преди десет минути.

„Време е за първи рунд“. Гедеон нагласи уредите за управление, постави ръка върху ключа и го завъртя.

Машината се събуди с гърлено ръмжене. Отлично. Почти всеки идиот можел да управлява фадромата с този джойстик, така се твърдеше в литературата. Гедеон бързо спусна стабилизаторите и вдигна кофата във вертикално положение над кабината като предпазна мярка срещу това, което щеше да се случи. После включи джойстика и дълбоко си пое дъх.

С плавно движение изправи грамадната, тежаща четвърт тон кофа бързо и мощно, като човек, изтласкващ юмрук над главата си. Тя с трясък удари покрива отдолу и той поддаде със стон на гнили греди и дъжд от водни струи. В първия момент изглеждаше, че ще се откъсне целият, после кофата проби дървото и ръждясалата ламарина и покривната конструкция с грохот се стовари на мястото си, като посипа фадромата с всевъзможни отломки.

С ново рязко движение Гедеон придвижи кофата настрани и стрелата проби в покрива продълговата дупка. После спусна кофата, приближи я до една от гредите и силно натисна надолу. Всичко се срути: гнили греди, дъски и разкъсани парчета гофрирана ламарина, придружавани от порои вода. Отекнаха два пистолетни изстрела и куршумите рикошираха от кофата. Значи беше познал: Кимация жерав беше заел позиция на покрива на навеса, откъдето не само виждаше цялото гробище и траншеите, но и можеше да стреля по всеки, който идва за фадромите.

Гедеон без колебание сви стрелата в положение за движение, вдигна стабилизаторите, превключи на предна и подкара машината по полето, като завъртя кофата отзад като щит срещу евентуален обстрел. По нея почти незабавно зазвънтя дъжд от куршуми, но той вече бе добре защитен.

Копелето сигурно се беше изненадало безумно, когато фадромата бе пробила покрива. Адски жалко, че не си беше строшило врата. Но това доказваше, че Кимация жерав не е неуязвима всевиждаща машина за убиване, както го описваше Гарса.

Гедеон се носеше с пълна скорост по калното поле. Обстрелът отзад стана по-точен, куршумите пробиваха покрива на кабината и го посипваха с пластмаса и изолиращ материал. Той се приведе ниско. Кофата не му осигуряваше стопроцентова защита.

Изправи се за миг, за да се ориентира, и видя, че почти е стигнал. Над главата му изсвириха още два куршума и единият облиза косата му. Още малко — и Гедеон спря фадромата, рязко отвори вратата, хвърли се навън и скочи от ръба на траншеята. Преобърна се във въздуха и скочи в калта и водата на дъното, после се изкатери до ръба и огледа полето през визьора. Стрелбата най-после бе престанала.

Беше овладял рова, Минди още не се бе разкрила, противникът му си беше направил криво сметките и с малко късмет можеше дори да е ранен.

Обзе го чувство, близко до еуфория. Засега водеше Кимация жерав по точки.

65.

Насочи вниманието си към стената от сандъци. На дъното на изкопа нямаше опасност да бъде улучен — и се надяваше, че Минди е заела позиция в гората, готова да повали Кимация жерав, ако се опита да пресече полето. Въпреки това нямаше време за губене. Смъкна визъора, прибра го в раницата, сложи си начелника и включи фенера. Пред погледа му се появи стена от чамови сандъци, десет реда по пет. По-рано чисти, сега малките ковчези бяха покрити с кал. Мълния разцепи небето. Дъждът продължаваше да се лее. Вонята беше почти непоносима: напомняше му за комбинация от разлагащо се месо, мръсни чорапи и синьо сирене.

Прочете номерата на горния ред: 695–1078 МСХ, 695–1077 СЛХД, 695–1076 БГХ. „1076 минус 998 равно на 78“ — помисли си. Значи краката на У трябваше да са седемдесет и осем сандъка назад. Един бърз поглед му показа, че търсеният номер не е в предната редица сандъци. Извади кирката от раницата, замахна към един сандък от най-долната редица и заби върха в него. Когато го измъкна от стената, цялата колона с трясък пропадна надолу, много от сандъците се разбиха, навсякъде се разхвърчаха разлагащи се ръце и крака, развявайки етикетите си във въздуха. Смрадта го обгърна като плътна мъгла.

Срутването на предната колона разкри следващата стена сандъци. Гедеон насочи лъча на фенера към тях, но номерата на повечето бяха замазани с кал. Започна да ги бърше един по един, за да може да ги прочете.

Изведнъж чу зловещ звук: двигателя на втората фадрома. И тогава осъзна грешката си. Беше оставил ключовете в другата машина.

Ревът на фадромата му подсказа, че се носи по полето с пълна скорост.

Той си сложи визъора и се покатери до ръба на изкопа. Втората фадрома се приближаваше, около нея летяха буци кал, колелата ѝ кипяха в мократа почва, кофата ѝ бе вдигната като жило на скорпион.

Кимация жерав я беше разположил отпред като щит, следвайки примера на Гедеон.

Имаше още около минута.

Можеше да направи само едно. Хвана се за един корен в горния край на траншеята, изтегли се навън и скочи в собствената си фадрома, която стоеше наблизко с включен двигател. Град от куршуми засвистя в кабината, докато спускаше кофата, която го защити, ала в същото време му отне видимостта.

Нагласи кофата така, че да вижда над горния ѝ край, после се насочи право към другата машина — двайсет тона стомана, фучащи по калното поле. Затисна педала на газта с раницата, изправи се, надвеси се навън с беретата си и няколко пъти дръпна спусъка. Изстрелите му обаче не бяха точни и куршумите безобидно рикошираха от кофата на приближаващия се катерпилар. Разстоянието между тях бързо се скъсяваше — движеха се един срещу друг с трийсет километра в час. Кимация жерав отговори на огъня с по-точна стрелба и принуди Гедеон да се скрие в кабината.

До сблъсъка оставаха петнайсет, най-много двайсет секунди. Гедеон се приготви, припряно закопча предпазния си колан, като мислено пресмяташе стотици възможни сценарии.

Сблъскаха се с ужасяващо разтърсване и оглушителен трясък на стомана в стомана. Ударът го запрати напред, изкриви кабината му и пръсна и без това пробитото предно стъкло. Той моментално превключи на задна, натисна педала и бясно обърна машината с помощта на джойстика. Кимация жерав правеше същото, превръщайки калта във вряща маса, докато заемаше позиция.

Гедеон протегна стрелата напред, размаха кофата като тояга и я завъртя към кабината на другата машина. Четвърт тон стомана се люшна с хидравличен вой, ала Кимация жерав предвиди хода му, блокира го и двете стрели се блъснаха една в друга с оглушителен трясък.

Като пръскаше хидравлична течност, фадромата на Гедеон отскочи настрани и в кабината почти незабавно се забиха куршуми — един улучи гърдите на бронираната му жилетка, залепи го за облегалката и му изкара въздуха.

В същия миг Гедеон видя, че сблъсъкът е извъртял машината му в удобна за нападение позиция. Вдигна кофата и тежко я стовари върху

кабината на противника си, но Кимация жерав за пореден път предвиди атаката и се понесе напред, удари фадромата му с кофата и я отблъсна назад. Кофата на Гедеон ожули ъгъла на другата кабина с дъжд от искри и той бясно заработи с пулта — трябваше да спусне стабилизаторите, та да не допусне фадромата му да се преобърне.

Кимация жерав вдигна кофата си по-високо и се приготви да нанесе ужасяващ удар. Тази маневра го оголи. Гедеон заряза пулта, хвана беретата с две ръце и изпразни пълнителя срещу кабината на убиеца. Но противникът му беше залегнал, защитен от спуснатата си кофа, ъгъл, който Гедеон не можеше да покрие.

Гедеон отново насочи вниманието си към пулта, настъпи газта и блъсна другата машина, докато вдигаше кофата, за да я стовари върху кабината на врага си. Кимация жерав парира хода му със собствената си кофа и те се сблъскаха с нов дъжд от искри. В същото време той високо вдигна стрелата и нанесе удар отгоре върху кабината на Гедеон. Разнесе се страховито хрущене и горната половина на кабината се огъна навътре с взрив от разкъсан метал и пластмаса, разкъсани жици и изолация.

Гедеон се метна на пода и едва не беше смазан от покрива на кабината. Сега обаче неговата фадрома бе безполезна, седалката — смачкана, пултът — разбит. И чуваше, че Кимация жерав вдига кофата за поредния смъртоносен удар. Трябваше да се измъкне навън.

Хвърли се към изкорубената врата. Тя не поддаваше.

Кофата на Кимация жерав се стрелна надолу с разтърсващ костите трясък и едва не заклеци Гедеон сред останките, но когато отново се вдигна, един от зъбите ѝ се закачи за ламарината и разкъса дупка в кабината. Гедеон се възползва от шанса, провря се през отвора, като едновременно с това извади торъса и стреля по противника си. Плъосна се в калта и се претърколи. Кимация жерав за пореден път вдигна кофата с очевидното намерение да го смачка като буболечка. Гедеон скочи на крака и се втурна към убежището на изкопа — на цели петдесет метра оттам.

Град от куршуми осея калта около него. Един го улучи в гърба и го повали по корем на земята. Бронираната жилетка го спаси, но той се сгърчи, неспособен да се изправи, разкъсван от пареща болка. Виждаше, че наоколо се забиват още куршуми, все по-близо, после чу

рева на фадромата, понесла се към него с пълна скорост. Нямахте да успее да се добере до рова...

... И тогава откъм горичката се разнесе далечно *пат пат пат*, последвано от звън на куршуми в метал. Минди. Изстрелите накараха Кимация жерав да промени посоката на стрелбата си и да спре машината, за да я обърне и да се защити. Гедеон се възползва от тази възможност, изправи се, с олюляване стигна до траншеята и се метна вътре.

Обърна се и от ръба на изкопа откри огън срещу Кимация жерав. Изпразни пълнителя, презареди с треперещи ръце и продължи да стреля.

Убиецът се озова под кръстосан огън. Въртеше кофата в опит да я използва като щит, ала не можеше да се защити едновременно от двете посоки. Потегли назад с бесен дизелов рев и се понесе по полето, далече от обсега на оръжията. Гедеон спря да стреля и използва момента, за да презареди. Видя тъмния силует на Минди да тича към него — тя стреляше в движение. Той изпразни пълнителя, за да я прикрие, и след малко агентката скочи в рова. От отсрещния край на полето затрещяха нови изстрели.

— Трябваше да останеш в горичката! — надвика бурята Гедеон.

— А кой ще те прикрива, докато търсиш крака?

Имаше право, разбира се.

Тя зае позиция на ръба на траншеята и откри огън. Ответните изстрели вдигаха буци пръст наоколо или се забиваха в стените на рова зад тях. Гедеон бързо се обърна към сандъците, насочваше лъча на фенера към всеки и бясно бършеше калта. Откри го точно по средата: 695–998 МСХ.

— Ето го!

— Бързо! — Минди продължи да стреля от ръба на изкопа.

Гедеон припряно смъкна горните сандъци, като ги захвърляше настрани, хвана с две ръце този, който му трябваше, и го свали на дъното на траншеята. Гърдите и гърбът му пулсираха от усилието: куршумите на Кимация жерав му бяха счупили едно, а може би и две ребра. Той замахна с кирката, с всичка сила удари капака и го разцепи. Вторият удар разби останалите дъски. Лъчът на фенера му се насочи към съдържанието на сандъка.

— Мамка му! — извика Гедеон. — Това е ръка!

Гедеон повдигна вързаната за един от пръстите табелка и прочете данните. **МУКУЛСКИ, АНА, СЕЙНТ ЛЮКС 659346С-41.**

— Тия копелета са объркали ампутираниите крайници! — извика той.

— Продължавай да търсиш! — изкрещя в отговор Минди.

Нов дъжд куршуми обсипа ръба на изкопа и ги покри с пръски кал.

Гедеон затършува сред множеството сандъци, избра наслуки един, разби капака с кирката и разсипа съдържанието му, явно болни бели дробове. Изрита ги настрани, атакува втори сандък, после трети, като обръщаше внимание само на краката и четеше табелките им. Капаците на много сандъци се бяха разцепили при събарянето им и Гедеон заравяше ръце сред купчините части от човешки тела и по-неразпознаваеми органи, проверяваше табелките и захвърляше ненужното настрани. Бяха престояли дни, дори седмици в топлата лятна пръст и повечето бяха разложени, меки, подути.

— Връща се с фадромата — викна Минди.

— Не му позволявай да се приближи! — Гедеон изтика ненужните останки към стената на рова, събори с кирката нова редица сандъци и почна да разбива капаците. По земята се изсипаха още ръце и крака, истинска кланица.

— Много се извинявам — измърмори той под нос.

— Идва! Не мога да го спра — вдигнал е кофата!

— Дай ми още малко време! — Гедеон отчаяно затършува из крайниците, четеше табелки, мятеше парчета плът и кости към стените на ямата. И тогава ги откри: два крака, почти съвсем смазани, в сандък с табелка, гласяща: **У, МАРК, КИТАЙ 659347А-44.**

— Ето ги! — Измъкна левия крак от сандъка и го сложи върху една дъска. Беше толкова разложен, че се раздели на две части в коляното. Само че на него му трябваше бедрото. Извади макетния нож от раницата, после взе рентгеновите снимки. Насочи надолу лъча на

фенера, повдигна снимките, сравни ги с крака и определи нужното място.

— За бога, побързай! Той спусна кофата и тика пръст към нас! Куршумите ми не минават през нея!

Гедеон дълбоко си пое дъх, заби острието в плътта и направи дълъг разрез. Извади скалпела, направи успореден разрез на един сантиметър, после трети. Жицата се намираще точно под кожата, но кракът беше толкова смазан, толкова разложен и набит с какво ли не при катастрофата, че трудно можеше да открие точно къде да реже.

— Бързо! — изкрещя Минди.

Гедеон чуваше рева на приближаващата се фадрома, усещаше дълбоките вибрации в земята.

Още един дълъг разрез, този път под деветдесет градуса.

— Господи! — Минди вече стреляше почти без прекъсване. Ревът се чуваше почти над тях.

Ножът спря в нещо. Гедеон бръкна с пръсти, хвана го и го извади: тежко парче тел, огънато подковообразно, дълго около сантиметър.

— Намерих го! — Той го пъкна в джоба си.

Но ревърт вече беше точно над тях. Върху двамата като цунами се изсипа грамадна камара пръст, примесена с кости, повали Гедеон на земята и изцяло зарови Минди. Викът ѝ рязко стихна, докато мракът се надигаше насреща му...

Гедеон се свести, заровен почти до гърдите в кал. Усещаше как счупените му ребра стържат едно в друго. Изтръска пръстта от главата си, пое си дъх и се опита да се измъкне от капана на мократа пръст.

Тежка подметка бавно го настъпи по тила и го натисна обратно в калта.

— Не бързай толкова, приятелю — чу се студен глас. — Дай ми жицата.

Гедеон за миг остана неподвижен. После изпъшка:

— Помогни ѝ. Тя е затрупана...

Подметката натисна тила му още по-силно.

— Не се тревожи за нея. Мисли за себе си.

— Тя се задушаваша!

Кимация жерав разлюля табелката от крака на У пред лицето му.
— Знам, че жицата е у теб. Дай ми я. — Една ръка претърси джоба на ризата му, като разбутваше пръстта настрани. Пръстите откриха беретата и торъса. После дойде ред на макетния нож.

— Пусни ме, за бога!

Подметката се вдигна от тила му и Кимация жерав отстъпи назад. На шията му висеше визьор.

— Излез. Бавно.

Гедеон се опита да се измъкне от калта.

— Лопатата — каза задъхано.

Китаецът вдигна лопатата и му я подхвърли.

Гедеон отчаяно се зае да разрива купчината, като потреперваше от болки. Накрая смъкна достатъчно тежест от долната половина на тялото си, за да може да размърда крака, освободи се от пръстта, изправи се, треперливо си пое дъх и веднага се хвърли към камарата, покриваща Минди.

— Жицата! — нареди Кимация жерав и опря дулото на собственото си оръжие — ТЕК-9 — в главата му.

— За бога, трябва да я изровим!

— Ти си глупак. — Китаецът го удари по главата с дръжката, изтръгна лопатата от ръцете му и опря дулото до ухото му. — Жицата.

— Майната ти!

— Тогава ще я взема от трупа ти. — Почти навря топлото дуло в ухото му и прошепна: — Сбогом.

67.

Облечен в оръфана униформа на „Чистота“, взета от богатия гардероб на ЕИР, Мануел Гарса вървеше по велосипедната алея, заобикаляща северния бряг на Медоу Лейк. В далечината се чуваше жуженето на Ван Вик Експресуей. Минаваше единайсет — тичащите за здраве, колоездачите и майките с колички се бяха прибрали по домовете си преди няколко часа и яхтите в езерото бяха закотвени на брега.

Той хвана със сгъваемата си щипка някакъв боклук и го пусна в найлоновата торба на колана си. Такова прикритие щеше да е много по-лесно през 80-те години, когато Ню Йорк беше мръсен град. Напоследък всичко лъщеше и екипите на „Чистота“ изобщо не бяха невидими като едно време. Помисли си, че ЕИР трябва да разработи някакви нови прикрития: може би пътуващи за работа граждани, бездомници или бягащи за здраве.

Прибра още един боклук. Намръщи се. Мисълта за ЕИР му напомни за Илай Глин. Въпреки че работеше за него отдавна, така и не можеше да го разбере. Всеки път, щом решеше, че шефът му е омекнал от възрастта или че някоя особено тежка операция го е изчерпала, Глин му доказваше, че греша. Просто беше непредсказуем. Като онзи случай в Литва, когато бе заплашил да взриви ядреното устройство, защото клиентът отказваше да направи последната вноска. Пък и не се шегуваше — наистина задейства брояча, преди онзи да капитулира. Или онази съдбоносна експедиция на Тиера дел Фуего, когато ги преследваха и Глин вдигна във въздуха цял айсберг, за да...

Пропъди този спомен от ума си и се насочи обратно към оставения наблизо електромобил на отдел „Паркове“. Сутринта след срещата в метрото Глин бе отхвърлил искането му да пратят няколко групи да следят Крю по време на заключителната фаза от мисията му. Изслуша го внимателно, поклати глава и отсече: „Не“.

„Не“. Гарса изсумтя. Типичен отговор. Без никакви обяснения. Просто заповед.

Качи се в колата, остави щипката и отключи металната кутия, завинтена на едната стена. Бързо инвентаризира съдържанието ѝ: деветмилиметров глок със заглушител, пистолет с рязана цев, полицейска радиостанция, инфрачервен визьор, аптечка, пет-шест федерални, щатски и общински служебни карти. Изхъмка доволно, затвори кутията и потегли на север към художествената галерия в Куинс.

Глин беше отказал да прати групи по следите на Гедеон Крю. Затова Гарса бе дошъл тук по своя инициатива. Ставаше дума за мисия от огромно значение, това щеше да промени света. Нямаше намерение да остави Крю да я изпълни сам — особено когато противникът е толкова опасен като Кимащия жерав.

При Земното кълбо, беше казал Крю. Гарса го виждаше в далечината — огромна сребриста сфера с фонтани отпред, от отсрещната страна на Лонг Айланд Експресуей. Крю обаче не бе уточнил дали срещата е до самото Земно кълбо, или някъде наоколо. Фактът, че проклетата конструкция се намиралше точно наред с Флъшинг Медоус Корона Парк, втория по големина парк в Ню Йорк, не улесняваше задачата на Гарса. Ако зависеше от него, щеше да повика ченгета, истински и фалшиви, снайперисти, пожарникари, антитерористи, какви ли не, и да ги разположи на грижливо избрани позиции из парка. Само че сега беше сам и трябваше да се справи със собствени сили.

Още отначало нямаше абсолютно никакъв смисъл. Защо бяха поверили толкова важна мисия на човек като Крю, непроверен, недоказан? Глин можеше да избира от огромен брой агенти, доказали се в бойна обстановка. Просто не беше редно да се спре на неудачник като Крю, който не се е издигнал сам, не е започнал от нищо като, да речем, самия Гарса. Гедеон Крю действаше импулсивно, ръководеше се повече от гняв и адреналин, отколкото от ледена предпазливост. Гарса се смяташе за доста уравновесен човек, но ядът му закипя като киселина при самата мисъл за Крю.

Пак си погледна часовника: единайсет и половина. Земното кълбо сияеше в нощното небе като метеорит. Нямаше много време — трябваше да направи още една разузнавателна обиколка и после да избере най-подходящото място, от което да проследи развитието на ситуацията.

Насочи колата към грамадната сфера и настъпи педала.

68.

Гедеон знаеше, че ще умре, но не изпитваше абсолютно нищо. Така поне щеше да е по-бързо и по-безболезнено.

Изведнъж се разнесе вик и проехтяха изстрели. Той се обърна и видя чудовищен призрак — покрит с кал фигура, изригваща от камарата пръст, стреляше и крещеше като банши. Куршумите отхвърлиха Кимация жерав назад, но той все пак отговори на огъня, докато падаше.

— Свършиха ми патроните! — извика Минди, метна пушката настрани и затърси пистолета си в калта.

Гедеон се хвърли върху Кимация жерав, сграбчи оръжието му и се опита да го изтръгне от ръцете му — надяваше се, че е мъртъв. Ала не беше — явно и той носеше бронирана жилетка. Двамата се завъргаляха в калта, вкопчени в борба за пистолета. Кимация жерав обаче се оказа невероятно силен, успя да отблъсне Гедеон и вдигна оръжието.

Минди замахна с една дъска към главата на убиеца, но онзи се извъртя, пое удара с рамо и насочи пистолета към нея.

Гедеон залитна назад, осъзнал, че им остава една-единствена възможност: да си плюят на петите.

— Навън! — извика той.

Джексън изскочи от изкопа, Гедеон я последва. Отдолу отново отекнаха изстрели, ала двамата вече тичаха през тревата в мрака на бурята и куршумите изсвириха далече от тях.

В този момент небето се разцепи от ужасяваща светкавица, след миг и гърмът разтърси земята.

— Копелето презарежда — задъхано викна Минди.

Тъкмо стигнаха до гората, когато нова канонада разкъса листата около тях. Те си запроправяха път през гъсталака.

— Къде ти е оръжието? — изпъхтя Гедеон.

— Изгубих го. Имам друго. — Агентката извади военен колт четирийсет и пети калибър. — Жицата?

— В джоба ми е.

— Не бива да спираме. — Тя се обърна и отново се затича на юг. Гедеон я последва, като пъшкаше от болка. Беше изгубил визъора и начелника си по време на борбата и сега тичаха през гората в пълен мрак. Кимащия жерав несъмнено бе по петите им.

— Така няма да стане — изпъшка Гедеон. — Той има визъор. Трябва да излезем на открито, за да виждаме пътя.

— Прав си.

— След мен. — Гедеон си представи картата и зави на изток. Гората се разреда и двамата пресякоха друго поле, осеяно с кости, настъпваха полускрити под листата черепи.

Накрая излязоха на широк обрасъл път, от едната страна на който имаше продълговати ниски сгради: изправителния дом за момчета. От небето на юг идваше достатъчно светлина — сиянието на Ню Йорк. Гедеон пак се затича и Минди го последва.

— Къде е лодката? — попита тя.

— До плажа при комина.

Зад тях изтрещяха изстрели и Гедеон инстинктивно се хвърли на земята. Джексън залегна до него, претърколи се и отвърна на огъня с колта. Разнесе се остър крясък, после се възцари тишина.

— Улучих го! — възкликна тя.

— Съмнявам се. Той е хитро копеле.

Изправиха се и продължиха да тичат към порутените спални корпуси, вмъкнаха се в един срутен вход. Гедеон минаваше от стая в стая, прескачаше разкривени легла и парчета мазилка. Когато излезе от отсрещния край, зави към разрушената черква, влезе вътре, пресече я, изскочи през порутената странична стена и заобиколи обратно.

— Какво правим? — тихо попита Минди. — Нали каза, че лодката е в другата посока...

— Внасяме елемент на непредвидимост, това правим. Трябва да се отървем от него, да изчезнем.

Задъхан и с парещи ребра, Гедеон я преведе през една гъста горичка към срещуположния бряг. Вече се движеше по-бавно, опитваше се да напредва колкото може по-безшумно. Дърветата се разрешиха и те излязоха на обраслото бейзболно игрище с обвитите в растения пейки и скритото под бурени и фиданки поле.

Гедеон спря и се заслуша. Вятърът виеше, дъждът плющеше. Не се чуваше нищо.

— Изплъзнахме му се — прошепна Минди, докато вадеше патрони от джоба си и презареждаше, и посочи с брадичка към трибуните. — Там ми изглежда подходящо.

Гедеон кимна. Залазиха на четири крака и се вмъкнаха под старите пейки, покрити с тежък килим от растителност. Вътре бяха като в пещера. Дъждът барабанеше по металните седалки над главите им.

— Тук никога няма да ни открие — каза агентката.

Гедеон поклати глава.

— Ще ни открие навсякъде. Ще почакаме, после ще тръгнем към лодката. Не е чак толкова далече.

Отново се заслуша. Сред плисъка на дъжда чуваше рева на приборя.

— Мисля, че одевете наистина го улучих.

Гедеон не отговори. Обмисляше маршрута до лодката, по който трябваше да минат. Не вярваше, че Кимащия жерав е ранен — нито че са му се изплъзнали.

— Нямаш ли фенер? И къде е картата? — попита той.

— Всичко беше в раницата ми. Остана ми само пистолетът.

— Как се измъкна от купчината?

— Пръстът беше рехав, а и ти я разрина. Дай ми жицата.

— После ще се занимаваме с това, за бога! — изсъска Гедеон.

Дулото се насочи към него. Тя бавно се изправи и отстъпи назад.

— Казах, дай ми жицата.

В първия момент главата му сякаш стана съвсем куха. После си спомни думите на Кимащия жерав. „Ти си глупак“. Тогава ги беше помислил за елементарна обида. Но сега със закъснение разбираше, че Кимащия жерав не говори и не върши нищо случайно.

— Минди...

— Просто ми дай жицата.

— Коя си ти? Не си от ЦРУ.

— Бях. Не ми плащаха колкото заслужавах.

— Значи си наемница.

Джексън се усмихна.

— Нещо такова. В този случай съм наета от ОПЕК.

— От ОПЕК ли?

— Да. И знам, че си достатъчно умен, за да проумееш каква роля играе тук ОПЕК.

— Не — каза той, за да спечели поне някакво време.

— Според теб как ще се отрази тази жица на бизнеса им? Можеш да се сбогуваш с пазара на петрол. Както и с автомобилите с вътрешно горене. Така че ми дай жицата, чу ли ме? Наистина не искам да те убия, Гедеон, обаче ще го направя, ако не ме послушаш.

— И колко ти плащат?

— Десет милиона.

— Евтино си се продала. — Той си спомни дипломатическия печат, „случайно“ оказал се в чантата ѝ в Хонконг. Дори само това трябваше да събуди подозренията му. Освен това Джексън работеше сама, без поддръжка, без партньор. Напълно нетипично за ЦРУ.

Кимация жерав имаше право — той беше глупак.

Минди протегна ръка. Естествено, тя така или иначе можеше да го убие. Но може би... евентуално... споменът за прекараното заедно време щеше да я спре... Гедеон бръкна в джоба си и ѝ даде жицата.

— Благодаря. — Като продължаваше да го държи на мушка, Джексън вдигна телта пред очите си и я разгледа. После я стисна в шепа и внимателно се прицели.

— Много съжалявам, че трябва да го направя.

И Гедеон осъзна, че говори сериозно: наистина съжаляваше. Ала въпреки това щеше да го направи.

Той затвори очи.

69.

Проехтя изстрел. Гедеон не усети нищо: нямаше болка, нямаше пронизване от куршум. Клепачите му автоматично се вдигнаха. Отначало като че ли нищо не се беше променило. После видя празното ѝ изражение, чистата дупка между очите ѝ. За миг Джексън остана изправена, след това политна назад и падна в калта.

Той грабна жицата от потръпващата ѝ ръка и побягна.

Нови изстрели пробиха седалките, разхвърчаха се трески и листа. Гедеон изскочи от задния край на трибуните и побягна право към лодката. Нямаше друг шанс за спасение.

Пред него се очерта постапокалиптичният квартал. Той спринтира по обраслите улици, зави на първия ъгъл, после на втория. Чуваше тичащите стъпки на Кимация жерав зад себе си. Убиецът го настигаше.

Ако влезеше в някоя сграда, щеше да се озове в капан. Не можеше да избяга от противника си. Осъзна, че изобщо няма да успее да стигне до лодката.

Върна се обратно по следващата улица, като завиваше на всеки ъгъл, за да не осигури на преследвача си чиста огнева линия. Нямаше оръжие, нямаше как да се защити. Трябваше да вземе оръжието на Минди, ала пък тогава нямаше да може да си върне жицата — нямаше време и за двете.

Кимация жерав бързо се приближаваше. Гедеон се бе задъхал толкова силно, че счупените му ребра сякаш се забиваха директно в белия му дроб. Ами сега?

Последната улица свършваше пред него. Нататък се намираше откритото поле до турбинната зала, онова, което бяха заобиколили с надзирателя. „Преминаването през това поле е забранено. Много места на острова са опасни“.

Какви опасности се криеха там? Това може би щеше да му даде някакъв шанс. Друг със сигурност нямаше да получи.

Затича се на зигзаг през полето. Чуваше, че Кимация жерав продължава да скъсява дистанцията, без да си прави труда да спира и

да стреля — искаше да се приближи достатъчно, за да го улучи със сигурност. Гедеон погледна назад и го видя на петдесетина метра от себе си.

Когато стигна до средата на полето, осъзна, че е допуснал сериозна грешка. Нямахше да успее да се добере до отсрещната страна, а тук нищо не му предлагаше шанс да се измъкне — никакви неочаквани опасности, ями или стари постройки. Просто голямо и адски открито поле. Земята беше твърда и равна. Сега просто участваше в надбягване — и Кимация жерав бягаше по-бързо.

Пак хвърли поглед през рамо, без да забавя ход. Убиецът вече бе само на трийсетина метра.

Докато обръщаше глава към недостижимия отсрещен край на полето, с периферното си зрение зърна чудовищния комин над турбинната зала. И внезапно разбра. Опасността не се криеше в самото поле — а в комина, стар и нестабилен. Точно затова го бяха заобиколили с надзирателя: проклетият комин сякаш всеки момент щеше да се срути.

Към върха му водеше старо желязно стълбище.

Затича към комина.

Поколеба се само за миг: това щеше да е еднопосочно пътуване заникъде.

„Майната му!“

Заизкачва се по ръждивите стъпала. Отзад отекнаха три изстрела, куршумите се забиха в тухлите около него, поръсиха го с разронени късчета и прах. Ала стълбището се виеше около комина и му осигуряваше прикритие.

Беше старо и ръждиво, тътнеше и се люлееше, стъпалата скърцаха и хлътваха на всяка крачка, сипеше се ръжда. Едно стъпало се откъсна и той се хвана за перилата и за миг увисна над празното пространство, преди да намери опора и да се изтегли нагоре.

Докато продължаваше безразсъдно да се изкачва все по-нависоко, чу простенване на метал някъде под себе си и усети нови вибрации. Кимация жерав идваше по петите му.

Естествено. Глупав ход. Щеше да го преследва до края на стълбището и после да го застреля най-спокойно.

Колкото по-нависоко се изкачваше, толкова по-силно се тресеше стълбището и толкова по-силно ставаше стърженето и хрущенето на

ронеща се мазилка.

Започна да осъзнава безумието на постъпката си. Бурята разтърсваше цялата конструкция, която сякаш всеки момент щеше да се разпадне. Нямаше начин да оцелее в тази гонитба.

Нов изстрел. Куршумът рикошира от перилата до ръката му. Той затича нагоре още по-бързо, използваше спиралата на стълбището като прикритие. Проблясък на светкавица освети призрачната сцена: острова, руините, комина, ръждивото стълбище, бурното море.

— Крю! — разнесе се вик отдолу. — Крю! — Гласът на Кимация жерав беше неестествено спокоен.

Гедеон спря и се заслуша. Коминът пъшкеше и се поклащаше на вятъра.

— В капан си, глупако! Дай ми жицата и ще те оставя жив!

Гедеон пак се заизкачва. Кимация жерав отново стреля, ала куршумът изсвири надалече и Гедеон разбра, че убиецът няма как да се прицели точно, особено в плющия дъжд. Имаше и още нещо: стори му се, че долавя в гласа на противника си страх. И нищо чудно.

Това беше известен напредък. Странно, самият Гедеон не се боеше. Краят приближаваше — нямаше как да слезе от този комин жив. Имаше ли значение? Вече и без това бе мъртвец.

Последната мисъл му донесе неестествено облекчение. Ето го неговото тайно оръжие, онова, за което Кимация жерав не подозираше: Гедеон водеше живот назаем.

Поривите на вятъра станаха толкова силни, че от време на време едва не го отнасяха от стълбището. Нова светкавица раздра небето и гръмотевицата последва незабавно. Чу трясък на метал — част от железната конструкция се откъсна от комина, болтовете изхвърчаха като куршуми и отделеното стълбище се залюля над бездната заедно с вкопчения в перилата Гедеон. Той се вкопчи в метала с всички сили, а вихърът го тласна обратно към тухлената стена. Желязото издържа и дивите вибрации постепенно отслабнаха. Гедеон намери опора, стъпи върху треперещите железни стъпала и продължи нагоре.

В небето проблесна мълния и той вдигна поглед. До върха имаше приблизително още толкова.

Не биваше да спира, не биваше да остава прекалено дълго на едно стъпало и в същото време трябваше да внимава Кимация жерав да е от срещуположната страна на комина.

— Крю! — отново се разнесе вик отдолу. — Това е самоубийство!

— И за двамата! — изкрещя в отговор Гедеон.

И наистина беше самоубийство. Дори коминът да не се събореше, той не можеше да се спусне по това стълбище. Вече бе прекалено разнебитено, пък и Кимация жерав му преграждаше пътя. Нямаше оръжие. Щом стигнеше горе, онзи щеше да се приближи — и край.

— Крю! Ти си луд!

— Да! Знам!

Коминът се разтърси от един особено яростен порив на вятъра и отгоре отново заваля дъжд от тухли. Гедеон се притисна към стената, докато парчетата трополяха и отскачаха от стълбището. Погледна надолу, но Кимация жерав не се виждаше. Светкавиците вече бяха почти непрекъснати.

Вдигна глава нагоре. Още малко и щеше да стигне на върха. Тесен железен парапет опасваше отвора на огромния комин — опасно наклонен настрани и с потрошени перила. Гедеон продължи нагоре, стъпка след стъпка, вкопчен с все сили в парапета.

И изведнъж се озова горе, вече незащитен от фучащата буря. Стъпи на решетъчната платформа, здраво стиснал перилата. Тук-там по ръба на комина се бяха отчупили тухли и това му придаваше вид на черни нащърбени зъби. Отворът беше покрит с тежка решетка, спираща излитащата пепел, два месингови противовибрационни демпфера стърчаха отворени като гигантски прилепови криле. От вътрешността на комина се надигаше странен кух стон, сякаш излизащ от гърлото на допотопно чудовище.

Нямаше къде да отиде.

„Така или иначе, единият от нас ще умре на Харт Айланд. Така си го замислил, така и трябва да бъде“.

70.

Изтътна гръмотевица.

— Край на филма! — разнесе се гласът отдолу, изведнъж възвърнал сарказма си.

А сега?

Вихърът отново връхлетя и от ръба се откъснаха още няколко тухли. С това темпо проклетият комин щеше да рухне всеки момент.

Внезапно му хрумна нещо. Измъкна една тухла от комина, погледна надолу и зачака следващата светкавица.

Тя разцепи небето с мощен тътен и освети Кимация жерав, вкопчен в стълбището на петнайсетина метра под него. Гедеон замахна и запрати тухлата в бездната.

Последва залп от куршуми, които пробиха дупки в металната платформа, и той отскочи и едва не падна от нея. Отново отекна смях.

Нямаше смисъл да го замерва с тухли — Кимация жерав лесно можеше да ги избегне с визъора си за нощно виждане, докато Гедеон трябваше да чака поредната светкавица. Така само се превръщаше в лесна мишена.

Вятърът засвири около отворените демпфери. Той надникна във вътрешността на комина, но беше толкова тъмно, че не се виждаше нищо. Отвътре се носеше тревожен шепот и стонове. Вихърът отново разтърси желязната платформа. Проклетият комин още малко и щеше да се събори.

„Още малко и ще се събори...“

Кой знае защо, пред очите му изплува лицето на Орхидея. „Загазил си, нали? Защо не ми позволиш да ти помогна? Защо все ме отблъскваш?“

Гедеон насочи вниманието си към демпферната система, изцяло от месинг и все още в добро състояние — дълъг лост, задвижващ зъбни колела, които вдигаха и спускаха полукръглите демпфери. Хвана лоста и го натисна. Тежките демпфери заскърцаха, но не помръднаха. Напъна лоста още веднъж: пак нищо. Вкопчи се в платформата с две ръце, вдигна крак и силно изрита лоста.

Лостът рязко отскочи и демпферите се затръшнаха с трясък. Ударната вълна прати вибрации по цялата дължина на комина. От върха се откъртиха десетина тухли и полетяха в чернотата. Коминът се разклати.

— Какво правиш? — извика отдолу Кимация жерав. В гласа му ясно се долавяше ужас.

На лицето на Гедеон плъзна мрачна усмивка.

Той хвана лоста, приклепна на тресящата се платформа, натисна го с цялата си тежест и отново отвори демпферите. От месинговите дискове се отлюспваха късчета зелена патина. Двата демпфера се вдигнаха като подвижен мост.

Той дръпна лоста и пак ги спусна.

Този път трясъкът разтърси комина още по-силно, разнесе се високо прашене и скърцане.

— Ти си луд! — изкрещя Кимация жерав. Поредната светкавица показва, че вече е точно под ръба на платформата. Гедеон чу тежкото му дишане и стонове на желязното стълбище под краката му. Изуми го фактът, че убиецът е имал смелостта да се качи чак дотук. Странно — на пръстите на дясната му ръка блестяха напръстници за слайд китара.

Гедеон отново вдигна демпферите.

— Кажи лека нощ! — извика и пак дръпна лоста. Разнесе се страхотен екот.

— Недей!

Пак отвори демпферите, после ги спусна — и целият комин сякаш се измести на порутената си основа. От подножието му се надигна стържене.

— Глупак такъв! — Нова светкавица позволи на Гедеон да зърне Кимация жерав, вкопчен в стълбището на пет метра под него — видимо ужасен. Спускаше се!

От гърлото на Гедеон изригна маниакален смях.

— Кой е глупакът? — изкрещя той. — Аз не се страхувам да умра! Трябваше да останеш да ме чакаш долу!

За пореден път затвори демпферите. Платформата се разтърси, рязко се наклони с вой на разкъсана стомана и Гедеон започна да се плъзга надолу. Хвана се за лоста и се задържа. Металните подпори се счупиха, платформата увисна вертикално, вятърът я поде като корабно платно и я преобърна. Тя нададе последен стон, откъсна се и полетя в

мрака, а Гедеон остана вкопчен в месинговия лост при ръба на комина с увиснали в празнотата крака.

Нова светкавица. Кимащия жерав търчеше надолу по стълбището. Ако стигнеше до земята, Гедеон щеше да изгуби шанса си да му отмъсти. И пак щеше да умре.

Със сила, каквато не подозираше, че притежава, той се изтегли нагоре и праметна крак върху лоста. Успя да се покатери върху ръба на комина и се хвана за решетката. Усети, че тя се движи под него; стърженето от шахтата се усилваше. Долу ставаше нещо. Гедеон отново спусна демпферите с мощен трясък и прати поредната ударна вълна.

Със странно стържещо стенание грамадният комин се наклони на една страна, после на другата, остана неподвижен за миг — и след това изключително бавно продължи да се накланя по посока на вятъра.

Този път вече не се изправи обратно. Вятърът го натискаше надолу. Върхът силно се разтърси, после още веднъж.

— Неее! — разнесе се вик отдолу.

Затрополиха падащи тухли, стърженето се усилваше. Коминът падаше, нямаше никакво съмнение. И двамата щяха да умрат. Гедеон само се надяваше краят му да е бърз.

Синкава светкавица освети Кимащия жерав. Още не беше стигнал и до средата.

— Това ти е за Орхидея, копеле! — извика в мрака Гедеон.

Коминът падаше по-бързо, набираше скорост. Нова мълния раздра небето и долу за миг заискриха бурните морски вълни.

И тогава Гедеон осъзна, че не всичко е изгубено. Коминът се накланяше към водата.

Вкопчен в лоста, той падаше все по-бързо, вятърът бучеше в ушите му, и без това оглушени от гръмовния рев на срутващата се грамада, вихърът брулеше лицето му, грохотът на морето се приближаваше. Почти непрекъснатите светкавици осветяваха пониските части на комина, от които изригваха купища тухли и очертаваха пътека по посока на водата.

Щом морската повърхност се понесе към него, Гедеон се приготви и точно преди върхът да удари морето, скочи колкото можа по-надалеч, като стегна тяло и изпъна ръце в опит да падне във водата вертикално.

Заби се с невъобразима сила и моментално потъна надълбоко. Бързо разпери ръце и крака, забави потъването, после го спря и заплува нагоре в ледената вода. Плуваше и плуваше, ала повърхността сякаш беше недостижимо далеч.

И тъкмо когато му се струваше, че гърдите му ще се пръснат, изскочи от водата и си пое въздух. Наоколо цареше чернота, но когато една вълна го издигна на гребена си, той успя да различи светлините на Сити Айланд и се ориентира.

Зави към плажа и лодката си в бурята — вълните заливаха главата му и го принуждаваха да плува под вода. Строшените му ребра пареха като огън, ала той продължаваше напред в пълен мрак, обгърнат от екота и рева на щорма като в ужасяваща утроба. Малкото останали му сили бързо се изчерпваха. Каква ирония, помисли си, ако беше оцелял чак досега само за да се удави.

И все пак щеше да се удави. Вече едва движеше ръцете и краката си. Не можеше да държи главата си над водата. Една голяма вълна го заля и той осъзна, че просто няма сили да изплува.

И тогава краката му се удариха в камъните на дъното. Гедеон с мъка се изправи...

Не знаеше колко време е лежал на плажа, нито как е намерил сили да се измъкне от бесния прибой, но когато се свести, видя, че е изпъзлял до грамадния корпус на комина. Навсякъде се търкаляха натрошени тухли и парчета усукан метал.

„Метал“. Гедеон уплашено бръкна в джоба си.

Жицата си беше там.

Залази на четири крака към останките. След кратко търсене на светлината на светкавиците откри тялото на Кимащия жерав сред тухлите на няма и два метра от водата. В страха си убиецът се бе опитал да се спусне по стълбището и тъкмо това беше станало причина за смъртта му: беше се разбил в земята, вместо да падне в морето.

Тялото му представляваше отвратителна кървава пихтия.

Гедеон изпъзля настрани и най-после успя да се изправи. Обзет от празнота, от пълно физическо и душевно изтощение, се отдалечи от развалините на комина и тръгна към тресавището, където беше скрил лодката си.

Оставаше му да свърши нещо извънредно важно.

ЕПИЛОГ

Гедеон Крю следваше Гарса в сградата на ЕИР на Малка западна дванайсета улица. Гарса мълчеше, но Гедеон усещаше гнева, който се излъчваше от него като от пещ.

Обстановката изглеждаше непроменена: същите редове маси със странни модели и научна апаратура, същите лаборанти, суетящи се наоколо. Гедеон отново се зачуди за кого всъщност работи. Телефонното му обаждане в Националното разузнаване безспорно беше потвърдило легитимността на Глин и неговите хора. И все пак му се струваше изключително странно.

Влязоха в голата заседателна зала на четвъртия етаж. Глин ги чакаше, единственото му око сивееше като облачно небе.

Мълчание. Гедеон седна, без да го поканят, Гарса също.

— Е — каза Глин и бавно мигна, с което явно даде разрешение на Гарса да говори.

— Преди да започнем, Илай, бих искал най-категорично да възразя против начина, по който се държеше Крю по време на операцията — тихо, но напрегнато почна Гарса. — Той пренебрегваше инструкциите ни едва ли не още отначало. При всеки наш разговор ме лъжеше и накрая съвсем излезе от контрол. Излъга за мястото на срещата с Кимация жерав, пое огромен риск и ни създаде ужасен потенциален проблем на Харт Айланд.

Ново бавно мигане. Или намигане?

— Да чуя за проблема на Харт Айланд.

— За щастие успяхме да го замажем — отвърна Гарса и плесна новия брой на „Поуст“ на масата. Водещото заглавие гласеше: **ВАНДАЛИ ОПУСТОШАВАТ ГРОБИЩЕТО ЗА БЕДНИ, ДВАМА УБИТИ.**

— Обобщете.

— В статията пише, че нощес Харт Айланд бил опустошен от вандали. Откраднали лодка от Сити Айланд, разкопали няколко гроба, осквернили човешките останки и нанесли материални щети. После

единият решил да се покатери на комина, който се срутил в бурята и го убил. Още не бил разпознат. Спътницата му била застреляна от неизвестни лица. Другите избягали и полицията ги издирвала.

— Отлично — каза Глин. — Господин Гарса, за пореден път доказвате колко сте полезен за нашата организация.

— Но не и благодарение на Крю. Истинско чудо е, че успя да се справи.

— Чудо ли, господин Гарса?

— Вие как бихте го определили? По мое мнение цялата операция беше низ от гафове.

Безцветните устни на Глин за миг се разтеглиха в усмивка.

— Аз съм на друго мнение.

— Така ли?

— Както знаете, тук в ЕИР имаме много патентовани софтуерни алгоритми, които правят количествен анализ на човешкото поведение и изпълняват сложни симулации.

— Излишно е да ми го казвате.

— Явно не е. Не сте ли се питали защо не пратихме снайперисти след У? Защо не следяхме доктор Крю? Защо не му дадохме допълнителна информация или оръжие? Защо не привлякохме полицията или ФБР в негова помощ? Разполагаме с достатъчно ресурси, за да направим всичко това, че и повече. — Той бавно се наведе напред. — Някога задавали ли сте си въпроса защо самите ние не се опитахме да убием Кимация жерав?

Гарса мълчеше.

— Господин Гарса, вие знаете с каква изчислителна мощ разполагаме тук. Аз анализирах всички тези сценарии — и още много други. Причината да не предприемем такива действия е, че всички те завършваха с провал. Ако убиехме Кимация жерав, китайците щяха да реагират — и мащабите щяха да са грандиозни. Тъкмо тази прибързаност трябваше да избегнем. Най-голяма вероятност за успех даваше самотният изпълнител. Доктор Крю действаше сам, без чужда помощ, и Кимация жерав остана жив до самия край, като продължи да праща обнадеждаващи новини на началниците си.

— Известно ви е, че според мен някои ваши програми са пълна глупост — отбеляза Гарса.

Глин се усмихна.

— Известно ми е. Вие сте класически инженер — най-добрият, с когото разполагам. Щях да се обезпокоя, ако не се отнасяхте с подозрителност към моите психоинженерни методи. — Кимна към Гедеон и продължи: — Доктор Крю притежава уникални заложби. И действа при възможно най-освобождаващите психологически условия: той знае кога и как ще умре. Индианците са разбирали силата на това знание. Най-важното видение, което можело да се яви на един воин, била собствената му смърт.

Гедеон неловко се размърда на стола си. Чудеше се дали Глин ще е толкова самодоволен, когато научи крайния резултат от операцията.

Сивото око се впи в него и го проучи с немигаща съсредоточеност. Сакатата ръка се вдигна от инвалидната количка и подложи шепа.

— Жицата, доктор Крю.

Ето че стигнаха и до това.

— Не е у мен.

В помещението се възцари странна неподвижност. Всички мълчаха.

— Защо?

— Дадох я на последователите на фалунгун. Заедно с числата. Довърших мисията на У. Скоро тази технология ще е достъпна на целия свят — безплатно.

За миг самоуверената маска падна от лицето на Илай Глин и на нейно място се появи нещо непонятно, някаква силна емоция.

— Опасявам се, че нашият клиент ще е крайно недоволен, когато чуе това.

— Направих го, защото...

Загадъчното изражение изчезна също толкова бързо, колкото се беше появило, и бледата усмивка отново се появи.

— Моля, не говорете повече. Много добре знам защо сте го направили.

Последва кратко мълчание.

— Най-голяма вероятност за успех, така ли?! — избухна Гарса. — И това ли е било предвидено във вашата компютърна симулация? Още отначало ви казвах да не се доверявате на този тип. Какво ще кажем на клиента?

Глин безмълвно премести поглед от единия на другия. В изражението му се долавяше нещо не съвсем недоволно.

Мълчанието се проточи и накрая Гедеон се изправи.

— Ако сме приключили, ще се върна в Ню Мексико и ще спя цяла седмица. После отивам на риба.

Глин се размърда в количката си и въздъхна. Съсухрената ръка отново се появи изпод одеялото, което покриваше коленете му. Държеше кафяв плик.

— Хонорарът ви.

Гедеон се поколеба.

— Мислех, че няма да ми платите. След онова, което направих.

— Всъщност въз основа на това, което ми казахте, хонорарът ви се промени. — Глин отвори плика и отброи няколко пачки стодоларови банкноти. — Тук е половината от стоте хиляди.

Гедеон ги взе. „По-добре, отколкото нищо“ — помисли си.

После, за негова изненада, инвалидът му даде и другата половина.

— Ето ви и другата половина. Обаче не като хонорар за извършени услуги. По-скоро като, да речем, аванс.

Гедеон прибра парите в джобовете на якето си.

— Не разбирам.

— Помислих си, че преди да си тръгнете, може би ще ви е приятно да наминете при един ваш стар приятел, който е в града.

— Благодаря, но имам среща с пъстървата в Чихуахуенъос Крик.

— Аха. И все пак се надявах, че ще имате време да видите приятеля си.

— Аз нямам приятели — сухо отвърна Гедеон. — И да имах, в момента определено не ми се „наминава“ при тях. Както сам отбелязахте, аз водя живот назаем.

— Казва се Рийд Чокър. Струва ми се, че сте работили заедно.

— Работехме в един и същи отдел — което не означава, че сме работили *заедно*. Месеци наред не се засичахме в Лос Аламос.

— Е, сега ще се засечете. Властите се надяват да си поговорите с него.

— Какви власти? За какво да си поговорим? Каква е тази работа, по дяволите?

— В момента Чокър е взел заложник. Всъщност цели четирима. Едно семейство в Куинс. Държи ги под прицел.

Гедеон с мъка проумя смисъла на казаното.

— Господи! Сигурни ли сте, че е Чокър? Доколкото го познавам, той е типичен смотан компютърджия, мършав като бастун, не би убил и муха.

— Обезумял е. Изпаднал е в параноя. Напълно се е побъркал. Вие сте единственият му познат в града. Полицията се надява да го успокоите, да го убедите да освободи заложниците.

Гедеон не отговори.

— Много съжалявам, но трябва да ви кажа, доктор Крю, че пъстървата ще се порадва на живота още известно време. Заложниците не могат да чакат.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.